

Editor:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84
FAX 215 28 05
Any XII N° 598
Setmana del 10 al 16
de març del 1991
Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 100 Ptes.

Catalunya Cristiana

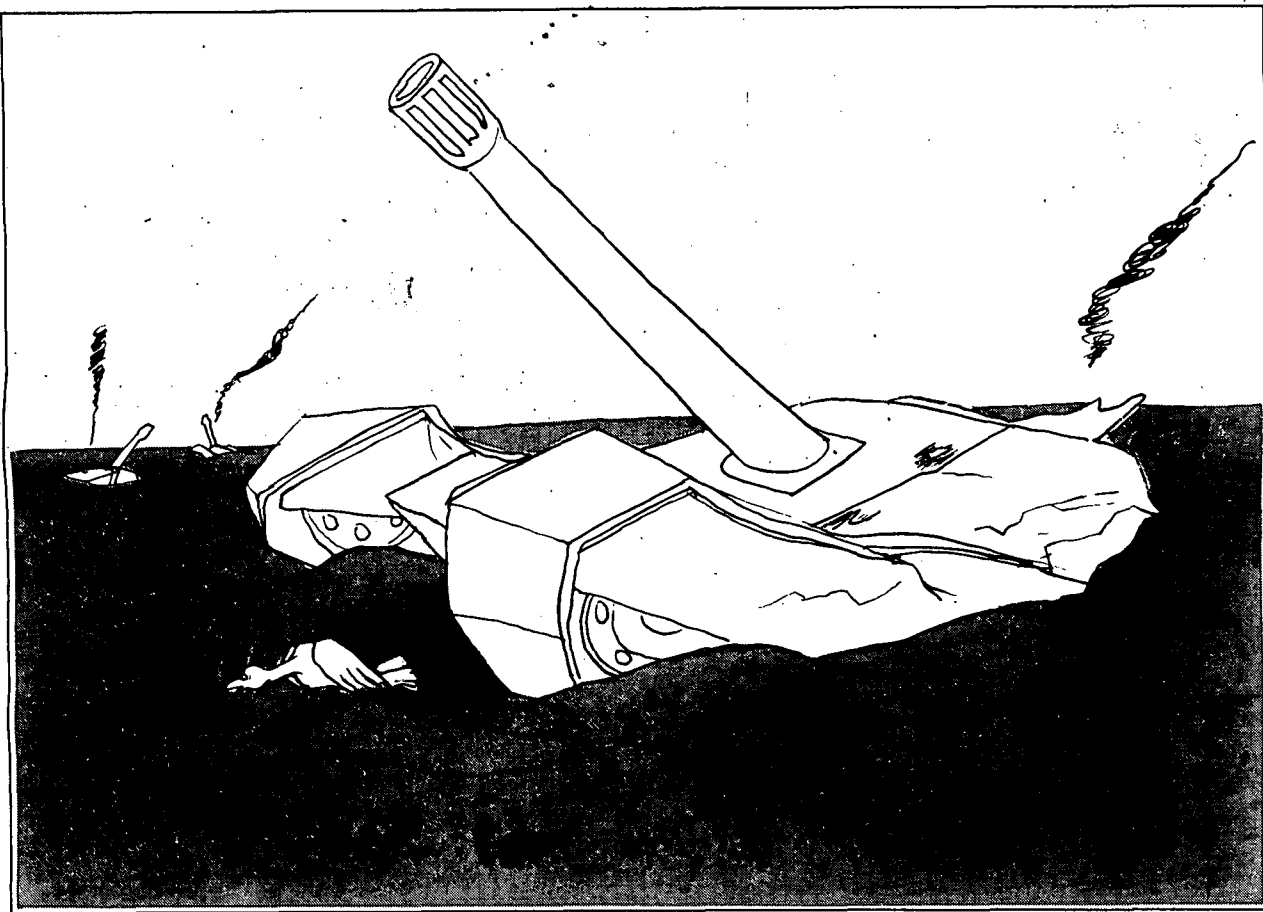
SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"Procurem que les
activitats humanes
no creïn en
nosaltres o massa
angoixa o massa
vanitat, fins
al punt
d'impedir-nos la
nostra configuració
a Crist en la
imitació dels seus
exemples".

Sant Lleó el
Gran

Reunió de Joan Pau II amb els bisbes dels països implicats en el conflicte bèl·lic del Golf

Voluntat d'afrontar la postguerra

(De "la Croix")

ROMA.- L'anunciada trobada del Papa amb els cardenals, patriarques i arquebisbes dels països implicats en la guerra del Golf que tingué lloc el dilluns i dimarts d'aquesta setmana, haurà estat un xic tensa per la diversitat d'opinions entre els convocats.

Es preveuen les discrepàncies tant en l'examen de les conseqüències d'una guerra paorosa, com en afrontar les ruptures que ha suposat entre el món àrab i el món occidental. Es preveu clarament una divergència d'opinions i criteris entre els bisbes i patriarques de l'Orient Mitjà.

Cal dir que el Papa, personalment, ha mantingut una estricta neutralitat, si bé, com observa un comentarista expert, les relacions del Vaticà amb els EE.UU. no passen precisament per un bon moment. És sabuda la posició del papa Wojtyla sobre el Líban, el poble palestí i sobre la ciutat de Jerusalem.

En el proper número de "CC" podrem donar una informació més àmplia d'aquesta trobada a alt nivell que s'ha celebrat en el Vaticà.

Objectiu principal del pla d'acció de la FERE

Impulsar la nova evangelització

MADRID.- Impulsar la nova evangelització és l'objectiu general del pla d'acció de la Federació Espanyola de Religiosos d'Ensenyament (FERE) per al trienni 1991-94.

El pla, aprovat per l'Assemblea General de la FERE celebrada a Madrid del 28 de febrer al 2 de març, assenyalava que aquesta nova evangelització cal que sigui impulsada "des del ministeri de l'educació cristiana, per tal d'encarnar en els membres de les comunitats educatives els valors de l'evangeli i fer de l'escola catòlica un àmbit de presència i acció evangelitzadora en la societat espanyola", segons informa Europa Press.

Els objectius específics d'aquest pla general per al trienni 1991-94 són els següents:

1er.- Potenciar la presència educativa de l'Església en l'àmbit de l'ensenyament d'iniciativa social.

2n.- Enfortir la solidaritat de tots els sectors eclesials en la missió evangelitzadora comuna.

3er.- Promoure els valors cristians en l'educació a fi de transformar amb la força de l'Evangeli les persones i les institucions.

4rt.- Potenciar la maduresa de la fe personal i comunitària dels membres de la comunitat escolar per tal que siguin elements humanitzadors i evangelitzadors en la missió educativa. Entre les línies d'acció es preveu promoure i potenciar les escoles de pares i aprofundir en la identitat i missió dels religiosos educadors.

5è.- Comprometre l'acció educativa de l'escola catòlica en l'atenció preferent als alumnes més necessitats.

6è.- Formar la consciència social dels membres de les comunitats educatives, especialment dels joves, per tal que visquin el seu compromís cristià i facin opcions que possibilitin una societat més justa i fraterna.

Entre les accions concretes que es proposen per l'any 1991 hi ha la urgència en l'establiment de convenis per fer gratuïta l'educació infantil. Mirar d'aconseguir uns "requisits mínims" raonables per l'autorització dels centres, i planificar els centres catòlics en col·laboració amb les entitats titulars de l'Església.

AFINANT...

Demagògia

JOAN E. JARQUE I JUTGLAR

Els mots d'aquesta mena sàvia sovint s'empren més a tort que a dret; el mal ús del mot acaba malmetent el concepte i, quan un concepte es desdibuixa o mor, una llum s'apaga en el món de la cultura, de les relacions humanes ja prou fosques. Poques vegades com en el recent -acabat?- conflicte del Golf hem tingut exemples tan entenedors del què és la demagògia. Per això quan es presenta l'ocasió de remarcar el sentit vigorós d'un mot cal aprofitar-la. Es fa demagògia quan s'utilitzen els sentiments de la gent, del poble; quan d'un principi generalment admès se'n volen deduir conseqüències que no se'n segueixen necessàriament sinó és fent violència a raons, fets o circumstàncies que en determinen o condicionen la seva aplicació. Qui no està contra el càncer? A qui no li repugna una amputació? Aleshores, què voldrà dir una manifestació contra el càncer davant d'un hospital en què un cirurgià està extirpant un pulmó atacat pel càncer? L'integrisme o el fonamentalisme - bàsicament demagògic - ens assetgen a tots quan ens trobem davant de situacions en les quals el cor hi està més implicat que el cap, quan l'emoció domina la raó.

ACTIVITATS DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS
DE **CATALUNYA CRISTIANA**

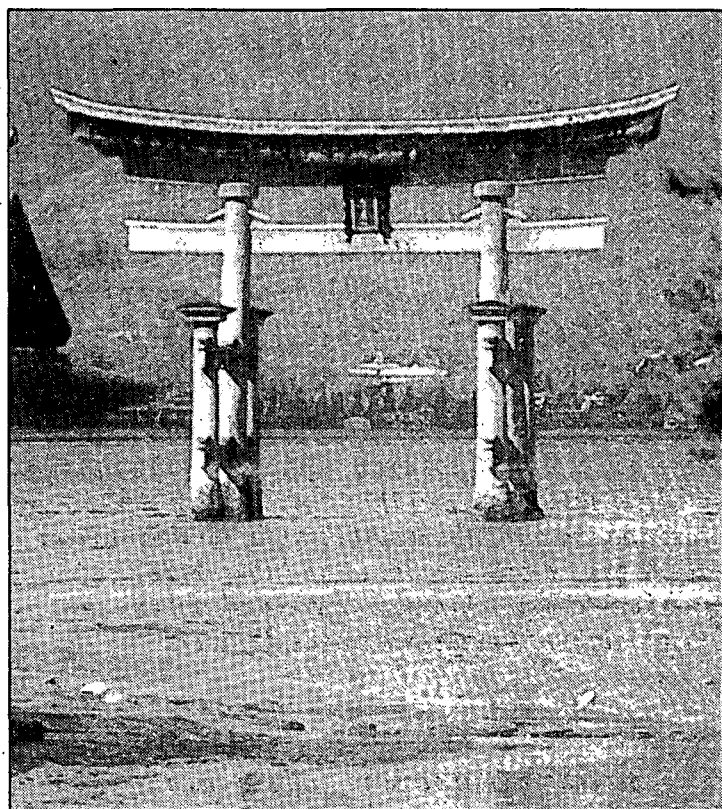
PER ANAR A CONÈIXER EL PAÍS DEL SOL IXENT

Del 4 al 18 d'abril

VIATGE AL JAPÓ

Arquitectura - Costums - Religiositat - Recursos - Progrés

TOKYO - NIKKO - KAMAKURA - HAKONE - ODAWARA - NAGOYA - TOBA - ILLA DE LES
PERLES - ISE - KYOTO - OSAKA - HIROSHIMA - NAGASAKY

Demaneu-ne més informació per telèfon, per correu o personalment a l'Associació AMICS DE 'CATALUNYA CRISTIANA'

PER SETMANA SANTA:
PELEGRINATGE A

FÀTIMA

Del 23 de març a l'1 d'abril

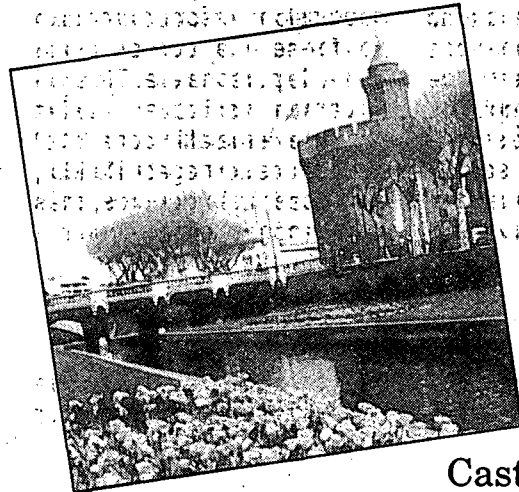
Passant per Madrid, Trujillo i Badajoz,
Ciudad Rodrigo, Salamanca i Sòria, i

visitant

PORTUGAL

LISBOA, palaus de
SINTRA i QUELUZ, monestirs
de MAFRA i ALCobaça, NAZARE,
BATHALA, COIMBRA, GUARDA, etc.

OBERTA LA INSCRIPCIÓ - DEMANEU-NE INFORMACIÓ

UNITS PER L'IDIOMA
I PER MOLTS ANYS D'HISTÒRIA

Del 25 al 30 d'abril

VIATGE A LA CATALUNYA NORD

ALTA CERDANYA -
CONFLENT - VALLESPÍR

Monestirs de Sant Martí del
Canigó i Sant Miquel de Cuixà /
Castells de Perpinyà i de Salses / Ciutat
emmurallada de Vilafranca del Conflent /
Catedral d'Elna / Santuari de Font Romeu /
Visites, també, a Narbona i a Carcassona.

LECTORS / SUBSCRIPTORS I AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA, UN ESFORÇ CONJUNT I NECESSARI
PEL MANTENIMENT DE "CATALUNYA CRISTIANA" COM A MITJÀ INFORMATIU DE LA NOSTRA ESGLÉSIA

Compte per a aportacions: Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, 2011 - 3040 - 5-249-76

Adreça de l'Associació d'Amics: Plaça d'Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona, tel.(93) 301 37 18

EDITORIAL

Ara, la pau

Res no desorienta tant com que una ideologia errada assumeixi la defensa d'una causa justa, ja sigui de bona fe, ja sigui com a coartada per sobreviure. Les dictadures de l'Est, que han començat a caure i ara són objecte del descrèdit més general, es van emparar, en dies no llunyans, de la causa dels obrers explotats. Innombrables homes i dones, freturosos de justícia, van ser enduts, així, a valorar positivament els règims soviètics, a excusar-ne la manca de llibertat -considerada una fase transitòria, indispensable per a l'accés posterior a una societat lliure i justa alhora-, i àdhuc a induir altres països pobres a seguir la mateixa via. Avui ja sabem que, a més de llevar la llibertat, el marxisme d'Estat tampoc no oferí al poble una participació justa en els béns de la terra.

Darrerament hem estat testimonis d'un procés semblant que ha tingut, però, un desenllaç més ràpid: un dictador, Saddam Hussein, sense escrúpols a l'hora de reprimir i d'exterminar, ha aparegut als ulls de molts com a defensor de les causes -gravíssimes- pendents de solució a l'Orient

mitjà. També en aquest cas, molts, de bona fe, s'han manifestat a favor d'ell quan, en realitat, estaven a favor de la justícia al tercer món. Hem viscut una fase de molta ambigüitat, sobretot entre la població juvenil: en allò que realment hi havia darrera les seves paraules de pau, els joves tenien tota la raó. En el discerniment dels camins que hi menen, molts s'equivocaren.

Ara hem entrat en una nova situació. Serà la pau? De moment, només és l'acabament de la guerra. La pau és més que això. La pau hem de contruir-la a partir d'ara.

S'ha començat a parlar d'un nou ordre. Serà, de debò, l'ordre que neix de la justícia? Ho serà, només, si aconseguim

de resoldre, pel cap baix, cinc problemes crucials: el de la seguretat de l'estat d'Israel -un guany irreversible-; el de l'establiment d'un estat palestí o de la forma d'institucionalització que aquest col·lectiu decideixi; el de l'entesa del món àrab, sense agressions entre els seus estats i, no cal dir-ho, amb el restabliment de Kuwait; el de la situació dels kurds -25 milions de ciutadans sense pàtria, perseguits, deportats, atacats amb armes químiques...; la creació de mitjans que permetin de superar el subdesenvolupament...

És això el que s'esdevindrà? En tot cas, és això el que hem de voler que s'esdevingui i el que hem d'empènyer, amb totes les nostres forces. Tenim la confiança posada en Déu... També tenim records històrics que animen la nostra petita esperança. Qui hauria dit, durant la segona i devastadora guerra mundial, que, a partir de l'endemà del seu acabament, l'Europa occidental -amb França i Alemanya al bell mig!- començaria a construir una pau, que ja ens sembla definitiva?

Un gran privilegi

J.L. MARTIN DESCALZO

Una de les preguntes que més sovint dona voltes pel meu cap en les meves estones de meditació és la de per què els humans reaccionem de maneres tan distintes, fins i tot tan oposades, davant els mateixos fets. Per què un dolor o la mort d'un ésser estimat vigoritza i fins i tot il·lumina a alguns, mentre destrueix i agreja a altres. Per què hi ha éssers que valoren en tot i sobretot les hores positives, que hi ha a tota vida, mentre altres només pesen les hores fosques, que tampoc no manquen a ningú. ¿És que uns són bons i els altres no ho són? ¿És que uns són generosos i algú altre egoista?

Confeso que encara no he trobat una resposta suficientment clara a aquestes preguntes que fins i tot, tal vegada, depenen de la simple estructura biològica o hereditària o de l'estil d'educació que s'ha rebut i que empeny a contemplar la vida amb uns o altres ulls. Però no hi ha dubte que aquesta tremenda diferència de reaccions existeix, a vegades fins i tot dins d'una mateixa família i d'éssers que semblen tenir una genètica semblant i han rebut una educació idèntica. I

també és evident que aquesta manera diferent d'enfocar la vida ofereix a alguns un alt nivell d'equilibri i de felicitat i acaba conduint a l'angoixa o la depressió a altres.

Avui, el que m'obliga a plantejar-me aquesta pregunta disjuntiva és la bellíssima carta que m'escrivi una mare que acaba de perdre i de sobte, que és en principi més dolorós -un estimadíssim fill molt jove. Se m'adreça per demanar-me que un determinat dia de gener resi molt especialment per l'ànima del seu fill, "que fa un any se'n va anar en aquest dia cap al cel".

I me'n parla així: "Encara no havia complert els vint-i-dos anys. Els hauria complert l'1 de març, però ja va complir-los allí, junt al Pare." I m'ho demana a mi perquè -diu- el seu fill m'estimava molt i cada diumenge llegia amb fervor els meus articles...

"El meu fill -afegeix- estava malalt de pólio. La seva lluita des dels deu mesos i la seva valentia han estat exemplars. Anà amb cadira de rodes fins

els catorze anys i, a cop de treball i tossuderia, arribà a caminar. Com a estudiant fou una meravella; ja estava a quart de Dret quan aquell matí després de deixar-lo prop de la Universitat com cada dia... una hora i mitja més tard, quan havia acabat l'única classe que tenia aquell dia, un tràgic accident acabà amb tantes il·lusions i tanta alegria. El meu fill treia els seus companys de les seves depressions; crec que amb això pot fer-se una idea de quina mena de persona era. Ell, a qui físicament li sobraven motius per la seva malaltia per a tot el que pogués ser negatiu i feridor, fou l'ésser més generós, més alegre i honest, el més coherent que hom pugui imaginar."

"A mi, humanament, com a mare, no m'encaixaven les peces de tantes lluites, tants quiròfans, tantes hores de rehabilitació, tants esforços per

la seva banda. Per això dic que només puc deixar-ho en mans de Déu. He arribat a la conclusió que Déu em concedí el privilegi de ser mare d'aquest fill, que va deixar-me als vint-i-dos anys, sí, ha estat un privilegi posar-lo al món i haver caminat paral·lelament amb ell fins el final."

"Quan faig balanç dels seus darrers mesos de vida en aquest món, sé amb seguretat que foren de total maduresa per a l'esdeveniment que tan precoçment li tocava viure. Sí, fou un petit gran home."

"També sé que ara és amb Déu, i jo cada vegada sóc més a prop de Déu i d'aquest gran fill que se n'anà cap als seus braços. ¡Com el buscava mentre vivia! Aquells últims mesos foren una recerca constant de Déu, i la seva alegria i la seva pau les transmetia d'una manera gran. ¡I ja és amb Ell!"

Què dir? ¿Què comentar davant cartes com aquesta? No res, tal vegada deixar que els ulls s'omplin de llàgrimes i redescobrir una vegada més la

capacitat de bondat i de coratge que hi ha en els homes. Cartes així em donen més ganes de viure, de lluitar, d'escriure. Perquè efectivament, és un privilegi per a la Humanitat que existeixin xicots i mares com aquests.

Aquesta carta m'ha recordat quelcom que suposo que ja he explicat en els meus articles o en les meves converses amb amics: la meua mare, quan ja estava molt malalta, em repetia sense descans: "Mira, fill, quan jo me'n vagi, no se t'ocorri pas plorar perquè m'has perdut. Abans has de donar-li gràcies a Déu perquè ens ha permès de viure junts aquests trenta-cinc anys". Per això, des d'aleshores, no dic mai "fa vint-i-cinc anys que no tinc mare", sinó "quin privilegi haver-la tingut trenta-cinc anys". Quan acabi d'assaborir aquest goig i no penso acabar mentre visqui, potser em planteji el dolor de no tenir-la. O, més exactament, de tenir-la a un altre lloc. I no dic pas això per autoenganyar-me, com aquell que prefereix un calmant a un dolor. Ho dic perquè "és" veritat, és objectivament veritat que, en una balança ben ajustada, pesen molt més l'alegria i la fe juntes que l'amarguesa i la desesperació.

RESPIR

DIVISIONS

Tots els cristians vivim el nostre present arrelats en una mateixa memòria, ancorats en una única esperança, posseïdora d'un mateix Esperit i testimonis d'una mateixa realitat. Jesucrist, ahir, avui i per sempre. I la tragèdia és que, a pesar de totes aquestes unitats, encara vivim separats. La divisió dels cristians en diverses esglésies fa rodar el cap, quan hom hi pensa sense passió de cap mena; sembla una cosa impossible. No s'hi val a retreure, com per tranquil·litzar-nos, que Jesús en més d'una ocasió parli de divisions i que sant Pau confessa que es troba davant unes "inevitables divisions". Són uns textos que s'han d'entendre en un altre terreny. Per mi que allò que alimenta i aguanta les divisions entre les esglésies no és evangèlic. Penso que si la realitat evangèlica que ens esforcem a viure la netegéssim de totes aquelles excrescències que no són evangèliques, la divisió es fondria tota sola.

MIQUEL ESTRADÉ

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Joan E. Jarque i Juglar
Sota-director: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels
Francesc M. Muga i Riera
Joan Carrera i Planas
Editor: C/ València 244, 2n.
Tels.: 215/27 39 - 27 84
FAX: 215 28 05
Fundació Catalunya Cristiana
Impressora: Publiograf, S.A.L.
Gerent: Pige Valeri Serra, 30
Tels.: 254/16 30 - 17 77
Disseny: Barcelona
Josep Samper i Alejo D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.800 Ptes.

Resta d'Europa: 8.960 Ptes. □ Amèrica, Àsia, Àfrica i Filipines: 13.120 Ptes. □ Àsia més oriental i Oceania: 19.360 Ptes.

Hom pot apropar-se a la figura del jove màrtir lleidatà a través de dos instruments que avui són a l'abast del públic. El primer és la breu biografia escrita pel P. Romuald M. Díaz i Carbonell, "Francesc de P. Castelló i Aleu, servent de Déu fins a la mort" i publicada per l'Abadia de Montserrat. El segon és el vídeo "Francesc Castelló, un jove com tu", realitzat per la Delegació de Pastoral de Joventut del Bisbat de Lleida.

La vida de Francesc de P. Castelló és, com diu el Bisbe de Lleida en la presentació del llibre del P. Romuald, la vida d'un jove normal que estudia, treballa, es diverteix, festeja i fa apostolat. És tracta, però, d'una normalitat que, analitzada de prop i en tots els seus detalls, apareix com una veritable "diferència" en relació al que avui entenem per "normal" entre els joves, àdhuc entre els que s'anomenen cristians. Perquè Francesc de P. Castelló no es resigna mai a la banalitat de la quotidianitat material, sinó que visqué sempre a la recerca d'aquell significat que dóna valor a la mateixa quotidianitat fins al punt que aquesta esdevingué finalment heroica. En la persona del jove màrtir es compleix plenament aquesta afirmació de Joan Pau II: "Era necessari que allò heròic esdevingués normal, i que allò normal esdevingués heròic".

Un martiri no s'improvisa. El martiri del jove lleidatà tampoc. Que un jove respongui, sense cap ombra de dubte, en el judici: "sí, sóc catòlic", i que quan el porten amb d'altres condemnats per ser executat, entoni la professió de fe amb el popular "Crec en un Déu" de Lluís Romeu i que, en aquelles circumstàncies dramàtiques, sigui capaç d'escriure a la seva afligida promesa: "Voldria parlar-te del molt que t'hauria estimat, les tendreses que et tenia reservades, del felicitat que hauríem estat. Però per a mi tot això és secundari. Tinc que donar un gran pas"... tot això no s'improvisa. És la culminació d'un procés en el qual la dimensió religiosa apareix com la dimensió fonamental i sintètica de la personalitat del jove Francesc de P. Castelló. Només així, des d'una vida enterament centrada en Jesucrist, s'entenen les darreres paraules dirigides als seus

Francesc de P. Castelló, un model per als joves

MANEL VALLS i SERRA

botxins: "Us perdono a tots i fins a l'eternitat".

La mare d'en Francesc deia d'ell que era un "brillant", però que calia muntar-lo perquè aparegués millor el seu valor i la seva bellesa. És aquest el treball educatiu en el qual, després del que exercí tan amatentment la seva mateixa mare, hi trobem el jesuïta P. Román Galán amb el qual l'uní una estreta amistat espiritual i un mateix interès per les ciències químiques. Uns exercicis espirituals, l'acció apostòlica realitzada entre els marginats del barri del Canyeret i, finalment, la seva adhesió i pertinença entusiastes a la Federació de Joves Cristians de Catalunya, completen el quadre d'influències que el marcaren profundament com a jove.

Els nostres joves necessiten conèixer la figura heroica de Francesc de P. Castelló. Els serà estímul per a la seva vida de fe com a joves i com a cristians. La seva personalitat cristiana ha d'il·luminar, també, la tasca que intenten de realitzar els diversos moviments de joves cristians de la nostra terra. Aquesta és la intenció dels qui han realitzat el vídeo sobre la seva vida "Francesc Castelló. Un jove com tu". Però hi ha aspectes, em sap greu dir-ho, que hi són tractats de manera que poden portar a entendre parcialment la figura del jove màrtir, fins al punt que es podria arribar a creure que aquesta és presentada en funció d'una "imatge" molt concreta, i segons el meu criteri, potser incompleta, de jove cristià.

Perquè, per exemple, es dilueix el martiri de Francesc Castelló en un fet provocat per una simple situació revolucionària o de guerra i s'omet tota referència, més enllà de raons polítiques i socials, del que fou una cruentíssima persecució religiosa? Quan és obvi que a Francesc Castelló no el mataren per raons polítiques, sinó únicament per la seva condició de catòlic, i això els nostres joves necessiten saber-ho.

Perquè les referències a la evangelització, al compromís cristià i a la relació entre fe i cultura semblen reduir la presència cristiana a la solidaritat i el servei, presentats més aviat com a valors humanitaris i que quan es parla dels "valors de l'evangeli" se'n parla gairebé de manera no gaire distinta, per exemple, que quan es parla avui dels "valors de la democràcia"? Quan és tan clar que en la personalitat cristiana de Francesc Castelló és palesa una fortíssima vibració interior envers la persona del Crist i que vol viure en tot moment no solament com Ell sinó per Ell. Adhuc quan Castelló es dedica als marginats del Canyeret i realitza tot el bé que pot enmig d'ells és a Jesucrist al qui està estimant i és a l'Església que fa present.

És llàstima que totes aquestes coses no s'hagin sabut transmetre en el vídeo esmentat (sobretot en les intervencions dels dirigents juvenils) i que, a la fi, hom no se sostregui a la impressió que una certa pastoral de joves no aconsegueix de superar una presentació del cristianisme com una simple guia ètico-espiritual d'un regne futur i no com la representació vivent del misteri de Crist en el món, és a dir, un autèntic esdeveniment de "gràcia" per a la persona.

Malgrat tot, la figura de Francesc Castelló s'eleva, gegantina, per damunt de les mancances assenyalades. Tant de bo que, sigui a través de la suggestiva biografia del P. Romuald com a través d'aquest vídeo, pugui ser ben coneguda no solament pels nostres joves sinó per tot el laicet de les diòcesis catalanes, en un moment com l'actual en què les conviccions i les actituds del jove màrtir lleidatà ens són tan necessàries.

La necessitat d'alternar diverses lectures no m'ha permès acabar fins ara l'esplèndid llibre que Pere Codinach ha escrit sobre el feijocisme, la gairebé mítica Federació de Joves Cristians de Catalunya (FJC de C), que morí, com tantes coses, per culpa de la guerra de 1936 a 1939.

A més de la profunda i densa experiència eminentment religiosa que aquell moviment catalitzava, la FJC també va tenir una dimensió patriòtica, civil i democràtica, projectada des de les posicions d'una moral renovadora, integral, entusiasta, progressista, col·lectiva i exigent.

El concepte general de societat

civil, tan utilitzat avui pel bloc dominant, hauria de presentar, en el cas català, uns matisos genuïns, heretats d'aquell ideari feijocista que enllaçava la tradició nacional del catolicisme de Torras i Bages amb la doctrina regeneracionista de Prat de la Riba i amb el difús univers intel·lectual i ordenancista d'un noucentisme auster i laic.

Els valors de la societat civil dels feijocistes poc tenen a veure, tanmateix, amb els que inspira ara Catalunya el bloc dominant. Invocar la societat civil sense més ni més, o sigui, omplir-se la boca amb aquesta gastada locució, no

Éxit social

JOSEP MARIA CASASÚS

té cap sentit si alhora no se l'omple de contingut, de vida, d'idealisme i de significats.

Societat civil no vol dir res si no valorem a fons els seus continguts i els seus principis essencials. Si a la nostra societat civil d'ara, o en aquella societat civil ideal en la qual pensem, prevalen valors suprems com l'èxit material, la insolidaritat, l'individualisme a ultrança, la força física i intel·lectual, la prepotència econòmica i la prepotència (en el sentit d'aquesta

paraula en la primera acepció del diccionari), maleïda sigui aquesta societat civil. No la necessitem.

És trist constatar que del millor de la nostra tradició només ens en resten les paraules. S'acusa en la forma d'educar en general, els nostres joves i adolescents, per part dels mestres i dels pares. És difícil inculcar alenades positives d'il·lusió i d'esperança en la justícia, el progrés i la pau; si els mateixos educadors ignoren que la generositat, la voluntat l'honradesa, la humilitat, la tolerància, la imaginació i la sensibilitat són mèrits superiors a la competitivitat,

a la facilitat, al talent, a l'èxit, a l'agressivitat, al pragmatisme i a la intel·ligència, per posar alguns exemples de valors més o menys contraposats o contraris.

Quan l'ideal de vida que polítics, periodistes, mestres, sacerdots i pares ensenyen als joves en els seus anys decisius resta identificat amb la persona que assoleix notes altes en els sabers més pràctics, i que sap obrir-se pas gràcies al poder i a l'agilitat terrenal que facilita el fet d'anar descarregat d'idealisme i d'ètica, s'està definint una societat civil que, no cal dir-ho, és molt lluny d'aquella societat digna que concebien els feijocistes.

(De "LA VANGUARDIA")

"25 anys d'amor i fidelitat"

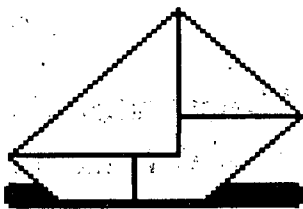
Sr. Director:

El diumenge passat vaig ser testimoni d'una celebració d'acció de gràcies per 25 anys d'amor i fidelitat

d'un matrimoni.

Fou una de les celebracions més boniques que mai no he presenciat, no per allò extern que es veia, sinó per al que en profunditat celebraven.

En aquesta època en la qual l'amor i la fidelitat són en crisi, quan no se li dóna gaire importància ni es valora,

per a aquests esposos és el que els ha donat sentit a la seva vida durant aquests 25 anys de casats i per la qual cosa en donaren gràcies a Déu.

Els seus quatre fills donaren testimoni dels seus pares, de com a través del seu amor han volgut ser reflex de l'amor i la fidelitat del Pare Déu. Penso que és la fita més alta a què uns pares poden aspirar.

Al final de l'Eucaristia, els esposos feren una oració, en la qual esmentaven com des del principi del seu matrimoni escolliren com a passatge favorit l'Evangeli de sant Mateu Cap 6, vers 19, on Jesús parla de la confiança en la Divina Providència, de com aquesta fe en la Providència ha estat baluard en els seus primers anys de matrimoni i molt més encara quan varen conèixer el moviment Apostòlic de Schoenstatt i com el seu fundador el pare Josep Kentenich va

fer vida la seva fe pràctica en la Divina Providència i molt sovint deia: "Diffícilment podem donar a l'home modern quelcom més important que la senzill fe en la Providència: Déu és Pare, Déu és bo, tot allò que Ell fa és bo".

Vaig saber que entre els obsequis que tingueren els esposos, n'havia un dels seus fills, era una placa de plata que deia:

L'Esperit de família no pregunta: ¿Què rebo? sinó que viu de la pregunta: ¿Què més puc donar?

Penso que aquesta frase feta realitat és una de les claus per construir una família on regni l'amor, la unió i l'alegria.

A. TÉLLEZ

Una pregària per la pau

Sr. Director:

Amb tot el respecte, però amb vehemència, demanaria als bisbes de Catalunya, amb el nostre Primat al front, l'organització d'una Pregària Comunitària per a la Pau. Pau sense

guerra, Pau sense fam. Que s'acabi la guerra del Golf i totes les guerres de l'Àfrica i d'Amèrica i de tots els racons del Món. Pau sense guerra, Pau amb Justícia i Llibertat; amb menjar per a tothom; amb una vida digna per a tothom, nens, homes i dones, famílies i pobles.

Que ningú no hagi de passar gana ni set, mentre d'altres mengen —o mengem— i beuen massa.

Que demanin, senyors bisbes, a totes les parròquies i altres institucions religioses, que organitzin des d'ara mateix, per cada dia a la mateixa hora, de 7 a 8 del vespre, potser, una trobada dels fidels amb Eucaristia, de Pregària per a la Pau.

Que els bisbes demanin l'assistència a aquesta Pregària comunitària de tots els cristians en unitat, i a tots els homes de bona voluntat. Que ho demanin per la premsa, la ràdio i la televisió.

Veuriem, senyors bisbes, quanta gent es reuniria a les 8 del vespre a tot Barcelona, a totes les ciutats i pobles.

I, si això es fes a tot el món, quina influència no tindríem davant de Déu,

ARA MATEIX

Els signes en la pastoral

J. CARRERA PLANAS

En acabar l'anterior article sobre la figura singular del pare Josep Selva, apuntava que el seu testimoni atge interpel·la alguns aspectes de la nostra pastoral. Avui en comentare un que considero important: la qüestió dels signes que han de precedir i acompanyar la paraula evangelitzadora.

Si mirem l'exemple de Jesús, l'únic Pastor, ens adonem que es nega a fer uns signes i, alhora, en fa uns altres. Així destrueix les expectatives equivocades sobre la seva missió—els somnis jueus de grandesa— i n'obre una de nova, la del Regne veritable. Com diu Léon Dufour, "frustra aquella expectació en el seu aspecte carnal, però l'acompleix espiritualment, inaugurant la veritable salvació amb els seus miracles i aportant-la amb el seu èxode, que culminarà quan serà alçat a la creu". Els miracles arriben a la gent que entén Jesús a través d'ells. Allò, per exemple, que anota Marc: "en va sentir llàstima, perquè eren talment com ovelles sense pastor" (6,34) la multitud va saber-ho quan va tenir lloc la multiplicació dels pans... Les guaricions eren el llenguatge que feia entendre la força de Déu i, sobretot, que en Jesús aquesta força és dirigida per l'amor. Això forma part de la Bona

Nova, que la glòria i el poder de Déu han fet aliança amb les ganes de veure-hi d'un pobre cec. En canvi, quan es tractava de convertir les pedres en pa per a profit personal, o de mostrar-se gloriós (Mt. 4), o quan la petició de signes se situava en l'espectacularitat sense conversió (Lc. 11,29-32)... Jesús s'hi negava o apel·lava al signe essencial que era ell mateix.

També els seguidors de Jesús, que volem continuar evangelitzant, ens sentim requerits a negar uns signes—els que Jesús es nega a fer— i a fer-ne uns altres: els que anuncien que Déu estima els homes d'un a un. De fet, tota la història de la pastoral va acompanyada de signes de caritat. També la pastoral moderna.

Cardijn, per posar un exemple rellevant, posà els "serveis" als joves treballadors com un element fonamental de la seva JOC.

Però els nostres signes han sofert un gran desprestigi en la pastoral dels últims anys. En part, perquè algunes vegades s'han desviat o s'han deteriorat. En molta part, també, perquè, en lloc de situar amb precisió les desviacions i els deterioraments i evitar-los, n'hem prescindit del tot per a assegurar-nos... Alguns conceptes i algunes acusacions ens ha acomplexat. El paternalisme, la renúncia a tot poder, l'autonomia del temporal, el treball de suplència... heus aquí un petit elenc de conceptes que, en lloc de ser analitzats, han estat brandats com un espantall que ens ha inhibit. Tampoc no s'han trobat nous signes que portessin amb claredat al poble els nostres sentiments reals. D'això n'ha sortit una pastoral poc expressiva. No és—aclaram-ho bé—que hagin mancat l'amor a les persones ni la recta intenció: és que no han arribat a la gent amb facilitat. Ens n'adonem quan algú—de vegades de manera massa simplista—encerta, tanmateix, els signes que susciten amor i esperança.

per la Pau al món, per la Pau a les nostres llars i als nostres cors.

Pau sense guerres ni violències, sense tortures ni presons. Pau amb menjar per a tothom i amb una vida digna per a tothom.

Així sigui.

J. M. ARDERIU i PAYEROLS

Santa Cecília continua en el calendari litúrgic

Sr. Director:

Sóc un estudiant de piano i m'exercito en el meu instrument aquí, a la capital de l'Urgell.

Fa uns dies, parlant amb un parent meu, home ja gran, culte i molt viatger, em comentava ell que Pau VI havia anul·lat algunes santes, entre elles Bàrbara, Susanna i... la nostra patrona Cecília. No cal dir que em va deixar ben confós, no m'esperava aquesta notícia.

La pregunta, doncs, és òbvia: Què hi ha de cert en tota aquesta suposada "descanonització"? Si la informació hagués vingut d'una boca anònima potser no n'hauria fet ni cas, però el meu parent em mereix tot l'afecte i confiança.

Tregui'm de dubtes, si us plau. Li ho agrairé molt.

JAUME OLIVERES I GOU

N. de la R.: Santa Cecília patrona dels músics, continua en el santoral cristià, i se celebra la seva festa litúrgica el 22 de novembre. Per tant és falsa la informació sobre una suposada supressió per part del papa Pau VI d'aquesta santa i la seva diada commemorativa.

Els consells de sant Pau

Sr. Director:

Si l'home ha de ser el lector d'un sol llibre, no hi ha dubte que aquest llibre ha de contenir els Evangelis i les Cartes de sant Pau.

Encada matrimoni, existeixen tres tipus d'interaccions.

Entre espòs i esposa: Per aquest intercanvi, es bo recordar sovint el que escrigué sant Pau: "Que cada espòs, estimi la seva muller com a si mateix" (No fent-la servir de criada i tractant-la com a persona) "I la muller, que respecti el seu marit". (Si entenem què vol dir la paraula respecte, tindrem molt de guanyat).

Entre esposos i fills, escriu: "Fills, obeïu els vostres pares en el Senyor, perquè això és just". (Per tant, feu el que la mateixa llei natural us demana).

"Honora el teu pare i la teva mare, a fi que siguis feliç i sigui de molta

durada el teu pas sobre la terra".

"Pares, no exaspereu els vostres fills (encara que els costums canviïn; penseu també que són joves, com nosaltres varem ser-ho). Formeu-los de la millor manera possible, (no els porteu a col·legis que no us agradin, no sigui que us els malmetin), "instruiu-los" (primerament, en la mateixa convivència a la llar)" i que la correcció sigui segons el Senyor" (amb bones paraules, sense crits, i feta amb el cap). Entre germans, que pensin sovint que són fills del mateix Pare de tots que és en el Cel, i que és just que ens perdonem els uns als altres, perquè de defectes tots en tenim.

Aquests consells de sant Pau, són curts de paraules, però rics de contingut.

Cal pensar-ho de tant en tant, i anar-ho comprenent millor amb el pas del temps, si en volem treure els fruits de pau i joia i tota la riquesa que comporten.

J. SANS

Retransmissió de la Missa de Montserrat

Sr. Director:

Quantes vegades aixequem el crit al cel per denunciar les calamitats

dels canals televisius, perquè els valors morals i educatius són atacats considerablement. Llavors, ens cal prémer el botó i cercar en un laberint de programes, per no haver de plegar veles.

No tot són trencacolls i desencis. També hi ha coses per espigolar en el camp de la pantalla i destacar realitats positives i encoratjadores.

La que avui ens ocupa és la retransmissió de cada diumenge de l'Eucaristia, des del Monestir de Montserrat, a les onze del matí per Catalunya Música del canal 33.

Certament, no hi tenim la imatge, però l'esplendor i magnificència de la

litúrgia es manifesta i es transporta fins al nostre Sinaí. És tota una meravella. Ens fa créixer en l'Amor, amb tota la seva plenitud. Les gràcies sobrenaturals es multipliquen d'una manera fecunda i joiosa. Som transportats fins als cims de la santa muntanya on tenim la Mare sol·lícita i protectora.

Jo vull creure que un dia, no llunyà, podrem contemplar cada diumenge i dies festius aquesta retransmissió en imatge. Qui no estima Montserrat? Qui no vol viure i assaborir tot el que passa en aquest cenobi benedictí?

M. SOTORRA i GARRIGA

Propera visita de Mons. Ricard M. Carles, a la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels

El proper diumenge, dia 17, V diumenge de Quaresma, l'arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, continuant les seves Visites-Estacions Quaresmals, a la 1 del migdia, visitarà la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, pertanyent a Barcelona-Centre: Sub-zona 1-2, que engloba els arxiprestats de Sant Josep Oriol, Santa Anna, Sagrada Família, Sant Oleguer i Sant Martí. Els responsables pastorals de la zona inviten a tots els fidels a participar-hi i compartir amb el nostre estimat Sr. Arquebisbe les inquietuds pastorals de la zona.

Aliment per al Tercer Món*

A Cerro Pacífico, Perú, Mans Unides hi ha construït una escola amb capacitat per a 300 alumnes. Aquesta és l'altra manera d'alimentar el Tercer Món. Oferir-los l'oportunitat d'accedir a l'ensenyament. Facilitar-los els recursos perquè puguin edificar el seu propi futur. Amb la teva ajuda podrem fer molt més.

318 08 87

Informa't en aquest telèfon.

Mans Unides
TU HO FAS POSSIBLE

VII Assemblea del Consell Ecumènic Mundial de les Esglésies

La tònica dels 4.000 assistents ha estat la condemna de la guerra del Golf

CAMBERRA (Australia).- La guerra del Golf Pèrsic ha preocupat i dominat la VII assemblea del COE (Consell Ecumènic de les Esglésies) celebrada a Camberra (Austràlia) i clausurada el dimecres, vint de febrer.

A la magna assemblea assistiren 4.000 delegats de les 311 Esglésies membres del COE. El tema central fou: "Veniu, Esperit Sant, i reno-veu la faç de la creació".

El secretari general, el pastor Emili Castro, obrí les jornades assenyalant els progressos aconseguits en els darrers anys en l'ecumenisme.

"És trist que el nostre testimoniatge per la reconciliació de la humanitat, la justícia, la pau i el respecte a la creació, sigui poc convincent: aquí radica la urgència de la tasca ecumènica" (Joan Pau II a l'assemblea de la COE).

Missatge del Papa

Joan Pau II féu una constatació de les dificultats que encara ens trobem per la unió de les Esglésies, si bé afirmà que no podíem descoratjar-nos. "Durant els set anys de vida del COE —digué— l'Esperit ens ha guiat cap a la unitat". I recorda la jornada de pregària per la pau tingu- da l'any 1986 a Assís en la qual s'aplegaren els repre- sentants més importants de les nombroses comunitats cristianes mundials i d'altres tradicions religioses. "Fou una experiència que ens mostra la direcció vers la qual ens con- dueix l'Esperit".

Contra una cultura de violència i de mort

Girebé totes les nombroses intervencions dels assem- bleistes feren referència a l'estat actual de les mateixes comunitats religioses en els seus països. Un punt en què coincideren fou el respecte a "la vida humana i a tota la creació", contra "una cultura de violència i de mort".

Aquí és quan els assem- bleistes s'orientaren sobre el fet puntual de la guerra del Golf Pèrsic i les seves con- seqüències pel futur. Una de les principals afirmacions aprovades (pocs dies abans de l'ofensiva terrestre a Kuwait)

diu: "Fem una urgent crida, tant a l'Iraq com a les forces de la coalició dirigida per EE.UU., perquè posin fi im- mediatament a les hostilitats i busquin una situació nego- ciada del conflicte, dins del context de les Nacions Uni- des".

El Dr. Antoni Matabosch, teòleg especialista en ecume- nisme i enviat especial de La Vanguardia a Camberra, fa una valoració de l'assemblea més aviat negativa. "L'últim dia fou una jornada de cinc hores llargues de confuses discussions". I acaba dient:

"L'assemblea fou interessant, però pobre i amb tensions que no es pot saber com acaba- ran." Matabosch insinua una possible crisi entre les Esglé- sies ortodoxes i les altres, que caldrà que revisin les seves relacions amb el COE.

F.G.

FILTRANT LA NOTÍCIA

Crisi intereclesial a l'Amèrica llatina

Fa poques setmanes que a Roma ha tingut lloc una reunió a alt nivell, en la qual han participat els primers responsables de la vida religiosa d'Amèrica llatina. La trobada ha estat presidida pel cardenal J. Hamer, prefecte del dicasteri romà pels instituts de vida consagrada, amb l'assistència d'altres membres qualificats de diverses Congrega- cions romanes, així com també de cinc su- periors i cinc superiores generals.

Al final, els reunits foren rebuts pel Sant Pare, als qui adreçà un discurs. En ell es posa en relleu "la docilitat i fidelitat" que els religiosos han de prestar als bisbes locals i al mateix Papa. Joan Pau II insinua que últimament no ha estat així en aquell conti- nent, i que això per part d'ell ha estat motiu de sofriment i preocupació.

Aquesta crítica del Sant Pare es refereix probablement —ha declarat l'agència APIC— a certes iniciatives dutes a terme per la Conferència llatino-americana de re- ligiosos (CLAR), amb el projecte d'evangelització, "Paraula i Vida", que suscità vives reaccions per part del Consell episcopal (CELAM), i del mateix Vaticà. Tant és així que ha provocat una crisi en el mateix CLAR, quan la Santa Seu ha substituït els primers responsables d'aquest organisme representant dels religiosos i religioses d'aquell continent americà.

Cosa infreqüent ha estat que, després del discurs, el Papa afegís unes paraules, més o

menys improvisades, en les quals reconeix que per aconseguir més unió entre bisbes i religiosos, cal escoltar també la veu d'aquests últims, expressada pels seus superiors ma- jors. "Hem volgut —digué— buscar solucio- ns en el context de la comunió eclesial, i hem vist de seguida que la manera més oportuna era la implicació en aquesta preocupació nostra als superiors religiosos". I afegeix: "Això significa actuar junts, obrar junts, reflexionar junts i preveure junts els mètodes que cal utilitzar per l'evangelització".

Joan Pau II expressà també que el tema que ha dividit fins a cert punt la jerarquia i els religiosos, ha estat el de la pobresa en aquells països, que és un fet evident i paorós. "El problema és important: es tracta de l'opció preferencial pels pobres", digué el Papa. I acabà: "Espero que l'estudi d'aquest problema pugui resoldre's amb la bona voluntat de tots, que certament no falta. Espero dels amantíssims superiors i supe- riores generals que ens han ajudat en aquesta reflexió comuna, que en el futur podrem també comptar amb la seva col·laboració".

Alguns observadors han manifestat que s'hauria pogut estalviar-se la tibantor i el perill d'una "pastoral paral·lela", si s'hagués comptat abans amb la col·laboració mútua, que ara el Papa reconeix.

FRANCESC GAMISSANS

Vols donar sentit a la teva vida?

T'ajudaria una trobada personal amb Déu

"El qui em troba, ha trobat la vida"

EXERCICIS ESPIRITUALS

DIRIGITS PER UN SACERDOT DE LA UNIÓ SACERDOTAL LUMEN DEI

INSPIRATS EN S. IGNASI EN RÈGIM D'INTERNAT I SILENCI

DATA: del 28 al 31 de març

Informació: C/. Xuclà, 19
Telfs. 301 31 941 317 88 07

BARCELONA

L'ESGLÉSIA EN EL MÓN

AMÈRICA LLATINA

**Bogotà: Amèrica llatina
compta amb 249
emissores catòliques**

A un total de 249 ascendeix el nombre d'emissores catòliques que emeten a l'Amèrica llatina. Brasil és el país que més en té, amb 123 estacions que pertanyen a congregacions religioses, bisbats o particulars. A continuació Colòmbia i Equador, ambdues amb 21 emissores. Els darrers lloc els ocupen Nicaragua i Paraguai amb una sola emissora cada una. Tres països llatinoamericans no tenen ràdios catòliques. Són Argentina, Cuba i Uruguai. (OFIM).

BRASIL

**Brasília: Un infern per a
la infància**

Entre 30 i 35 milions de nens brasilers viuen actualment escampats pels carrers de les grans ciutats del Brasil. Es tracta de nens que han hagut d'abandonar la seva llar familiar per causes com la necessitat de guanyar-se el pa, les baralles familiars o els maltractes patits en les seves carns... Per si no fos poc amb el desarrelament familiar i la misèria que pateixen, sobre aquests xavals pesa la violència cruenta de la policia i la dels anomenats "escamots de la mort", que només durant l'any 1989 assassinaren a 457 nois que vagaven pels suburbis. (OFIM)

URSS

**Moscou: "Vers la terra
promesa"**

Un milió de ciutadans jueus de l'URSS tenen sol·licitat "el visat" per entrar a Israel. Abans de

Gorbatxov, els jueus soviètics amb prou feines podien emigrar als EE.UU.; ara la seva aspiració és la Terra Promesa. I ja han començat a arribar. Durant els cinc primers mesos de 1990 han entrat a Israel 40.000. Aquest "èxode" massiu, des de l'URSS vers Israel, planteja tremends interrogants, quan els palestins s'amunteguen a Gaza i Cisjordània, reclamant una pàtria pròpia a cops de pedra i ganivetades pels carrers de Jerusalem.

Al llarg del 1990, han aparegut comunitats jueves a Sibèria i Àsia, desconegudes fa un any, cosa que significa que el cens jueu a l'URSS s'eleva gairebé a tres milions de persones. La paraula "alià" ("ascensió", actualment equivalent a emigració a Israel) ressona al llarg i ample del territori soviètic. Al aeroport israeli Ben Gurion, al contrari, la pregunta sol ser als llavis dels jueus residents: "Sobreviurem a l'alià abassegadora en condicions d'atur?". Cada família de tres "olim" (immigrants) rep, el primer any, 11.000 dòlars d'ajuda de l'Estat jueu per lloguer d'habitatge, mobles i educació. Però per cada 100.000 "olim" que arriben, cal crear 44.000 llocs de treball, mitjançant una inversió de dos BILIONS i mig de dòlars, en un moment que 150.000 israelians - el 9% de la població activa - no té ocupació. (ICIA)

VATICA

Vocacions autòctones

Als territoris de competència de la Congregació per a l'Evangelitització dels Pobles ja és molt elevat l'índex d'indigenització dels bisbes: a Àfrica el 85%; a Oceania, el 86%; i a Amèrica, el 55%. Són ja molts els països la jerarquia dels quals és totalment indígena; entre ells, els principals països d'Àsia: Índia, Corea, Japó, Taiwan, Vietnam, etc.

Entre els sacerdots augmenta constantment el percentatge dels

autòctons - i el mateix es pot dir dels germans i les religioses -, gràcies a les nombroses vocacions locals, sobretot a Àsia (amb més del 86% dels sacerdots, germans i religioses), però també a Àfrica. Als territoris d'Amèrica dependents del dicasteri per a les Missions són autòctons més d'un terç dels sacerdots i germans, i gairebé la meitat de les religioses. A Àfrica i Àsia continua gaudint de noves vocacions, amb notable augment de sacerdots, religiosos, religioses i catequistes.

ARABIA SAUDITA

**Dahran: Els soldats del
Golf Pèrsic demanen un
seguiment espiritual**

Cada divisió de l'Exèrcit britànic destinada a la Guerra del Golf té autorització per incloure de 20 a 23 capellans. Una divisió és formada per 20.000 homes. Tanmateix la realitat, és que només hi ha dos sacerdots per cada divisió.

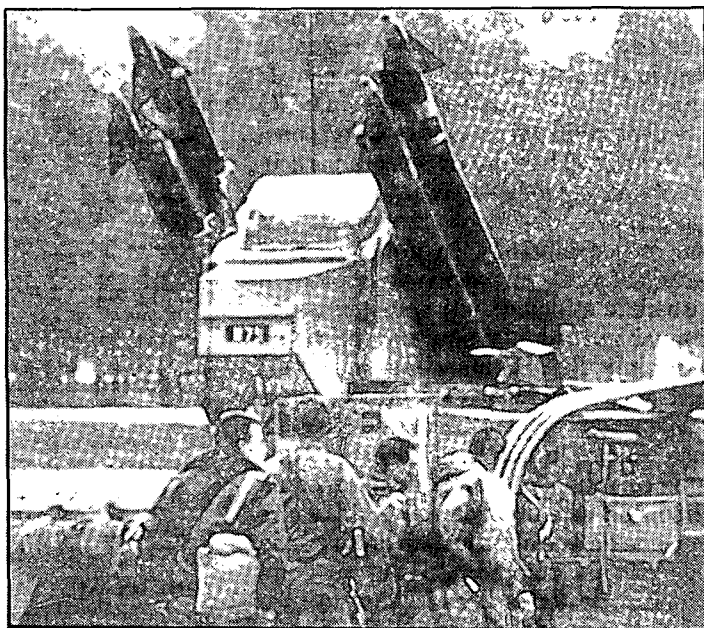
En el front es dona la paradoxa de buscar un capellà per assistir els ferits o les persones que són a punt de morir i no trobar-lo, perquè no n'hi ha. Els soldats desitgen parlar de les seves inquietuds davant la mort i de les seves pors amb algun sacerdot. (KIPA)

ALBANIA

**Tirana: Nova situació dels
catòlics**

Després de vint-i-tres anys de clandestinitat, els catòlics albanesos surten de les catacumbes i es reuneixen a milers celebrant misses a l'aire lliure.

La vella capella del cementiri de la ciutat de Shkoder, restaurada des de fa poc més d'un mes pels feligresos, s'ha convertit en el punt culminant del renaixement del catolicisme a Albània,

**Se sap el que val un mísil,
però no una vida humana**

Mentre els països desenvolupats s'"ofeguen" en uns excedents que superen els 400 milions de tonelles de cereals, el Tercer Món es mor de fam. ¿Fins quan durarà aquesta situació? Els països del món -rics i pobres-, gasten en armament uns tres milions de pessetes per segon; el llançament d'un míssil costa aproximadament 150 milions de pessetes, un avió "caça" uns 2.500 milions... La vida humana, en canvi, no té preu.

sota la direcció del pare Simon Jubani, de seixanta-tres anys, dels quals n'ha passat vint-i-set entre presons i camps de concentració. "La nostra primera missa oficial se celebrà el 4 de novembre del 1990 davant 5.000 persones. Prop de cinquanta mil assistiren a la segona, una setmana després", declarà el pare Jubani. "Des del meu alliberament, l'abril del 1989, he celebrat en secret nombrosos casaments i batejat una mitjana de deu nens per dia", continua el sacerdot, que ha batejat a centenars de persones des de l'anunci oficial fet el 8 de novembre pel president Ramiz Alia, de la possibilitat d'obrir llocs de culte, tancats tots des del 1967.

Els catòlics (el 10% dels 3'2

milions d'albanesos, contra el 70% de musulmans i el 20% d'ortodoxes) estan essencialment agrupats al nord del país.

"Dels trenta-dos sacerdots que compta Albània, la meitat estan en actiu; els altres tenen por. Molts joves desitjarien ser sacerdots, però el bisbe, monsenyor Mikoll Trohsani, únic amb facultats per ordenar-los, no gosa fer-ho", declara el pare Jubani. Sempre voltat pels catòlics de la ciutat que semblen professar-li una sincera veneració; aquest sospita ser objecte en tot moment vigilància policial. "La meua casa pateix escoltes, sempre està vigilada, no se'm permet veure la televisió, i el meu correu és interceptat".

(OFIM)

**Balanç estadístic dels
religiosos a tot el món**

Reproduïm de l'"Anuari Estadístic de l'Església", publicat a Roma, l'augment o minva de vocacions religioses masculines i femenines en el món. El balanç correspon a 31 de desembre del 1988. Globalment hi ha un augment a Àsia i Àfrica; i una minva a Europa i Amèrica, amb algunes excepcions particulars. És difícil pronosticar quin serà el balanç dels anys 1990 i 1991. Referent a Catalunya, sembla que aquests darrers anys hi ha hagut un lleuger augment de vocacions religioses que no pot fer front encara a les defuncions i a un sector de membres d'edat molt avançada.

El nombre de novícies religioses augmenta als països africans i asiàtics.

Seminaristes menors religiosos

Àfrica.....	3.552	(- 16)
Amèrica.....	8.881	(- 750)
Àsia.....	6.296	(+ 30)
Europa.....	18.046	(+ 846)
Oceania.....	75	(- 4)
TOTAL	36.850	(+ 104)

Seminaristes majors religiosos

Àfrica.....	2.518	(+ 276)
Amèrica.....	10.521	(- 243)
Àsia.....	7.291	(+ 408)
Europa.....	9.582	(- 88)
Oceania.....	310	(- 18)
TOTAL	30.522	(+ 335)

Els religiosos no sacerdots, amb una minva global de 717, augmentaren de 121 a Àfrica, de 6 a l'Àsia i de 50 a Oceania, mentre que hi ha hagut una minva de 575 a Amèrica i de 319 a Europa.

Religiosos sacerdots

Àfrica.....	10.085	(- 226)
Amèrica.....	50.989	(- 385)
Àsia.....	14.238	(+ 158)
Europa.....	69.153	(- 360)
Oceania.....	2.669	(- 15)
TOTAL	147.134	(- 828)

Religiosos no sacerdots

Àfrica.....	5.495	(+ 121)
Amèrica.....	19.516	(- 575)

Àsia.....	5.898	(+ 6)
Europa.....	30.221	(- 319)
Oceania.....	2.603	(+ 50)
TOTAL	63.733	(- 717)

Religioses

Àfrica.....	40.789	(+ 615)
Amèrica.....	269.967	(- 3.182)
Àsia.....	103.314	(+ 2.466)
Europa.....	465.273	(- 319)
Oceania.....	14.075	(- 248)
TOTAL	893.418	(- 9.325)

Les religioses augmentaren de 2.466 a Àsia i de 615 a Àfrica, però minvaren de 8.976 a Europa, de 3.182 a Amèrica i de 248 a Oceania.

Bisbes religiosos

Àfrica.....	143
Amèrica.....	529
Àsia.....	175
Europa.....	228
Oceania.....	42
TOTAL	1.117

De la gran contribució donada per l'Església en l'obra d'ensenyament és particularment significatiu el premi per l'alfabetització del 1990 concedit per la UNESCO, precisament en l'Any de l'alfabetització als Germans de les Escoles Cristianes.

FEST I CRITERIS

Pregar amb els salms

Durant la Quaresma som estimulats per la Paraula de Déu al dejuni, a l'almoina i a la pregària. Sembla, doncs, adient que per pregar amb més intensitat considerem la pregària dels salms.

El saltiri, que en grec era l'instrument de cordes que acompanyava els cants religiosos d'Israel, és actualment el mot amb què designem la col·lecció de 150 salms. Una bona classificació dels salms és aquella que es basa en tres grans gèneres literaris: els himnes, les suplicacions o lamentacions i les accions de gràcies.

Les indicacions fetes en els salms demostren que el Saltiri fou el llibre de cants del Temple i de la Sinagoga abans d'esdevenir el llibre del culte i de la pregària de l'Església cristiana. En dir això ja veiem la gran riquesa religiosa i el valor espiritual que els salms tenen per a la pregària.

Sense canviar res, aquests cants de lloança, de súplica i d'acció de gràcies tenen un sentit universal perquè expressen l'actitud que tot home ha de tenir davant de Déu.

Sense canviar-ne les paraules, el Nou Testament ha enriquit moltíssim el sentit dels salms. El cristià lloa i dona gràcies a Déu pel do de la Redempció. Les antigues súpriques esdevenen més abrandades després que la Cena, la Creu i la Resurrecció han ensenyat a l'home l'amor infinit de Déu, la universitat de la salvació i la glòria promesa als justos.

És bo que refermem la nostra convicció en la riquesa religiosa i espiritual que tenen els salms, de manera que la nostra motivació a pregar amb ells sigui més sòlida i més profunda.

Pensem en el fet que l'Església estima els salms. Els empra constantment: en la celebració de l'Eucaristia, en la seva pregària "oficial" de la Litúrgia de les hores, en l'administració dels sacraments...

Els salms han "portat" la pregària i l'esperança dels segles. Pensem en la pregària culminant de la Verge Maria quan proclama, en el Magníficat, les meravelles de Déu.

Déu ens adreça la seva Paraula. Així comença el diàleg de la salvació que demana, com a resposta, la nostra pregària. La nostra feblesa és gran: nosaltres no sabem pas pregar com cal, però l'Esperit es posa al lloc nostre... (cf. Rm 8, 26).

Els salms susciten en el nostre cor la confiança en Déu. Ens estimulen a sentir un desig abrandat de Déu. Els salms ens animen en el combat contra el "món" i contra les nostres passions. Les esperances proclamades en els salms es realitzen, el Messies ha vingut i totes les nacions són cridades a lloar-lo.

Per aquestes coses i d'altres decidim-nos a pregar amb els salms.

† RAMON TORRELLA i CASCANTE
arquebisbe de Tarragona i Primat

Un suggerent opuscle de la delegació tarragonina

Mafalda explica en que consisteix ser voluntari de Caritas

TARRAGONA.— De vegades no calen gaires explicacions per donar a conèixer allò que es vol divulgar sinó tan sols una mica d'enginy i bona voluntat. Caritas de Tarragona en dona mostres a cor què vols amb un opuscle que ha publicat; on Mafalda, l'heroïna del còmic intel·ligent, explica en què consisteix el voluntariat dins de Caritas en ordre a aportar cadascú el seu granet de sorra per tal que aquest món sigui una miqueta més just i més solidari.

C.C.

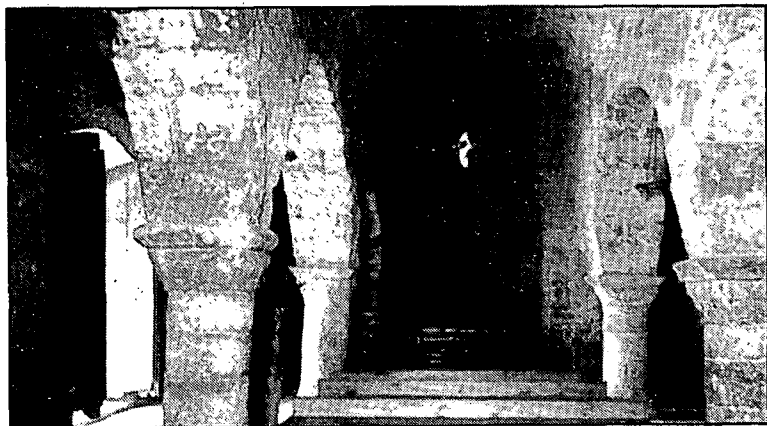

LXXII VIATGE CULTURAL

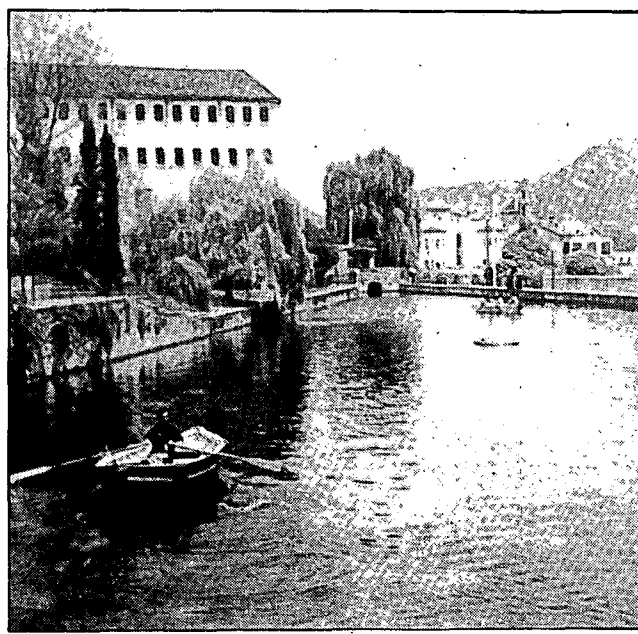
VISITAREM ; El Museu Molí paperer de
Capellades

Dia 17 de març de 1991

L'església de Santa Maria de Tossa de Montbui
Museu de la pell a Igualada

La Tossa de Montbui. L'església de Santa Maria de Tossa de Montbui és un dels monuments alt-medievals més interessants de Catalunya. Té tres naus pre-romàniques. La primitiva església, per influència del bisbe Oliba, va ser allargada amb el presbiteri i els tres absis d'estil romànic amb arcuacions llombardes. Més endavant, la portada fou substituïda per l'actual i es va construir la capella del Roser i el campanar d'espadaña. S'hi venera la Mare de Déu de Gràcia, talla policromada dels ss. XIV-XV. Al costat de l'església hi ha una torre de l'antic castell.

Capellades

DINAREM

Restaurant
MARTÍ
Rambla Canaletes, N° 1
Tel. 809 40 11
JORBA

Preu: 3.000 ptes., comprenent viatges, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truqueu al tel.: 215 27 84 Sra. Montserrat. La sortida serà a les 8,30 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte, en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada, en hora hàbil per complir el precepte dominical

AVÍS La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

ESGLÉSIA I ESCOLA

Els religiosos i l'escola

La reconversió de les escoles cristianes, en el marc de la implantació de la LOGSE, planteja una qüestió particularment delicada i de gran transcendència des del punt de vista de la continuïtat de la presència de l'Església en el camp de l'educació i de la cultura.

Heus aquí la qüestió: Quines decisions prendran les Congregacions Religioses que han creat i dirigeixen la major part de les escoles de l'Església en el nostre país?

He dit que el tema és particularment delicat i de gran transcendència perquè l'actitud que adoptin els religiosos i les religioses, en depèn que les "seves" escoles redueixin l'abast dels serveis educatius que presten en l'actualitat, els amplii o, simplement, els suprimeixin. Què faran?

Podríem anar més al fons de la qüestió i preguntar-nos: Quins criteris determinaran les decisions que es prenguin respecte a la continuïtat de les escoles de les Congregacions Religioses dedicades a l'educació?

Si als darrers responsables d'aquestes escoles tinguessin presents les orientacions de l'Església publicades els darrers anys, no tindria cap dubte respecte als criteris que determinaran les seves decisions respecte a la continuïtat de les escoles. Serà així?

Quan dic "orientacions de l'Església" vull dir, ni més ni menys, els documents oficials que han desenvolupat el contingut de la Declaració del Concili Vaticà II sobre l'educació i altres documents de l'Episcopat, sense excepcions.

Sé'm dirà que, òbviament, la doctrina continguda en aquests documents inspirarà les decisions de què parlem.

Si es fa així, els religiosos responsables d'escoles cristianes adoptaran una "actitud coherent i agosarada davant la reforma educativa", "assumiran plenament que la reconversió de les escoles cristianes d'una zona determinada es una acció conjunta de les institucions educatives de l'Església local i que, per tant, requereix una acció coordinada", i, en particular, "miraran d'evitar que la reconversió del propi centre suposi una disminució, quantitativa o qualitativa, de l'acció educativa que presta en l'actualitat" (IV Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya, 1989).

Però siguem realistes: hi ha Congregacions Religioses dedicades a l'educació que dubten de la possibilitat de "mantenir les posicions" perquè "els efectius" han disminuït, i no es veuen amb cor de "tirar endavant" les pròpies escoles tal com ho han fet fins ara. Què poden fer?

Al meu entendre, els religiosos i religioses d'aquestes Congregacions han de reconèixer que les "seves" escoles, les que han creat i impulsat des de fa anys amb el carisma dels Fundadors respectius, han esdevingut uns "centres educatius d'interès públic" en la mesura que presten un servei que la societat reclama, i que són escoles "de l'Església" que col·laboren decididament en l'acció evangelitzadora del conjunt de la comunitat eclesial.

La qüestió que ara se'ls planteja, a la qual han de donar una resposta creativa i agosarada és aquesta: com garantir la continuïtat d'aquest servei d'Església canviant, si cal, el paper protagonista que fins ara han realitzat els religiosos i les religioses?

És a dir, reconeixeran que, en el moment de decidir, no han de comptar només amb les "seves pròpies forces", perquè les escoles cristianes han d'esdevenir una acció conjunta de la comunitat educativa, amb un protagonisme cada dia més gran dels laics?

FRANCESC RIU

URGELL

Yuri Afanassiev visità monsenyor Martí

Un dirigent rus creu que només Déu pot salvar Rússia de l'actual crisi

LA SEU D'URGELL.— L'historiador i polític rus, Yuri Afanassiev ha visitat monsenyor Joan Martí, Co-Príncep d'Andorra. La perla informativa saltava al comiat quan el Co-Príncep ha preguntat al seu interlocutor: "Qui pot salvar Rússia en la crisi actual?". El pensador rus amb un somriure amable ha respost: "Potser Déu".

Yuri Afanassiev, en el curs dels trenta minuts de l'entrevista, ha fet afirmacions que, a la llum de l'actualitat informativa, poden ser qualificades de profètiques: "Rússia camina cap a una dictadura", segons el pensador rus i del Partit Comunista. Les poste-

riors informacions confirmen les opinions d'Afanassiev.

La crisi afecta considerablement el nivell de vida dels soviètics, les informacions també han confirmat les paraules d'Afanassiev. Les necessitats elementals són cobertes, però no en un nivell de prou qualitat.

Pel contingut de l'entrevista, celebrada al palau episcopal de La Seu d'Urgell, almenys per les frases que han transcendit el llindar de la intimitat, hom pot afirmar que el pensador rus coneix bé l'actualitat del seu país i sap el que té interès informatiu. La visita es desenvolupa en un clima de cordialitat i ambdues personalitats palesen interès a conèixer els

respectius països, Rússia i Andorra.

Yuri Afanassiev acabava de pronunciar una conferència a Andorra sobre el tema "Obertura dels Països de l'Est" i manifestà interès a saludar el Co-Príncep Episcopal i visitar la catedral. És rector de l'Institut Nacional d'Història i Arxius de Moscou i Diputat del Poble al Soviet Suprem Soviètic. Amb Saàharov, Popov i Palm forma part del Grup Interregional de Diputats, que configura l'oposició a les postures més reticents a la reforma, reivindica la democràcia i defensa els drets i llibertats fonamentals.

ANTONI MIRABET

aldees infantils s.o.s. de Catalunya

Membre de l'Associació S.O.S. Kinderdorf (adherida a la UNESCO)

Vols donar una llar a infants que no en tinguin?

Desitjo fer-me **AMIC D'ALDEES INFANTILS S.O.S. DE CATALUNYA**
Passeig de Sant Gervasi, 24 - 08022 Barcelona - Tels. 417 75 39

1.- Amb la subscripció de:

_____ Ptes.

que faré efectives amb pagament: ☐ Trimestral ☐ Semestral ☐ Anual

2.- Apadrinant a:

Un infant amb 2.500 ptes. al mes. ☐
Una casa amb 10.000 ptes. al mes. ☐

Nom i dos cognoms:

Adreça:

Població:

Banc o Caixa d'Estalvis:

Agència:

Direcció:

Compte corrent o Llibreta d'Estalvis núm.:

Senyali amb una X els requadres que li interessin.

Catorze matrimonis aranesos celebren les Noces d'Or i d'Argent

SALARDÚ.— Les parròquies de la Vall d'Aran han organitzat la tercera diada dedicada als matrimonis que celebren el 50è. i el 25è. aniversari del seu casament. Enguany la festa ha estat protagonitzada per catorze matrimonis: tres celebren les Noces d'Or i onze les d'Argent.

Enguany Salardú ha estat el poble elegit per a la celebració, a la seva bella església parroquial s'han aplegat les parelles amb els seus fills i familiars i han participat a l'Eucaristia concelebrada pels preveres de la Vall. Les parròquies han obsequiat els matrimonis amb un llibret que els ha facilitat la participació a l'acte litúrgic i els recordarà la festa. Després les famílies s'han aplegat en un sopar de germanor animat pels cants, el diàleg i les narracions dels records dels anys de convivència.

Tots els matrimonis aplegats a Salardú resideixen a la Vall d'Aran, concretament els tres que celebren les nocces d'or són de Bausén, Gessa i Les Bordes. La festa ja s'ha fet simpàtica i familiar entre els aranesos i les parròquies vetllen acuradament la seva organització pel significat que avui té que unes parelles, amb 50 o bé 25 anys de convivència, donin gràcies a Déu, celebrin l'efemèride i ratifiquin la seva unió conjugal.

A. M.

BARCELONA

Primera trobada de monsenyor Carles amb els responsables

Els Instituts seculars s'ofereixen a col·laborar en l'Evangelització

BARCELONA.—Monsenyor Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, ha tingut la primera trobada amb els Instituts seculars residents a Barcelona, que el passat diumenge varen celebrar una convivència-recés a la Casa d'Espiritualitat de Maria Reparadora. El matí fou dedicat a la profundització del temps de Quaresma, a càrrec de mossèn Josep A. Arenas, Vicari Episcopal per a la vida apostòlica i religiosa. Els actes de la tarda foren presidits pel Sr. Arquebisbe. Els respectius Instituts es presentaren al Prelat, tot agraïnt-li el seu recent document "Orientacions per la Pastoral Diocesana" i, d'acord amb aquest

document, s'ofereixen a col·laborar a la tasca diocesana d'Evangelització.

Monsenyor Carles va acollir cordialment les manifestacions expressades, posant a la consideració de l'auditori la figura de Joan el Baptista (Lluc 1,76) i fent un parangó amb els Instituts Seculars, per la seva missió i carisma d'anar al davant i al costat del poble de Déu, per tal de fer junts el propi camí, remarcant la vida consagrada per ser l'alegria i consol de molts; i santificar-se i evangelitzar, preparant així els camins del Senyor, perquè el seu poble se senti estimat del Pare.

La reunió es desenvolupà en un ambient molt agra-

ble i espontani, del qual va sorgir un ric intercanvi d'aportacions sobre la tasca que realitza cada Institut.

La jornada, que va resultar molt profitosa, va tenir com a cloenda la Sagrada Escriptura, també presidida per monsenyor Carles, que novament va aplicar l'homilia de la dominica a la vida i missió dels Instituts Seculars.

Tots els membres reunits, dels Instituts presents a la Diòcesi, varen reiterar al seu Prelat l'agraïment per la seva i per l'estímul rebut a ser incansables per portar al món el missatge de la pau i l'alegria de l'Evangelí.

FILOMENA CROUS

CARTA DOMINICAL

L'escàndol del Déu desconcertant

Aquell noi jueu amb qui vaig coincidir a Sierra Nevada i que em va demanar si podia unir-se al nostre grup, va voler parlar amb mi les dues nits que va plantar la petita tenda prop de nosaltres. Era culte i creient. Per a ambdós fou una ocasió única de parlar de Déu des de les nostres respectives creences. "Ara —em digué la darrera nit en separar-nos—, tu pregaràs Déu en la vostra tenda. Jo també en la meua, però, després de tot el que hem parlat, em penso que potser tu et sentiràs més a prop de Déu quan preguis, que no pas jo".

I ¿de què havíem parlat? De Jesucrist. M'imagino que altres jueus no haurien expressat aquesta opinió seva. Però la fe en Jesucrist —Déu-Fill— ens porta amb evidència a un sentiment d'una més gran proximitat a Déu. És l'"Emmanuel": "Déu amb nosaltres".

El seu pensament ens porta —continuem en temps de Quaresma— a dues conversions.

La primera toca precisament a la Bona Nova que Déu és Pare. La prova màxima del seu amor: envia el seu Fill. La conversió es refereix a la convicció que no ens estima perquè siguem dignes, sinó que ho som, perquè ell ens estima. Aquest amor ens fa "amables" en el doble sentit de "capaços" d'estimar i de "dignes de ser estimats".

Som un reflex de la bondat de Déu quan ennoblim les coses o les persones amb el nostre amor efectiu. Quan en terrenys que són erms i no sempre per culpa d'ells, ajudem a fer rebrotar l'esperança i motius de refer la vida.

Jesús designa l'amor diví com a paternitat. Entenem perfectament el missatge, perquè l'amor patern és el més pròxim a la gratuïtat. També és així l'amor cristià. Perseverant, sense cansaments en l'aspecte personal, en el social o en l'apostòlic.

La segona conversió es refereix al Déu desconcertant. Potser la "mística del fracàs" en sigui l'exemple màxim. No és el pur fracàs, sinó el fracàs humà i l'èxit diví que repercuteix sobre el que és humà. La gran síntesi: la creu de Crist.

No és el menyspreu del Totpoderós davant la impotència humana, sinó l'amor de Déu que salva els seus fills, tot i llurs fracassos.

Déu desconcertant. No és estrany. L'originalitat és pròpia de l'esperit. Els grans esperits produeixen les coses inesperades. Un gran artista en una pintura, en una composició musical o en un poema fa que ens adonem d'un accent que no havíem percebut mai; ignoràvem que es pogués fer. Altre tant esdevé en l'aspecte intel·lectual o en el moral. En la mesura en què un home sobrepasa la mitjanja, la seva intel·ligència o la seva bondat ens resulten desconcertants. El que és heroic, i que és sant, sobrepasa el que esperem amb pura lògica humana.

D'una manera més radical això succeeix en l'escala del fet diví. Déu no pretén ser desconcertant. S'ha esforçat a fer-se comprensible fins al punt de "deixar la seva condició divina" (Pau) i de fer-se un com nosaltres. Però continua essent Déu; i ens sobrepasa infinitament.

Però, per damunt de qualsevol desconcert, resplendeix la seva condició de Pare. Podem dir amb sant Pau: "Sé de qui m'he fiat".

† RICARD M., arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Ara que es parla de pau

Aquests dies tot ens parla d'aquesta guerra tan controvertida que sembla que vol acabar... perquè, de moment només s'ha arribat a un alto el foc, i gràcies. La pau ja vindrà quan vagin complint-se les condicions prèvies i, potser, quan es calmin els esperits i puguin contemplar-se les realitats, els problemes que han atiat el foc dels ressentiments.

Però penso que, malauradament, estem molt poc preparats per a la pau. Ens manquen les premisses essencials i, entre elles, potser la més important, la sinceritat suficient per reconèixer les profundes causes de conflicte que les actuacions anteriors han creat. ¿Ens hem entretingut mai pensant com es féu el mapa de l'actual Orient Mitjà? Els problemes vénen de molt enllà de la història, i ja seria hora que s'afrontessin amb sinceritat, i potser que així es trobessin solucions efectives als problemes plantejats. I també crec que una condició molt important és saber renunciar a posicions que han demostrat ser perjudicials per a una bona entesa.

Els occidentals estem massa cofois del nostre benestar i n'estem tan gelosos que només pensar que hauríem de compartir-lo ens posa neguitosos.

Amb tot això no vull pas dir que tenim tota la culpa d'aquesta trista situació. Però sí que caldria que féssim un bon examen de consciència, i no cal dir que constataríem que en tenim una bona part.

ORIOL CAMPS

Una bona iniciativa del SECIN

El (93) 415 66 16, la veu de l'Evangelí en català

BARCELONA.— (93) 415 66 16, aquest és el telèfon de la Veu de l'Evangelí, un servei catòlic d'informació iniciat per un grup de seglars al servei de l'Església i de l'evangelització. El SECIN (Servei Catòlic d'Informació) ha posat en marxa un sistema telefònic que explica i comenta l'Evangelí de cada diumenge a totes hores i tots els dies de la setmana amb una durada de tres minuts.

Un servei semblant funciona des de fa dos anys a Saragossa en llengua castellana, dirigit pel sacerdot Mariano García Cerrada i amb una mitjana de 5.000 trucades setmanals. El número

d'aquest és (976) 44 45 46 i 44 55 55.

El SECIN posa a disposició dels cristians i dels no cristians aquest telèfon. En aquests moments inicials

necessiten voluntaris per coordinar i propagar el servei. Per una major informació es pot trucar al 254 17 05 de Barcelona, de 5 a 7 tarda.

C.C.

MATARÓ - CENTRE

Entresol de 154 m2 per llogar com a despatx, moblat i amb departaments interiors. Molt lluminós amb grans finestres exteriors. Dues entrades independents. Lavabo. Servei de porteria. Ascensors automàtics. Plaça d'aparcament al soterrani del mateix edifici (opcional). Aire condicionat i calefacció a totes les dependències. Llum. Aigua i Telèfon. (Ideal per empresa de serveis, advocat, administracions, consultori per metge o dentista, agències d'assegurances, etc.).

Tel. 317 67 23 (nits).

GIRONA

Palau Episcopal de Girona

Per tal de no sobrecarregar el pressupost diocesà

Els capellans gironins hauran de treballar per poder fer front a l'increment del cost de la vida

GIRONA.— En la darrera reunió del Consell Presbiteral, celebrada el desembre passat, es va plantejar el problema de la retribució dels capellans. En aquest aspecte, el bisbe, Jaume Camprodon, va recordar que s'hauria d'estudiar un augment de les aportacions de les parròquies i de les persones allunyades de la pràctica de la fe.

El Consell Presbiteral també va estudiar algunes solucions concretes per resoldre els problemes econòmics del clergat diocesà. Una d'elles va ser de fer una campanya de sensibilització dels fidels i també entre les persones allunyades. Aquestes últimes solen acudir encara a l'Església a l'hora de rebre alguns sacraments, com el baptisme, la comunió i el matrimoni.

També se suggeria la creació dels consells d'assumptes econòmics a totes les parròquies i promoure reunions d'aquests consells a nivell d'arxiprestats per crear un clima més solidari.

Per altra part, es demana la supressió d'augment en les retribucions dels capellans i en les despeses generals que provoquen endeutaments. En tot cas, el Consell Presbiteral preveu que els capellans "busquin ajuts econòmics a través de treballs propis per tal de no sobrecarregar el pressupost diocesà".

En aquest moment hi ha mitja dotzena de capellans que realitzen treballs profans, com impressors, representants o administratius. Són més els que donen classes en col·legis i instituts, ja siguin sobre re-

ligió, ètica, història o filosofia i lletres.

Per últim, el Consell Presbiteral va demanar que s'estudiï el tema de la llibertat d'associació dels capellans segons el Concili.

La mitjana d'edat dels capellans gironins ja ronda els 57 anys

Un total d'onze capellans del bisbat de Girona van morir durant l'any passat mentre que no s'ordenava cap nou prevere en tot aquest període. Només es va ordenar un diaca, mossèn Joan Boadas i Hernández, natural del Pont Major, que exerceix el seu ministeri a la parròquia d'Arenys de Munt. Així, doncs, actualment hi ha uns 220 capellans al bisbat que es reduiran a 200 l'any dos mil. Segons un estudi del clergat gironí realitzat per mossèn Joaquim Cervera en nom del Centre Sociològic ICESB, actualment la mitjana d'edat dels sacerdots ronda els 57 anys i sobrepassarà els 61 a finals d'aquesta dècada. El mateix mossèn Cervera acaba el seu estudi plantejant-se si no seria ja hora que alguns laics, alliberats del seu ofici i degudament formats, rellevessin els preveres en les seves tasques o, en tot cas, es recuperessin els capellans casats o s'ordenés de capellans els casats.

M. CABALLÉ

BARCELONA

Fòrum "Home i Evangeli"

El VIII Fòrum "Home i Evangeli" tindrà lloc els dies 9 i 10 de març (dissabte i diumenge) al col·legi La Salle-Bonanova, de Barcelona

El lema d'enguany és UTÒPICS AMB L'EVANGELI. Com es diu a la convocatòria, "es tracta de dir, amb tota seriositat, que el camí de l'Evangeli s'ha de concretar en el nostre camí, perquè la força de l'Evangeli, ara, ofereix vives i renovades possibilitats". La pregunta que centrarà el treball per àmbits, els testimonis i debats, serà: COM INJECTEM EVANGELI EN LES DIVERSES SITUACIONS?

El primer Fòrum se celebrà el 1985. Fou una iniciativa d'una vintena de cristians de Barcelona (laics i capellans, homes i dones), que tingué l'adhesió de moltes entitats i moviments cristians de tot Catalunya, però sempre s'ha realitzat com una iniciativa no oficial, lliure, renovadora. L'any passat hi assistiren —inscrites— 1.700 persones.

Com es feia amb el cardenal Jubany, també enguany un grup dels convocants presentà i explicà la finalitat del Fòrum a l'arquebisbe de Barcelona Ricard M. Carles.

Programa del VII Fòrum

Ponències: Hi haurà dues ponències (de les dues d'adjuntem un breu resum). Dissabte al matí Andreu Trilla parlarà sobre UNA FE QUE JUDICA EL MÓN? Diumenge al matí Dolores Aleixandre exposarà LES NOVES POSSIBILITATS DE L'EVANGELI EN EL NOSTRE MÓN ACTUAL.

• Andreu Trilla, nascut a Balaguer fa cinquanta anys, pertany a l'equip de govern dels escolapis de Catalunya i és responsable de la formació teològica dels seus estudiants. Pastoralment, treballa a la parròquia del Carme de Barcelona (abans ho féu durant setze anys a Can Serra, de l'Hospitalet). És un dels convocants del Fòrum.

• Dolores Aleixandre és religiosa del Sagrat Cor, professora de Sagrada Escripura a la Universitat de Comillas (Madrid). Autora de diverses publicacions, treballa pastoralment i en tasques d'animació socio-cultural amb dones d'ambients populars a Madrid.

Testimonis: Dissabte al matí, després de la primera ponència, es presentaran cinc testimonis sobre "Com injectem Evangeli en aquest món nostre". A càrrec de:

• Roser Bofill (directora de la revista "Foc Nou" i directora adjunta d'"El Ciervo").

• Josep M. Carbonell (cap de gabinet de la presidència de la Diputació de Barcelona i ex-dirigent del moviment internacional d'universitaris cristians).

• Paco Marín (dirigent veïnal del barri de La Mina).

• Gabriela Serra (brigadista internacional per la pau a Guatemala).

• Joan Taltavull (de les fraternitats dels Germanets de Jesús).

Treball per àmbits: Tindrà lloc —per grups— el dissabte a la tarda. La qüestió serà: Com injectem Evangeli en les diverses situacions i a través de les nostres situacions. Hi haurà uns 20 grups (món rural, món obrer, ensenyament, marginació, relacions Nord-Sud, problemàtica de la dona, relacions econòmiques, la parròquia, etc.). A cada grup es presentarà una mini-ponència, seguida de debat obert. Un resum de les conclusions es llegiran diumenge al matí.

Celebració de l'Eucaristia: Diumenge a la tarda, després d'un concert a càrrec de la coral Sant Jordi, el monjo de Montserrat i teòleg, Evangelista Vilanova, presidirà la celebració de l'Eucaristia.

Sala de premsa

Per a més informació —abans i durant el Fòrum— podeu dirigir-vos a Francesc Romeu (tel.: 200 51 45; fax: 201 10 15, matins feiners) o a Joaquim Gomis (tel. i fax: 302 22 35, matins feiners).

Breu resum de les dues ponències

Dissabte: UNA FE QUE JUDICA EL MÓN? (Andreu Trilla, de l'equip de govern dels escolapis de Catalunya).

El mite de Sísif, avui: un procés llarg i complex, que provoca alternances en l'estat d'ànim personal i col·lectiu dels cristians.

Com fer lloc a la utopia en el nostre món? El judici que ens ve de la fe fonamenta la possibilitat de canvi (creure és un canvi personal i condueix a un canvi utòpic de la realitat). No és un impossible però tampoc un somieig. Perquè la fe que judica el món és una fe en la real encarnació de Déu en el nostre món (condicions que se'n dedueixen).

I, al mateix temps, aquest judici de la fe sobre el món ha de configurar l'Església. Com situar l'Església entre la utopia i la realitat? Ni cedir al món ni evadir-se'n: implicar-s'hi! Però, com?

El judici de la fe sobre el món implica una referència als pobres i marginats. No val a fer-se una imatge "gloriosa" de la utopia: la utopia no té lloc mentre no tinguin "lloc" els marginats. És necessari un itinerari cap als pobres i marginats, un itinerari que va més enllà de la tasca de construcció de la ciutat secular.

Diumenge: NUEVAS POSIBILIDADES DEL EVANGELIO PARA EL MUNDO DE HOY (Dolores Aleixandre, professora de Bíblia a la Universitat de Comillas, Madrid).

El títol de la ponència es ja una opció creyente. Significa una apuesta per la *novedad* del Evangelio y por su *posibilidad* de seguir siendo buena noticia para nuestro mundo. Un mundo agotado por la pérdida de muchos valores pero atravesado por un dinamismo de búsqueda.

La *novedad* del Evangelio nos aleja de la tentación de emitir una sentencia condenatoria o desencantada de la realidad y abre nuestros ojos para seguir descubriendo los *gérmenes de vida y de esperanza* que se esconden incluso bajo apariencias de muerte.

Nos llama también a convertirnos progresivamente en *oyentes de la Palabra*: la que escuchamos en el Evangelio y la que nos llega a través del clamor de los márgenes y fronteras de la sociedad.

Esta palabra nos invita también a despertar nuestra creatividad para inventar *nuevos gestos proféticos* que hagan creíble esa noticia de Vida que se nos ha dicho en Jesús.

Parroquia Espíritu Santo

La Pasión de Cervera en castellano

Salida día 7 de abril 1991

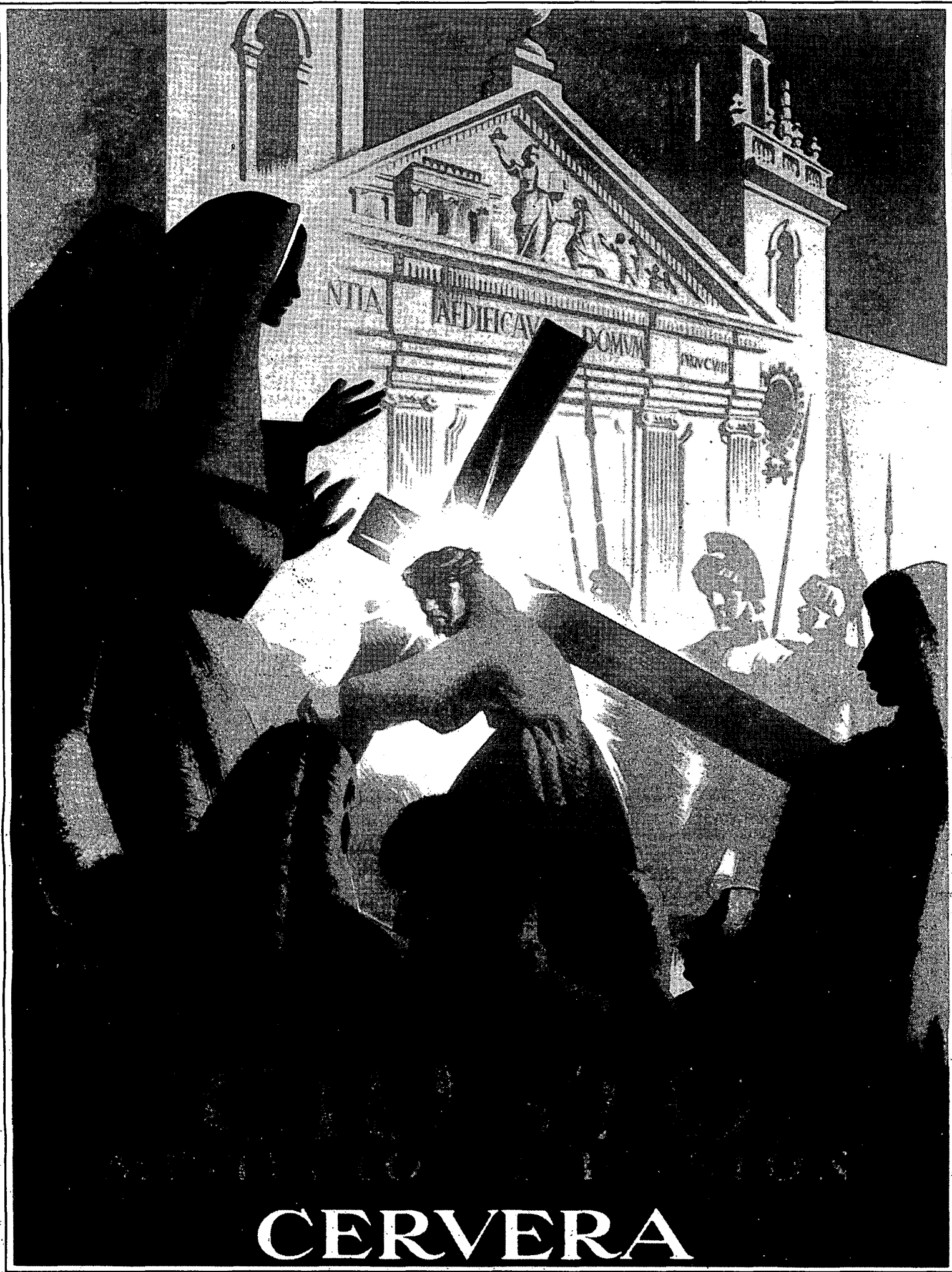
Hora: 7 mañana

Información e inscripciones en:

Avd. Gaudí nº 20 TELF: 347 53 33

Cierre de inscripciones 23 de marzo del 91.

1481-1991 CINC SEGLES DE TRADICIÓ

1991 MARÇ 10, 17, 24, 29
D'ABRIL 7, 14, 21

PER INFORMACIÓ, RESERVA DE LOCALITATS I
PROPAGANDA:

Despatx Central de Localitats:

PATRONAT DE LA PASSIÓ
Passeig Balmes, 2. Apartat de Correus, 90
Tel. 973/ 53 26 61. 25200 CERVERA
De 10 a 1 matí i de 4 a 9 tarda

VENDA DE LOCALITATS, a BARCELONA:

VIAJES MONTESOL.

Ronda Universitat, 10 Tel. 93/ 317 50 86

1940-1991 CINQUANTENARI REPRESENTACIONS "CRISTO"

Convé formar periodistes catòlics perquè difonguin les notícies religioses

MADRID. S'ha celebrat recentment a Madrid l'assemblea nacional de delegats diocesans de mitjans de comunicació social amb una nutrida presència i participació de delegats d'arreu del país.

La reflexió dels assistents va estar dirigida per sendes ponències de Rafael Ortega i Manuel Cruz, en les quals es tractaren les relacions entre l'Església i els mitjans de comunicació.

Rafael Ortega es mostrà rotund, en assenyalar que "els mitjans de comunicació tracten molt malament els temes relacionats amb l'Església".

El conferenciant s'atreu fins i tot a dir que "els periodistes són amorals i busquen la notícia explosiva", ara que denunciava que "la informació religiosa és en males mans en importants diaris nacionals".

A parer de Rafael Ortega, la tècnica utilitzada pels mitjans de comunicació en les seves informacions sobre l'Església "no és l'atac directe, sinó el menyspreu i la indiferència davant el fenomen religiós i la utilització de la notícia religiosa, quan convé".

Declarà, tanmateix el ponent que la temàtica religiosa "no està de moda" i que, per això, "el tractament que es dona als temes religiosos és superficial".

Per últim, el ponent advocà per uns productes informatius eclesials que s'inspirin en els

seus principis i idearis i, que es desmarquin d'altres mitjans informatius.

Rafael Ortega va acabar subratllant les paraules dites per Joan Pau I, "el Papa meteorit" per la brevetat del seu pontificat, en la seva primera audiència als periodistes.

En aquella ocasió, el Papa Luciani invità els informadors a un esforç de comprensió i a un pacte lleial. "Quan feu un reportatge sobre la vida i l'activitat de l'Església, els digué el Papa, procureu captar, amb la màxima intensitat, les motivacions autèntiques, profundes i espirituals del pensament i de l'acció de l'Església".

Per la seva part, l'ex-president de la Unió Catòlica de Periodistes Espanyols (UCIP-E), Manuel Cruz, assegurà que "les dades sociològiques reflecteixen que el fenomen religiós interessa en la societat actual, i, tanmateix, els periodistes no tracten el tema".

Entre les causes d'aquesta manca d'interès dels mitjans per la notícia religiosa, el conferenciant assenyala que "L'Evangeli no és mercaderia desitjable en una societat saturada d'informació que ens porta a l'era del que és relatiu, del que és opinable, on no hi ha valors immutables, la vida es torna cada vegada més pública i la intimitat es converteix en un bé escàs".

Per pal·liar aquesta manca de presència del catòlic en els mitjans de comunicació, Manuel Cruz aportà diversos suggeriments, com la formació de periodistes catòlics i la creació d'una Oficina de Premsa amb un director seglar.

Advocà, així mateix, per "no tenir por als mitjans de comunicació, confiar en els seglars professionals i crear una productora de programes de televisió".

Per últim, el ponent assenyala que la Fundació COPE hauria de convertir-se en "un club de debat d'idees i pensament catòlics", alhora que intercedia perquè en la cadema d'emissores de l'Església "es faci sentir el toc cristià en tots els programes".

Reunió dels bisbes amb el Ministre d'Educació

Recentment, s'ha celebrat a Madrid, una reunió entre representants del Ministeri d'Educació i Ciència i de la Conferència Episcopal Espanyola, per parlar, sobretot, de l'assignatura de Religió.

L'arquebisbe de Valladolid i president de la comissió episcopal d'ensenyament de la Conferència Episcopal i el secretari de l'episcopat, monsenyor Agustín García Gasco presentaren les seves queixes al mi-

nistre d'Educació, Javier Solana per la situació en la qual va quedar l'assignatura de Religió amb l'aplicació de la Llei de l'Ordenament General del Sistema Educatiu (LOGSE).

En efecte, la Religió no és inclosa en els ensenyaments mínims que sorgiran del desenvolupament d'aquesta llei i que els bisbes volen col·locar en un horari apropiat.

El ministre d'Educació, per la seva part, anuncià ja fa diversos dies, que la religió no tindria una assignatura alternativa, com s'esdevenia en el cas de l'ètica fins ara, però que

es complirien escrupolosament els acords Església-Estat.

A més, l'oferta de la religió seguirà essent obligatòria a tots els centres i d'elecció voluntària i lliure pels alumnes.

En la reunió "de caràcter informatiu", segons va declarar monsenyor García Gasco, i que tindrà continuació en noves reunions, es tractaren també altres temes pendents, com l'estatut del professorat i el reconeixement dels títols universitaris en els centres catòlics.

JOSE MANUEL VIDAL

No és possible la pau?

Semblava que ja no quedaven governs, a cap país, amb ànsies de conquesta; que ja totes les fronteres estaven més que discutides o amb la gent més o menys conformada, però ni s'acaben les guerres ni els atacs a països veïns.

Tots els països tenen, mantenen i perfeccionen els seus exèrcits, el manteniment dels quals exigeix uns pressupostos exagerats que paguen els pobles perquè els governs destinen els impostos a "defensa" a costa d'altres necessitats molt més importants com són atencions socials, d'educació i d'obres públiques. I el poble només pot triar entre pagar, encara que sigui tot rondinant, o ser executat per les ofenes del municipi o de l'estat. I quan criden un ciutadà perquè ingressi a l'exèrcit, també, només té dos camins: o ingressar-hi resignadament o negar-s'hi i carregar amb les conseqüències.

Deia que totes les fronteres ja estan fixades, però totes ho han estat per la força de les armes i mai no ha quedat tothom content. Pertot arreu hi ha qui es considera violentat, qui se sent d'un país i se l'ha assignat a un altre. De tant en tant sorgeixen conflictes fronterers i mai no se solucionen al voltant d'una taula de negociadors sinó que les armes prenen la paraula de nou i, quan la guerra s'acaba, no s'ha acabat el conflicte, perquè mai no acaba a gust de tothom. Per què no es pot entendre la gent, parlant?

L'última setmana de gener se celebra la pregària per a la unitat dels cristians. Aquí no hi ha guerra, però tampoc no hi ha entesa. Hi ha qui considera que l'actual divisió és una vergonya i que s'ha d'arribar a la unitat, però no està disposat a cedir en res. Són els altres els qui han de reconèixer el seu error i rectificar reunificant-se en una sola església. Hi ha qui considera que no és cap mal l'existència de diverses esglésies cristianes mentre es respectin mútuament i que al capdavant és una mostra més de la riquesa, de la veritat de les manifestacions de religiositat del poble, de les il·limitades maneres d'estimar i servir Déu a través de diverses esglésies que permeten, així, que molts cristians trobin Déu per mitjà d'una església a la seva mida, més bé del que el trobarien en una altra. I hi ha casos de cristians que han deixat una església i ara militen en una altra, i s'hi senten atesos, compresos, i satisfets. Doncs, alabat sia Déu, si tots els camins ens poden portar la salvació.

No voldria pas haver dit cap heretgia, Déu me'n guardi! Només que em sembla que val la pena constatar que, després dels anys de pregar per la unitat dels cristians i que sembla que l'objectiu és tan lluny com al principi, tan bons cristians poden ser els fidels d'una església com els de les altres i merèixer i obtenir la salvació. És clar que això no pretén ser de cap manera un argument a favor de renunciar a la pregària per la unitat, el que vull dir és que penso que és probable, si som sincers fidels, que aquesta divisió, als ulls de Déu Nostre Senyor, no sigui tan escandalosa i que una vegada presentats al judici final tant fills estimats i perdonats serem els catòlics, com els anglicans, els protestants com els ortodoxos, etc.

Tanmateix, crec que a tots ens agradaria més que només hi hagués una sola església i que tothom es considerés plenament germà de tothom. Jo també prego per la unitat de totes les esglésies cristianes. I per la pau. Que la gent parlant s'entengui i que les armes no parlin mai més. Vivim en una societat molt sàvia; una societat que ha fet grans progressos en ciència i en tècnica. Una societat, però, que no sap dialogar, que no sap respectar el veí, que no estima el proïsme. Si aprenem a estimar més, respectarem els altres i podrem dialogar-hi. És d'esperar que, així, ens podrem entendre.

ANTONI MUNNÉ i TOMÀS

UNA VEU EXULTANT

Cançoners i cassettes

UN EXCEL·LENT REPERTORI DE CANÇONS DESTINAT A LES PARROQUIES I CENTRES DE CULTE

Una mateixa cançó podreu cantar-la sovint

Lletres i música: Mn. Josep Soler. Il·lustracions: P. Oriol M. Diví, monjo de Montserrat.

TESTIMONI: Quan Mn. Josep Soler va publicar els seus llibrets de cants religiosos "Una veu exultant", vaig tenir interès d'escoltar-ne la gravació en cassete. Des de bon principi m'agradaren molt i en vaig incorporar alguns al nostre repertori dominical i festiu. La lletra era digna, entenedora, i les melodies s'identificaven amb el text en un frasseig musical espontani i agradós. Van convèncer tothom perquè més a més les aprengueren desseguida.

En les nostres representacions de La Passió al Casal Claret de Barcelona n'incorporarem dues, una a l'escena del Sant Sopar i l'altra al davallament de la creu. Aquesta ambientació musical ha funcionat tan positivament que ja no ens imaginem aquestes escenes sinó és amb aquests cants de fons.

El nostre reconeixement i felicitació a Mn. Soler per la seva aportació al valuós patrimoni musical religiós de casa nostra.

Anton M.ª Vilarrubias i Codina, claretia

QUARESMA - 91

(IV) Ignasi de Loiola: Voluntat de servei

Si Ignasi de Loiola fou un enamorat de Jesucrist, i tota la seva vida després de la seva conversió estigué centrada en el seu lliurament constant al Senyor, el seu Rei Etern i Senyor Universal, no s'accontenta amb una relació solitària amb Ell.

La seva primera obsessió d' "armar-se cavaller de Crist", realitzada a Montserrat, ja tingué un primer moment de mirada al proïsme, quan lliurà els seus vestits cortesans a un captaire, per vestir-se amb el seu vell burell. En el complex entramat de la seva transformació personal entrava la consciència clara que no vivia sol en el món, i que el seu caminar vers la recerca de l'Absolut, no podia suposar el desentendre's dels qui l'envoltaven, als quals havia de fer partícips dels béns rebuts de Déu. S'era la seva expressió potser més repetida, quan diu "pel bé de les ànimes", o "al servei dels proïsmes".

Els altres sempre compten

Essent soldat, Ignasi de Loiola era un home que comptava amb els altres, i els altres podien comptar amb ell. No era un "cavaller errant solitari", ni un home que es tanqués amb si mateix, cercant solament allò que el portés a pujar graons en la carrerada de les armes.

Quan el setge de Pamplona s'estrenyia, i les tropes franceses sota el comandament d'Andreu de Foix acorralaven els defensors, va ser Ignasi qui va animar la defensa de la fortalesa, i els cavallers es consolaven amb el seu ànim i esforç (*Autobiografia*, núm. 1). Encara més, perquè desitjava presentar-se davant Déu lliure de pecat encas de mort... arribat el dia que s'esperava la bateria ell va

confessar-se amb un d'aquells seus companys d'armes, (*id.*), seguint el costum medieval de confessar-se amb un seglar si no hi havia sacerdot, com aconsellava sant Tomàs d'Aquino. Demostració que confiava en aquells que estaven al seu costat, tal com en ell, ells havien posat la seva confiança i rebut el seu encoratjament.

Els altres sempre comptaven per ell, i com a home de cort, era amic dels seus amics. Des d'un principi es presenta a si mateix com algú per qui l'"altre" era més important que el propi "jo".

Ho demostrà molt aviat a Manresa, quan tingué coneixement que el pobre a qui havia donat els seus vestits havia estat tingut per lladre.

I a una llegua de Montserrat, l'atrapà un home que venia amb molta pressa darrera d'ell, i li preguntà si ell havia donat els vestits a un pobre, com el pobre deia, i responent que sí, li brollaren les llàgrimes dels ulls, de compassió del pobre a qui havia donat els vestits; de compassió, perquè va entendre que el vexaven pensant que els hi havia robat (*id. núm. 18*).

A més de les seves set hores d'oració, s'ocupava ajudant algunes ànimes que allí l'anaven a buscar, en coses espirituals... (*id. núm. 18*).

Un Ignasi diferent?

Això ens dona una imatge d'un Ignasi de Loiola diferent del que ha estat per a molts comentaristes, no tant manipuladors de la realitat sinó mal informats. L'Ignasi que es transformà en Ignasi fou un home que es lliurava als altres en una plena voluntat de servei. No volia guardar per a ell tot sol l'experiència que anava tenint de Déu, i per això no s'aturà en el seu

afany de comunicar des d'un principi als altres les seves pròpies experiències a través de converses particulars, en reunions públiques, amb persones que acudien a ell impressionades per la seva vivència d'home de Déu, que es traslluïa en tots els seus actes i a qualsevol lloc on es trobés.

La seva llarga i dilatada correspondència (més de 7.000 cartes es conserven encara), ens donen a conèixer el seu interès pels altres, per resoldre els seus problemes, per animar-los, per orientar-los en les cruïlles on es trobaven. No fou un home aïllat, encara que inicialment volgués anar a Jerusalem tot sol per així confiar únicament amb Déu.

Això es constata amb més claredat en dos fets i actituds importants de la seva vida. Per una banda el seu afany per aplegar companys. Ja a Alcalà d'Henares, quan començà els seus estudis, en veure's obligat a tenir el suport acadèmic -i escolàstic- a la seva predicació de les pròpies vivències espirituals. Entre els seus companys d'aules, com havia fet segurament a Barcelona. I amb tres d'ells va viure a casa d'un impressor, Diego de Guà.

Aquest fet li aportà dificultats, però ell seguí endavant, fins anar a Salamanca, on esperava viure amb menys contratemps. Allí va anar amb quatre companys que ja havia aplegat, i amb ells estigué fins que, superant mil esculls, se'n anà a París, encara que aquesta vegada tot sol.

I en el Col·legi de Santa Bàrbara no parà en el seu afany de predicar i de "reunir companys", i així ho féu amb els qui havien de ser el primer nucli de la Companyia de Jesús: Pedro Fabro (francès), Simón Rodríguez (portuguès), Fran-

cisc Xavier, Nicolás de Bobadilla, Diego Laínez i Alfonso Salmerón (espanyols).

Més tard aquests, amb altres tres (Claudio Jayo, Juan Coduri i Pascasio Broët), serien els que a Roma s'oferiren al papa Pau III per totel que ell volgués manar, si no podien anar a Jerusalem. D'ací va néixer el quart vot dels jesuïtes, que és un acte decidit de servei exclusiu a l'Església, renunciant a qualsevol dignitat o prebenda eclesiàstica.

I un segon tret important en aquesta "voluntat de servei" fou l'afany d'Ignasi, ja General del incipient orde, d'ajudar els més desvalguts, i així,

Es feren a Roma amb l'ajuda del pelegrí (Ignasi) i dels companys algunes obres pies, com són els Catecúmens, Santa Maria, els Orfes, etc. (*id. núm. 98*)

Aquestes obres foren a vegades àrdues i compromeses, i la de Santa Maria es dedicà especialment a la recuperació de dones explotades en la prostitució, en les quals Ignasi hi va esmerçar moltes hores i féu molts sacrificis, segons conta el P. Ribadeneira en la **Vida de Sant Ignasi de Loiola**.

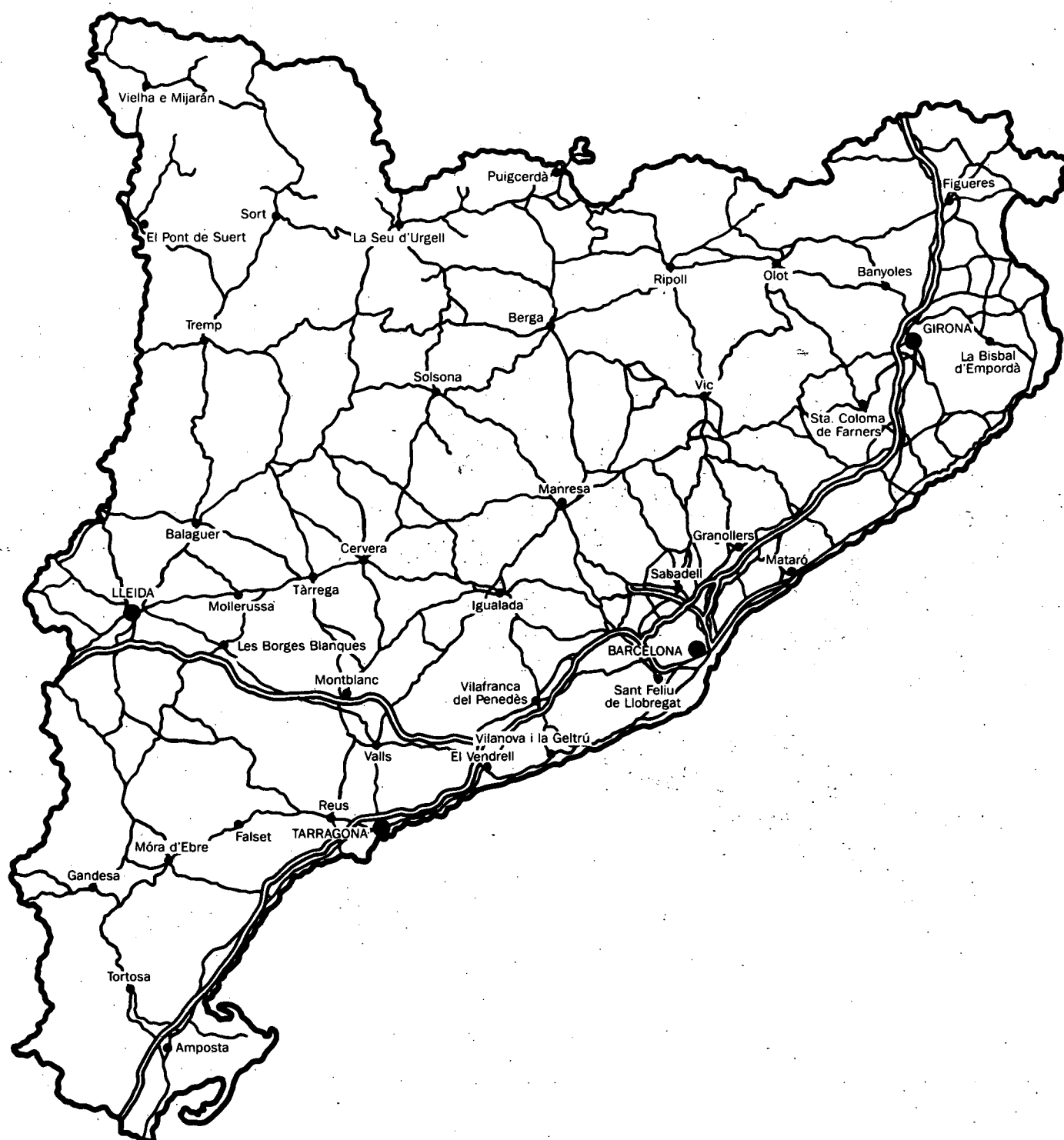
Durant el temps del seu Generalat fou extremadament delicat amb els qui estaven amb ell, especialment amb els més senzills i humils, com explica llargament el seu Secretari, el P. González de Cámara, en el seu **Memorial**, de propra reimpressió, i que ens dona un rostre d'Ignasi amable, delicat, consagrat a ajudar i a fer feliços els altres. ¡Molt diferent del que alguns ens han volgut pintar!

La seva voluntat de servei a l'Església va fer-lo pioner en l'activitat missionera, enviant el seu millor company, Francesc Xavier, a l'Extrem Orient, i a Etiòpia (les famoses terres del Preste Joan) al P. Maestro Olabe. I això explica que, en morir Ignasi el 1556, la Companyia de Jesús, que comptava poc més de quinze anys d'existència, comptés amb més de mil membres i radiqués en setanta-sis cases arreu del món.

Era la resposta que donà, amb voluntat de servei, a la crida del Rei Etern i Senyor Universal davant **la seva voluntat de conquerir tot el món**.

CRISTÓFOR SARRIAS, S.J.

Aquests dos a molts quilòmetres

Països estan res de distància.

Millora del paviment i de la seguretat viària en més de 600 km.

REFORÇOS DE FERM

R.1
Carretera T-340, km 11.7 a 19.5.
la Cava-Deltebre.

R.2
Carretera T-344 Amposta-
Masdenverge.

R.3
Carretera T-302, km 10 a 22.
Rasquera - Ginestar - Móra la
Nova.

R.4
Carretera C-225, km 75 a 54.8.

R.5
Av. Paisos Catalans a Reus.

R.6
Carretera C-240, km 5 al 16.3.
Alcover - La Selva del Camp.

R.7
Carretera T-200, Vallis - Pla de
Santa Maria.

R.8
Carretera C-242, km 11.3 al 24.9.
La Granadella - Bellguarda, límit.

R.9
Carretera L-701, km 26.5 al 39.8.
els Tons a la cra. C-242.

R.10
Carretera L-800, km 0 al 12.
Alcarràs - Valmanya.

R.11
Carretera L-900 a Lleida.

R.12
Ferm i millora obres Almacelles,
límit.

R.13
Carretera C-1313, km 0 al 15.
Lleida, Tèrmen i la Setu de Sió
Cubelles.

R.14
Carretera L-903, km 0 al 2.5. Ivars
de Noguera.

R.15
Paviment travessera de Bellpuig.

R.16
Ferm travessera Tàrraga, C-240.

R.17
Carretera 214, km 0 al 5.2.
Cervera, encreuament Gramuntell.

R.18
Carretera N-141, km 1.5 al 16.
Cervera, límit comarca (S. Ramon).

R.19
Carretera L-311, km 7-12, la
Prenyanosa - Torreforta.

R.20
Carretera L-313, km 21 al 25.
Florejacs - Cabanabona.

R.21
Carretera C-1412, km 32 al 57.
Biscarri - Tremp.

R.22
Carretera 1313, km 86.5 al 87.4 i
92.4 al 93.10. Oliana - Mont de
Tost - Els Hostalets de Tost.

R.23
Carretera C-142, km 158 al 170. La
Bonaigua - Ruda - Vaqueira -
Vielha.

R.24
Aberrades asfàltiques. Regulació
viària a les comarques lleidatanes.

R.25
Carretera B-220, km 9 al 14.5.
Bellprat - Santa Maria de Miralles.

R.26
Carretera B-123, km 1 al 13. Santa
Margarida de Montbui a Santa
Maria de Miralles.

R.27
km 0.2 al 4.3. Capellades
Valldona.

R.28
Carretera C-244, km 9.1 al 18.
Capellades - Sant Pere Socarrera.

R.29
Carretera C-1411, km 87 al 91.
Cercs - Figols.

R.30
Carretera B-433, km 0 al 15. Sant
Feliu Sasserra (Casa Miquela).

R.31
Tractament arrapant C-1411.
km 53.4 al 53.5, 56.1 al 57 i 70.1
al 72.5 entre Navàs i Puig-reig i
entre Gironella i Olvan.

R.38
Remodelació. Millora ferm i obres
complementàries. Autovia
Castelldefels, km 0 al 5.

R.39
Ferm a les autopistes A-18 i A-19.

R.40
Carretera N-152, km 35 al 37.
Travessera de Mollet.

R.41
Carretera B-142 de Polinyà a
Sotmenat.

R.48
Carretera B-511, km 0 al 3.4.
Arenys de Mar a Arenys de Munt.

R.49
Carretera G-552, km 15 al 16.8.
Travessera d'Arbúcies.

R.50
Carretera G-510, km 0 al 7 al
G-543, km 0 al 19.9; G-544, km 0
al 2. Viladrau - Arbúcies -
Espineles.

R.51
Carretera B-520, km 0 al 7. Vic -
Taradell.

R.52
Carretera C-153. Manlleu - Santa
Maria de Corcó. L'Esquirol - Rupit -
La Vall d'en Bas.

R.64
Carretera G-524. Sant Pau -
Mieres.

R.65
Accessos estacions esquí alpi.

R.66
Accessos estacions esquí nòrdic.

R.67
Reparació de muntanya.

SEGURETAT VIÀRIA

S.1
Ordenació travessera Amposta.
Carretera Freginals.

S.15
Ordenació accés a Colònia
Viladomiu Nou a la C-1411.

S.16
Accés a Colònia Vilafons, C-1411.
km 45 a Balsareny.

S.17
Enllaç C-1411 - N-141 a Sant
Fruitós de Bages.

S.18
Proteccions i enllaç de Castellgalí.

S.19
Millora revolt i sanejament talús.
C-1410, km 11.8-12.3. Súria.

S.27
Correcció enllaços i revolts (punts
negres) C-243. Vilafranca del
Penedès - Subirats - Sant Sadurni
d'Anoia.

S.28
Ordenació travessera N-150,
km 16.9 a 18 i instal·lació de
semàfors enllaç Barri Vilardell
a Terrassa.

S.29
Millora intersecció C-1413 -
Av. Electrotat - Rubí.

S.30
Ordenació accés nord recinte
Universitat Autònoma de
Barcelona.

S.40
Ordenació travessera Olot, C-154,
km 18.7 al 19.3.

S.41
Actuacions diverses a Vic; enllaç
N-152 i C-154. Enllaç nou N-152. Pont
travessera urbana. Connexió interior
carretera Manlleu-Ronda Camprodon.

S.42
Condicionament intersecció accés
la Batllòria. Carretera C-251.
km 26.1 al 26.5.

S.43
Proteccions i condicionament.
Enllaç C-251-Sant Celoni.

S.44
Instal·lació semàfors G-682, km 6
a 7. Barri el Mas Borinot i Valldolig
a Blanes.

S.45
Ordenació travesseres Tossa de
Mar, G-681 i G-682, km 22.5.

S.46
Ordenació travessera Sant Feliu
de Guíxols.

S.47
Enllaç diferent nivell entre G-680,
C-251, C-253 Vidreres.

S.48
Ordenació travessera Maçanet
de la Selva C-251.

S.49
Ordenació accés a Sant Miquel
Sacalm. G-550 i proteccions.

S.50
Ordenació zona travessera Sant
Pau i aparcaments.

S.51
Accés a Banyoles des de C-150.
Vorderes i ordenació travessera
Banyoles G-524. Reparació tram estany
de Banyoles i vies lentes Serinyà.

S.52
Instal·lació semàfors N-141 a Salt.

S.53
Ordenació travessera Sant Jordi
Desvalls. Carretera G-633, km 6.8
al 7.

S.54
Seguretat Girona-Celrà.

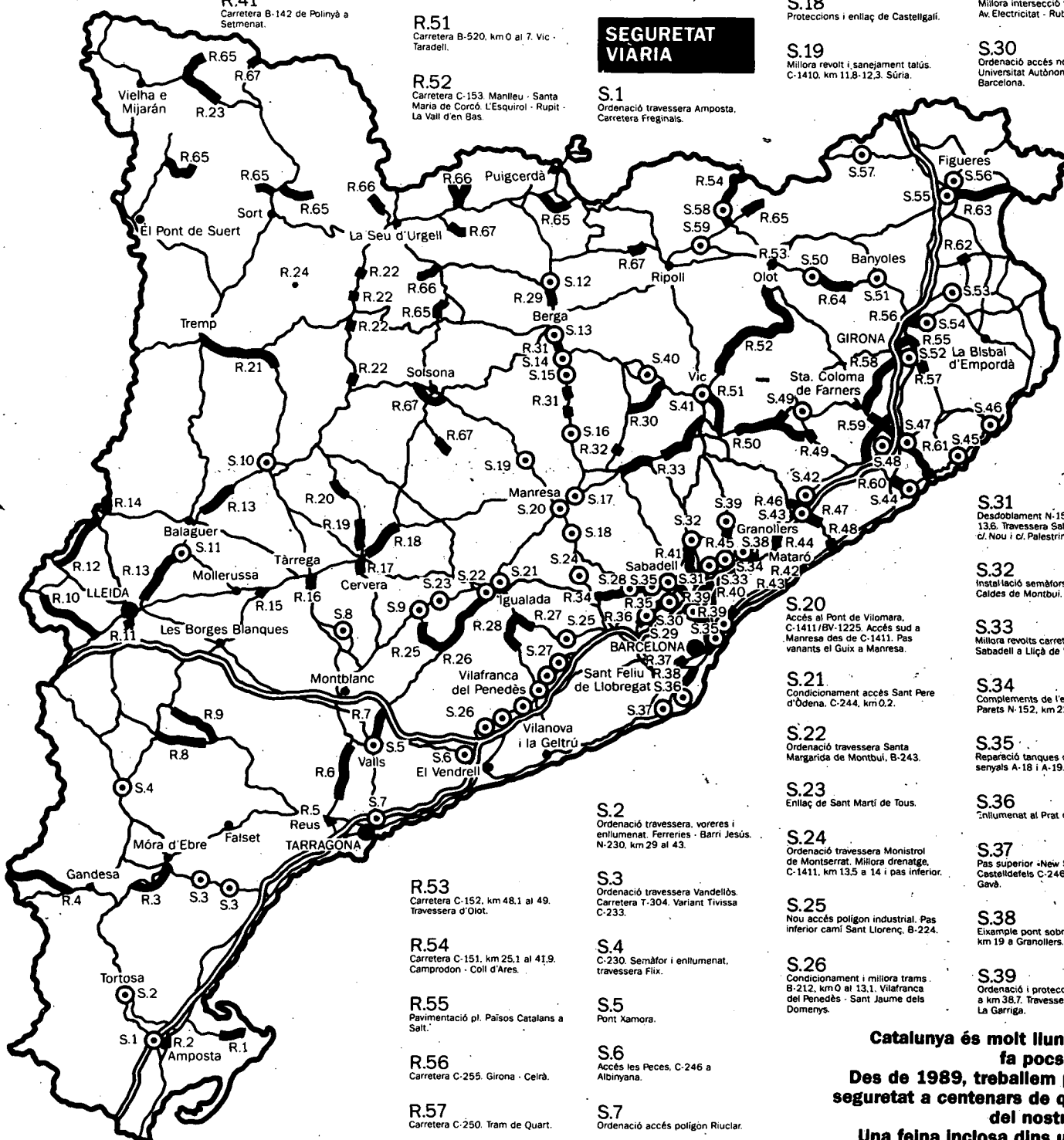
S.55
La fase de la Ronda de Figueres
des de l'enllaç de la carretera
C-260.

S.56
Pont Perelada.

S.57
Reparació i ordenació travessera
Maçanet de Cabrenys G-503.

S.58
Travessera Camprodon C-151.
Ordenació pont nou.

S.59
Ordenació travessera Sant Joan de
les Abadesses.

**Catalunya és molt lluny de ser allò que era
fa pocs anys.**

**Des de 1989, treballem per millorar el ferm i la
seguretat a centenars de quilòmetres de carreteres
del nostre país.**

**Una feina inclosa dins un pla trianual amb un
pressupost de 12.095 milions de pessetes, 8.787
dels quals corresponen a millores del paviment a
611,7 km de via, i 3.308 milions a senyalització
i a unes altres obres de seguretat viària.**

**Un conjunt d'obres realitzades per millorar la qualitat
de la nostra xarxa viària. Un objectiu cap al qual
ja hem fet molt de camí.**

CATALUNYA UN PAÍS D'EUROPA

**GENERALITAT DE CATALUNYA
DEPARTAMENT DE POLÍTICA TERRITORIAL
I OBRES PÚBLIQUES**

Objectiu obert

El Papa rebé en audiència la comissió "LOIOLA 91", encapçalada pel seu president i Conseller de Cultura i Turisme, Joseba Aguerri.

El Papa rebé en audiència al Capítol General de les Filles de Maria Auxiliadora.

Reunió de la Comissió Permanent de l'Episcopat del 27 de febrer, en la qual s'estudià l'ideari de la COPE i se signà el conveni de l'assistència religiosa catòlica als centres penitenciaris.

Dimecres, 27

Guerra del Golf: la retirada iraquiana no convenç ningú

Els observadors polítics estimen que més que una retirada és una fugida, i fins i tot un intent de replegament de l'exèrcit, mirant de conservar el seu potencial bèl·lic. Els caps de govern dels països que formen la coalició aliada exigeixen la rendició incondicional de **Saddam Hussein** i l'acceptació per part de l'Iraq de la totalitat de les dotze resolucions de l'ONU. L'Iraq intenta presentar als ulls del poble àrab, la seva derrota militar com una victòria política. En general, la retirada iraquiana més que una retirada és una desbandada.

Kuwait: Situació militar

Amb l'arribada de tropes aliades a la riba dreta de l'Eufrates, ha quedat tancat l'encerclament de l'exèrcit iraquian a Kuwait i al sud de l'Iraq, uns 500.000 homes, als quals s'ha tallat el camí de la retirada. La capital, **Kuwait City**, sembla controlada per les milícies de la resistència kuwaitiana. Les tropes aliades han deixat fora de combat vint-i-una divisions iraquianes amb la major part del seu potencial bèl·lic. Hi ha hagut enfrontaments amb la Guàrdia Republicana que no ha pogut aturar l'avanç aliat. Els presoners i desertors es calculen en 40.000 homes.

Reaccions polítiques

Jordània, Líbia, Iran, Cuba i Iemen demanen un alto-el-foc, després de la retirada iraquiana, mentre que l'URSS vincula l'alto-el-foc que l'Iraq accepti el compliment de la totalitat de les resolucions de l'ONU. El representant iraquian a l'ONU ha dit que l'Iraq només es comprometia a retirar-se de Kuwait, però que no acceptava la resta de resolucions de l'ONU. Els països àrabs que formen part de la coalició aliada han manifestat que desconfien de la retirada iraquiana i diuen que **Saddam** intenta salvar el seu règim.

Riyad: un scud iraquian causa 29 morts i un centenar de ferits

Un scud iraquian llançat a la base nord-americana, prop de **Dahran**, causà 29 morts i un centenar de ferits, entre els soldats nord-americans.

Dijous, 28

Washington: La guerra del Golf ha acabat

A les tres de la matinada, hora d'aquí, el president **Bush**, des del despatx presidencial de la Casa Blanca, en una al·locució ràdio-televisada a tot el país ha fet saber que s'havia donat l'ordre de suspendre totes les operacions militars contra l'Iraq, a partir de les sis del matí d'avui. **Bush** anuncià que Kuwait havia estat totalment alliberat després de 100 hores d'haver començat la batalla terrestre "Tempesta del desert", i 6 setmanes d'haver-se iniciat la guerra. Aquesta aturada militar està, però, condicionada que: 1. L'Iraq alliberi immediatament tots els presoners aliats. 2. Lliuri també les despulles dels aliats morts en combat. 3. L'alliberament de tots els ciutadans kuwaitians, presoners o ostatges dels iraquians. 4. Acceptació i compliment de les dotze resolucions de l'ONU. 5. Designació, en el termini de 48 hores, d'una comissió militar iraquiana per negociar amb les autoritats aliades les condicions de l'alto-el-foc. 6. No llançar cap més míssil contra cap país. 7. Localització detallada de tots els camps de mines. En el cas que no es complissin aquestes condicions podrien reprendre's les hostilitats.

Riyad: el fracàs de la "mare de totes les batalles" ha estat total

Norman Schwarzkopf, comandant en cap de les forces aliades, manifestà ahir que han estat destruïdes 29 divisions de les 42 de l'exèrcit iraquian,

3.008 carros de combat dels 4.250 que tenien en començar la guerra; 1.856 vehicles blindats d'un total de 2.870 i 2.140 peces d'artilleria d'un total de 3.110. Els presoners són 50.000, amb 30% de desertors. Les víctimes nord-americanes sumen un total de 90 morts. Les forces de la Guàrdia Republicana han estat delmades i acorralades.

Kuwait: l'incontenible alegria de l'alliberament

La resistència kuwaitiana i la població en general han rebut les forces aliades amb una alegria indescriptible, cridant, ballant i plorant, qualificant de vertader infern els mesos de l'ocupació iraquiana.

Divendres, 1

Washington: Després de la guerra, la diplomàcia

A partir d'aquí, el Consell de Seguretat de les Nacions Unides tindrà sobre la taula un document presentat pels EUA, consensuat amb els membres de la coalició aliada en la guerra d'alliberament de Kuwait, per estudiar les possibles exigències d'un alto-el-foc formal i endegar la política a seguir de cara a la problemàtica global de l'Orient Mitjà. Punts principals: 1. Alliberament total de presoners i ostatges per part de l'Iraq. 2. Manteniment de l'embargament d'armes a l'Iraq. 3. Acceptació efectiva de les resolucions del Consell de Seguretat de l'ONU. 4. Acceptació per part de l'Iraq de la seva responsabilitat pels danys causats. 5. Restitució per part de l'Iraq dels capitals i béns sostrets de Kuwait. El document demana també a l'ONU les mesures pertinents per l'enviament d'ajut humanitari a l'Iraq. Per altra part, **Pérez de Cuéllar** ha preparat també un pla pel desarmament general de la regió, que només autoritzaria les armes convencionals. **James Baker** començarà per Israel i per tots els països àrabs de la zona.

Bagdad: l'aparent i increïble eufòria de "victòria" (!)

Saddam Hussein intenta salvar la cara i el poder amb una campanya oficial dels mitjans de comunicació iraquians que intenten mentalitzar el poble presentant la derrota i la desfeta de l'exèrcit iraquian com una gran victòria. És difícil saber fins a quin punt i moment es podrà mantenir aquesta mentida oficial, i si el poble, els polítics i els militars estaran disposats a consentir que **Saddam** romangui en el poder, després del fracàs consecutiu de dues guerres que, a més han portat a la ruïna l'economia general del país.

Madrid: sembla imminent la remodelació governamental

Els observadors polítics creuen que avui celebrarà la seva darrera reunió el consell de ministres en la seva composició actual vigent des de les eleccions generals de l'octubre del 1989, després que l'oposició ha criticat la provisionalitat de l'actual gabinet i la paralització parcial de l'activitat política.

Dissabte, 2

La postguerra del Golf

Avui, en algun lloc del territori iraquian ocupat per les tropes aliades, començaran les negociacions per un alto-el-foc definitiu, entre comandaments militars aliats, presidits pel general nord-americà **Norman Schwarzkopf**, i comandaments militars iraquians. Un punt neuràlgic és la continuïtat o no de **Saddam Hussein** en el poder. No hi ha cap dubte que els aliats desitgen un canvi al capdavant del govern iraquian. Semblen feaents els rumors que **Saddam** busca un exili voluntari en algun país amic.

Washington: buscar una solució global a la problemàtica de l'Orient Mitjà

Dimecres vinent, el secretari d'Estat nord-

americà, **James Baker**, començarà una gira pels països àrabs, i finalment l'URSS. Segons fonts oficials, els quatre punts principals a tractar són els següents: 1. La seguretat en la zona del Golf. 2. Les diferències econòmiques entre països pobres i rics. 3. La qüestió palestina. 4. Control de l'armament a la zona.

Washington: el Consell de Seguretat de l'ONU, formalitzarà l'alto-el-foc

Ahir va començar a debatre una resolució en aquest sentit. S'estudia de deixar en vigor part de les sancions econòmiques, almenys mentre Saddam continuï en el poder. Els cinc membres permanents amb dret a veto s'han posat ja d'acord, i ara l'ha d'estudiar el ple. Els aliats es reserven el dret de reprendre les hostilitats si l'Iraq no guarda tots els requisits de l'alto-el-foc, principalment el que fa referència al lliurament immediat de tots els presoners i ostatges. L'ONU estudia també l'enviament d'una força pacificadora dels casos blaus que s'establimen a la frontera entre l'Àrabia Saudita i Kuwait.

Diumenge, 3

Bagdad: manifestacions contra Saddam

Malgrat la propaganda oficial sembla que el poble iraquí comença a obrir els ulls i adonar-se de la realitat nua i crua. Segons testimonis presencials, en diverses ciutats del sud d'Iraq (Bàssora, Zubair, Samawa, Nssiriya) tingueren lloc ahir manifestacions de protesta contra **Saddam Hussein**. A Bàssora, manifestants armats varen obrir les portes de les presons i varen alliberar presoners kuwaitians, saudites, palestins, etc. Les vies de comunicació que porten a Bàssora presenten un panorama desolador: carros de combat, camions, automòbils particulars cremats i abandonats donen testimoni de la derrota militar i de la desfeta consegüent.

Iraq: Avui reunió dels comandaments aliats i iraquians

Després que els iraquians demanessin un ajornament de vint-i-quatre hores (cosa que sembla donar a entendre que hi ha un cert buit de poder en les altes esferes iraquianes), tindrà un lloc en algun indret del sud de l'Iraq la reunió entre alts comandaments aliats i iraquians, per establir les condicions de l'alto-el-foc definitiu. Sembla que un tema prioritari serà el repatriament dels presoners d'ambdós bàndols.

Letònia i Estònia: Avui voten la seva independència

Com va fer-ho Lituània el passat dia 9 de febrer (on el 90% votà a favor de Lituània com a República independent i democràtica), avui van a les urnes els estonians i els letons, tot i la prohibició del govern central de l'URSS que té projectat un referèndum pel 17 d'aquest mes. No s'espera que el resultat sigui tan contundent perquè aquestes dues repúbliques tenen un tant per cent considerable de ciutadans russos, ucraïnesos i bielorussos. Tot i la oposició de Moscou, la pressió del govern central no ha estat tan contundent com ho fou a Lituània.

Dilluns, 4

Iraq: la situació socio-política es complica

Segons el testimoni de persones que retornen a Kuwait procedents del sud de l'Iraq, i concretament de la ciutat de Bàssora, es confirma que ha co-

mençat una revolta popular contra el règim de **Saddam Hussein**, liderada pel clergat xiïta al capdavant de guerrilles d'iraquians xiïtes, que s'haurien sublevat contra el poder sunita i baasista. Fins i tot sembla que **Saddam** ha ordenat que les unitats d'infanteria pesada que tenia situades a la frontera entre l'Iraq i Turquia, es desplacin cap a Bagdad per aturar la revolta contra el règim. Sembla que l'Assemblea Suprema de la Revolució Islàmica (SAIRI) actua com a coordinadora de la revolta. Un punt preocupant és que sembla que també es defineixen com a forces resistents contra l'invasor (les forces aliades).

Safwan: el règim iraquí accepta les condicions aliades

En aquesta ciutat fronterera entre l'Iraq i Kuwait, tingué lloc la reunió entre els comandaments aliats i iraquians per a la negociació de l'alto-el-foc definitiu. Després de dues hores de converses hi ha hagut un acord total. Sembla, doncs, que la resolució 686, l'última del Consell de Seguretat de l'ONU sobre el conflicte ha estat plenament acceptada, deixant ben clar que els aliats es reserven el dret de recomençar la guerra si l'Iraq no compleix les condicions establertes, que bàsicament són les següents: compliment de les 12 resolucions anteriors, renúncia a l'annexió de Kuwait, compensació per les pèrdues i danys a l'emirat i altres països, lliurament immediat de presoners, ostatges i morts sota els auspicis de la Creu Roja, tornar les propietats kuwaitianes que l'Iraq s'apropià, mapa sobre la localització de les mines a terra i mar, i continuació de l'embargament d'enviaments de material militar a l'Iraq.

Letònia i Estònia: massiva participació en la votació per la independència

Sembla que l'electorat letó i estonià es manifestà ahir disposat a acabar amb 50 anys d'ocupació dels respectius països. No se sap encara el resultat (que no té caràcter vinculant davant de Moscou), però es calcula que la participació podria arribar al 80 per cent.

Dimarts, 5

Bagdad: la ràdio estatal ha reconegut l'existència d'una incipient guerra civil

El fet ha estat també reconegut pel Pentàgon i per Teheran. Els xiïtes, majoria en el sud de l'Iraq, diuen controlar quatre ciutats importants: Bàssora, Nassitiya, al-Amarah i al-Samawah. Al mateix temps sembla que la població kurda del nord de l'Iraq ha decidit també lluitar contra el règim de **Saddam**. El govern ha fet una crida a la unitat nacional i ha dit que l'exèrcit està preparat per fer front a la situació. Els EUA no s'hi fiquen, però diuen que no ploraran pas si **Saddam** és enderrocat. ¿Què passarà, però, si a l'Iran i a l'Iraq, hi ha els xiïtes al poder?

Amman: alliberament dels primers presoners aliats

Ahir, els primers deu presoners aliats alliberats per l'Iraq, entre els quals hi ha una dona, la nord-americana **Melissa Ann Rathbun-Wealy**, de 20 anys, arribaren ahir en helicòpter, a Amman, i en bon estat de salut. Els aliats han anunciat l'alliberament de 300 presoners iraquians. L'operació es fa sota la protecció de la Creu Roja Internacional.

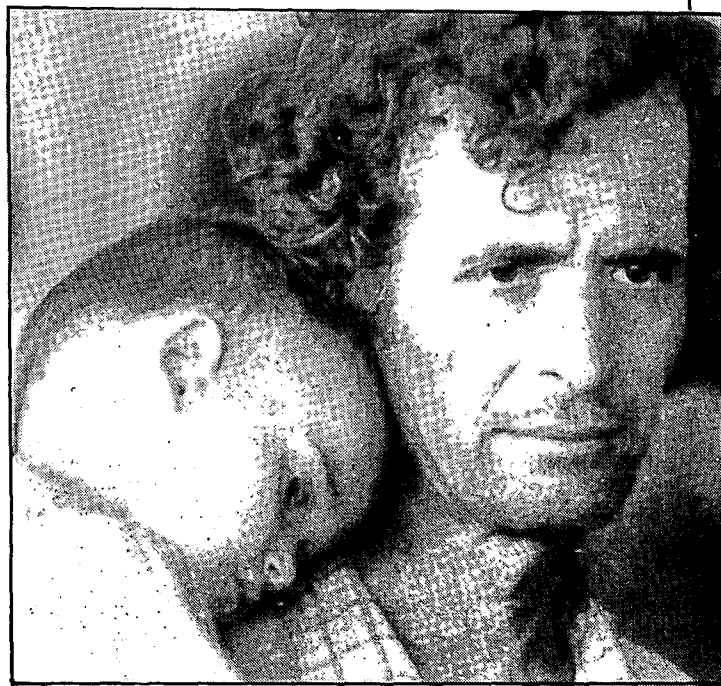
Estònia i Letònia: Sí, a la independència

El 77'83 per cent a Estònia, i el 73'68 per cent a Letònia (això indica que molts ciutadans d'origen rus han donat també el seu sí) han votat a favor de la independència. La participació fou del 85 per cent en les dues Repúbliques. Aquest fet posa en quarantena el referèndum que el govern soviètic farà el dia 17 d'aquest mes per decidir si l'URSS continua amb el mateix mapa geo-polític.

Objectiu obert

Una noia-soldat nord-americana, talment una nena, dormint amb el seu ós de peluix. El somni de la pau s'ha fet ja realitat, i el del retorn a casa ho serà ben aviat.

Refugiat albanès, amb el nen a coll, com tants d'altres, arriba a Brindisi, Itàlia.

Un rabí israelià, mort assassinat pels palestins.

CALENDARI

10 de març. Diumenge. IV de Quaresma. Sts. Melitó, mr.; Macari, b.; Simplicí, p. i Caius, mr.
El sol surt a les 6'13 i es pon a les 17'51 — Hora solar.
Fira a Breda.
11 de març. Dilluns. Sts. Eulogi, pvre. i mr.; Sofroni, b. i Sta. Aurèlia de Villarejo (Ória), vg.
12 de març. Dimarts. Sts. Bernat, b. i Teòfanes, monjo.
Fira a La Seu d'Urgell.
13 de març. Dimecres. Sts. Roderic i Salomó, mrs. i Sta. Patrícia, mr.
14 de març. Dijous. Sts. Matilde, reina i Florentina, vg. i St. Afrodisi, mr.
Fira a Granollers i Tarragona.
15 de març. Divendres. Sts. Madrona, vg. mr.; Lluisa de Marillac, fundadora i St. Ramon de Fitero, ab.
16 de març. Dissabte. Sts. Agapit i Heribert, b.b. i Hilari, b. mr.
Fira a Girona.

L'ESGLÉSIA
CELEBRA

10 de març. Diumenge IV de Quaresma. Lectures: Primera 2 Cr 36:14-16.19-23; Salm 136; segona Ef2:4-10; tercera Jn 3:14-21.
11 de març. Dilluns de la IV setmana de Quaresma. Lectures: Primera Is 65:17-21; Salm 29; segona Jo 4:43-54.
12 de març. Dimarts de la IV setmana de Quaresma. Lectures: Primera Ez 47:1-9. 12; Salm 45; segona Jo 5:1-16.
13 de març. Dimecres de la IV setmana de Quaresma. Lectures: Primera Is 49:8-15; Salm 144; segona Joan 5:17-30.
14 de març. Dijous de la IV setmana de Quaresma. Lectures: Primera Ex 32:7-14; Salm 105; segona Joan 5:31-47.
15 de març. Divendres de la IV setmana de Quaresma. Lectures: Primera Sa 2:1a:12-22; Salm 33; segona Jo 7:1-2.10.14:25-30.
16 de març. Dissabte de la IV setmana de Quaresma. Lectures: Primera Jr 11:18-20; Salm 7; segona Jo 7:40-53.

Litúrgia de les Hores
Setmana 4

Diumenge. IV de Quaresma. Tot propi.
Dilluns. De fèria.
Dimarts. De fèria.
Dimecres. De fèria.
Dijous. De fèria.
Divendres. De fèria.
Dissabte. De fèria. Vespres I de demà.

D'ACÍ I
D'ALLÀ
Romànic:
pelegrinatge,
no turisme

Alguna vegada tinc la impressió que la nostra civilització creu tenir el privilegi de posseir l'expressió definitiva de la veritat religiosa.

Les figures estrafolàries, simbòliques, d'homies i d'animals, del claustre romànic, entre altres, de l'Estany, jo les entenc com una ganyota, irònica, als teòlegs que a vegades acompanyo seguint, un per un, els capitells. Al romànic, s'hi fa molt turisme que, jo, si puc, canvio en pelegrinatge.

PERE CAMPÀS BONAY
Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

Característiques del nou institut secular

Missioneres Apostòliques de la Caritat

Després del Concili Vaticà II proliferen els instituts seculars en la vida de l'Església. Entre aquests, podríem esmentar l'institut de "Missioneres Apostòliques de la Caritat".

El fundador de la nova institució fou monsenyor Àngel Riesco Carbajo, bisbe d'Astorga (León). El dia 1 de maig de 1957, un grup de joves es consagraren al Senyor en el santuari marià de Nostre Senyora de Castrotierra de La Bañeza, diòcesi d'Astorga.

El motiu de la nova fundació va ser revelat pel seu fundador, el qual se sentí cridat per ajudar la vocació de persones malaltes o amb dificultats econòmiques i familiars que se sentien invidades per Déu a professar els consells evangèlics. Amb tot, també poden formar part de l'institut persones que gaudeixen de bona salut.

Carisma propi

En l'institut de "Missioneres Apostòliques de la Caritat", poden prendre part noies i dones solteres, casades

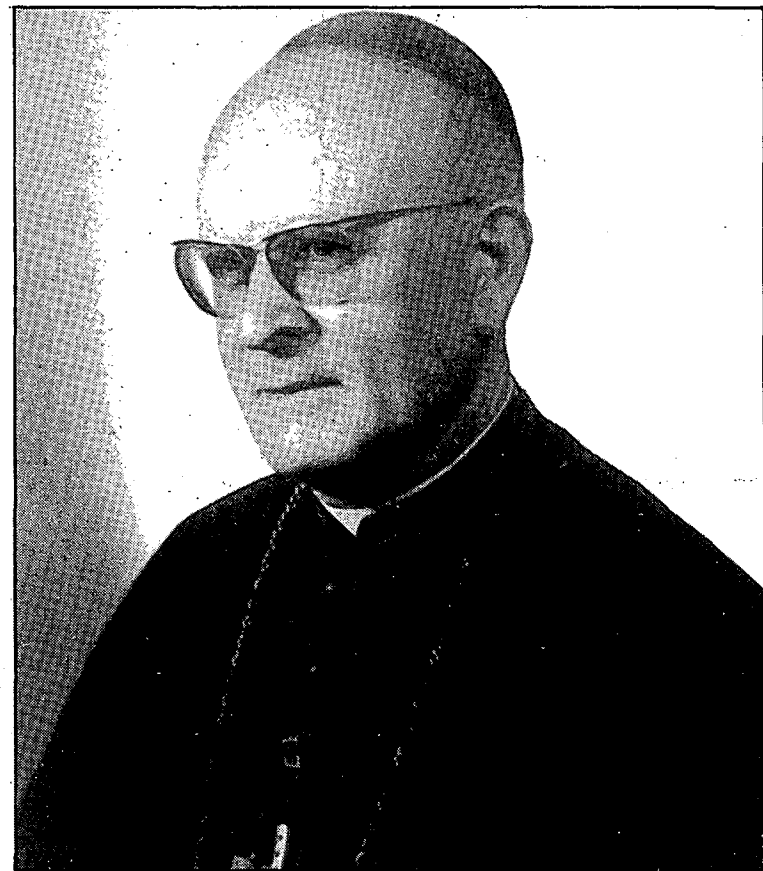
o vídues; sanes o malaltes, lliures de vincles familiars o bé unides a una família, pobres o riques, cultes o amb menys formació, sempre amb el denominador comú de consagrar-se a Crist.

El seu carisma específic és la caritat en la vida secular. El seu estil de vida és senzill: procuren fomentar la vida fraterna i familiar, segons el pensament del spare fundador.

Una de les virtuts peculiars és la sana alegria, de la qual fou un testimoni viu monsenyor Àngel Riesco. Cal esmentar també la caritat, que impregna l'esperit de totes les afiliades, i una certa austeritat que li dona un caràcter propi.

Informació

Les "Missioneres Apostòliques de la Caritat" tenen la casa central a La Bañeza

(Astorga). En ella hi ha una "Llar familiar" per les mateixes missioneres més grans o malaltes, i també és casa d'espiritualitat de l'institut. Per una informació exhaus-

tiva d'aquest institut secular es pot acudir a la casa de Barcelona, Ventalló, 40, 3er. 1ª, telèfon 210 13 12, o bé a Manresa, telèfon 873 99 95.

C.C.

Monsenyor Àngel Riesco Carbajo, fundador de les "Missioneres Apostòliques de la Caritat".

Les "germanes merles" tornen

El diumenge, 3 de febrer al matí, quan el calendari ens recordava la festa de Sant Blai, bisbe i màrtir de Sebastè, vaig veure una parella de merles que, enjogassades, volaven a l'entorn d'un lloret que des de fa anys, viu espornat en un petit jardí de Barcelona; una eixida enclavada entre murs de veïnat que limiten un espai quasi insòlit.

Com cada any, quan s'acosta la primavera, les negres aus, que no són missatgeres de malvestats, ens

recorden que el bon temps s'apropa, mentre el cel s'aclareix de boirines i la pluja, també beneïda, cau mansament damunt la ciutat.

Sant Blai, fou bisbe de Sebastè, antiga ciutat de l'Armènia, província romana creada per l'emperador Vespasià en el territori de l'Armènia menor, on fou martiritzat cruelment i després occit.

Al recordar el gloriós bisbe que tan venerat és a Catalunya pel poble fidel, la data ens recorda també que el

temps benigne s'acosta. Per això donem la benvinguda a les merles amigues que tornen cada any a l'arbre protector, per anunciar de bell nou la primavera i veure en l'espai uns emissaris ben acollits pels

qui veiem en els ocells missatgers els presagis del bon temps i dels dies que s'allarguen per donar pas a l'estiu vibrant i juganer.

PIETAT CAMPMAJÓ

Albert Vidal i Cruañas

ENCUENTRO
CON LA BIBLIA

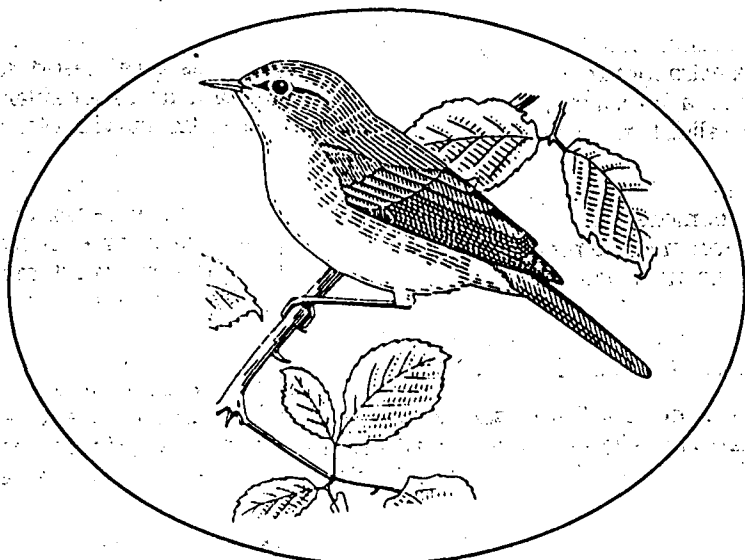
"El libro es una aportación atinada y oportuna en un momento en que la catequesis, en especial de jóvenes y adultos, se presenta como una de las preocupaciones prioritarias de todo pastor" (Del próleg de Jaume Campodon, bisbe de Girona).

"Possiblement és el llibre més didàctic i pedagògic que s'ha escrit sobre la Bíblia, el millor apropament a la Sagra Escriptura" (J. Reixach / PUNT 23-4-1989).

Format 13 x 21 cms. 412 pàgines.

Preu 1.575 ptes. EDICIONES PAULINAS

Delegació: Via Laietana, 38 - 08003 Barcelona

Tot és gràcia

La proximitat de la Pasqua, passada ja la meitat de la Quaresma a la darrera setmana, ha donat a aquest diumenge un toc d'alegria esperançada: Laetare! Sant Benet, a la seva Regla, havia tingut ja aquesta intuïció quan assegurava que, amb les obres de conversió, el monjo es prepara a celebrar amb alegria espiritual la santa Pasqua. Però les lectures d'avui, potser com en cap altre dels cicles del Leccionari, ens proclamen la raó profunda d'aquesta joia serena: el triomf de la gràcia de Déu!

•“ENLAIRAT”

Les paraules de Jesús a Nicodem poden ser el punt central de la contemplació a què ens conviden les lectures d'aquest diumenge: “El fill de l'home ha de ser enlairat!”

Sabem què vol dir “enlairat”, per sant Joan. Vol dir, com a primer pas, la creu. Però aquest “enlairament” a la creu és el pas vers l'enlairament a la dreta del Pare. Aleshores és sant Pau qui ho explica en la segona lectura: “Juntament amb Jesucrist, ens ha ressuscitat (Déu), i ens ha entronitzat en les regions celestials...”

Ara bé, aquest enlairament no és possible sense un descens. Ho evoca també la frase a Nicodem: “Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic...” I és altra vegada sant Pau el qui ho comenta: “...s'abaixà fins acceptar la mort”.

Veure el Crucificat és, quan es fa en la fe, contemplar de quina manera Déu estima el món. Perquè, en la fe,

contemplem el Crucificat com a Vivent a la dreta del Pare. Hi contemplem l'amor absolut del Fill vers el Pare, i l'amor misericordiós del Pare envers els homes pecadors. Hi contemplem, en definitiva, la gràcia de Déu sobre nosaltres: “ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres, que érem morts per les nostres culpes”.

•“ÉS UN DO DE DÉU”

Vivim, per tant, gràcies a un do de Déu, una gràcia. “Déu és l'únic capaç d'ordenar, donar i perdonar” (Danaels). El que ens ha donat els manaments (1.ª lectura del diumenge passat) és el mateix que ens dona el seu Esperit perquè els observem fidelment i amorosa, i que, en el mateix Esperit, ens perdona les nostres infidelitats al seu ordenament i a la seva gràcia.

Quedaríem lluny d'aquesta perspectiva si mantinguéssim el que s'anomena una mentalitat “pelagiana”, és a dir, una manera de pensar de la vida cristiana com si depengués tot de la nostra bona voluntat, de la nostra decisió moral. Sant Pau ens ho recorda clarament: “És per gràcia que Déu ens ha salvat... No ve de nosaltres: és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n”. Aleshores...? Tant se val el que fem? No val la pena l'esforç ascètic, el compromís amb els germans...? Ben al contrari! Però amb el ben entès que aquestes “obres” no vénen simplement de nosaltres, sinó de la mateixa gràcia de Déu:

Ell (Déu) ens ha creat en Jesucrist, per dedicar-nos a unes bones obres, que ell havia preparat perquè visquem practicant-les”.

•“LA NIT DE LA GRÀCIA DE DÉU”

Cada any, en començar la Veïlla Pasqual, el Pregó ens recorda aquest tema fonamental: “Aquesta és la nit que torna a la gràcia i associa amb els sants els que avui, a tot arreu, separats dels vicis i de la foscor del pecat, creuen en Crist”. La nit de Pasqua és ben bé la nit del triomf de la gràcia de Déu. Els Pares de l'Església interpretaven el Baptisme com un retorn al Paradís. És exactament la mateixa idea de fons. L'home no s'amaga de Déu, en la seva nuesa, com en el Paradís, sinó que és portat a la seva presència divina, purificat per la gràcia de Crist.

Per això la nit de Pasqua és la nit de la joia i de l'acció de gràcies. No pas perquè hem estat tan fidels en l'abstinència i en el dejuni, o en les obres de misericòrdia... No és aquesta directament la font de la nostra joia. No som nosaltres els qui ens autoprocurem l'alegria, com ho fan els militars quan han guanyat una batalla, o la guerra. La nostra alegria ens ve de saber-nos conduïts, portats, impulsats, tot allò que és bo en nosaltres atorgat per la gràcia de Déu!

¿No ens hem d'alegrar avui, en pensar-hi, i que corresponguem, en la nostra llibertat agraciada al que ens ho ha donat tot en Jesucrist?

LECTURES DE LA MISSA

“LA SEVERITAT I LA BONDAT DEL SENYOR ES REVELEN EN LA DEPORTACIÓ DEL POBLE I EN EL SEU ALLIBERAMENT”

No és pas d'avui el problema de les guerres i les devastacions, de les ocupacions i dels alliberaments... Però en la perspectiva de la història de la salvació, allò que succeïa al poble d'Israel, en l'Antic Testament, era una revelació del judici i de la misericòrdia de Déu. Amb aquests pocs versets del llibre de les Cròniques queda ben resumida tota la “crisi” de l'aliança, resolta encara per l'amor de Déu.

Lectura del segon llibre de les Cròniques (36:14-16,19-23)

En aquells dies, tots els caps de Judà, els sacerdots i el poble reincidien continuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus, i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruí dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins a haver complert setanta anys.

Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgues, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: “Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra, i m'ha encomanat que li construís un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si

entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugui”.

“SI MAI T'OBLIDAVA JERUSALEM, QUE SE M'ENCASTI LA LLENGUA AL PALADAR”

És el cant dels deportats de la pàtria. És un entranyable testimoni de fidelitat vers Jerusalem, mantinguda àdhuc en terres estrangeres. La tradició cristiana hi ha vist l'enyorament de la comunió perfecta amb Déu.

Salm 136: 1-2,3,4-5,6 (R.: 5a.6a)

Vora els rius de Babilònia ens asseiem tot plorant d'enyorança de Sió. Teniem penjades les lres als salzes que hi ha a la ciutat.

R.: Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al paladar.

Quan volien que cantéssim els qui ens havien deportat, quan demanaven cants alegres els qui ens havien entristit, i ens deien: “Canteu-nous algun càntic de Sió”. R.

¿Com podríem cantar cants del Senyor en una terra estrangera? Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se'm paralitzi la mà dreta. R.

Que se m'encasti la llengua al paladar, si deixés d'anomenar-te, si deixés d'evocar el teu record, per motivar els meus cants de festa. R.

“MORTS PER LES CULPES, US HA SALVAT PER GRÀCIA”

Aquestes frases de sant Pau poden ser ben bé el millor comentari a aquella afirmació tan cristiana que diu: Tot és gràcia! I encara: tot és gràcia en Crist i de Crist. I tot revela la misericòrdia—l'amor gratuït—del Pare.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (2:4-10)

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia; no ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n. Som obra seva: Ell ens ha creat en Jesucrist, per dedicar-nos a unes bones obres, que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

“DÉU ENVIÀ EL SEU FILL AL MÓN PER SALVAR EL MÓN GRÀCIES A ELL”

Un fragment del diàleg amb Nicodem on destaca sobretot la força interna del misteri pasqual de Crist: l'amor del Pare que ha donat el seu Fill al món, l'amor de Jesucrist que s'ha lliurat enterament a la voluntat del Pare, i així ha salvat el món en el seu amor de Fill.

Lectura de l'evangelí segons sant Joan (3:14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: “Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i és vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat, sí que busquen la plena llum, i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu”.

"Déu estimà tant el món"

El camí quaresmal ens va atansant a la llum —a la vida—. Com Nicodem també nosaltres, voltats de nit, acudim a Jesús. Una mica som dels qui volen i dolen. Prou sabem que la nostra lluita és contra els enganys —la temptació— del Maligne (primer diumenge). Que la conversió és un procés de transfiguració (segon diumenge), de purificació d'aquest temple de l'Esperit, que som nosaltres (tercer diumenge), purificació que alhora és retornar al punt de partida originari —ser el que s'ha de ser— i transcendir amb audàcia els nostres límits naturals —aconseguir l'home nou—. Per això potser ens encallem en la nostra trajectòria. Perquè voldríem ser aquest home nou que en els grans moments de lucidesa interior ens fascina, sense però renunciar ben bé a l'home vell. Jesús ens ajuda a fer el pas: es tracta de néixer de nou, de l'aigua i de l'Esperit (Cf. Jo 3:3ss.). És davant de la nostra perplexitat que l'evangelista d'avui ens instrueix sobre la salvació i la responsabilitat de la fe. És el monòleg que agafa la segona part del relat de la trobada de Nicodem amb Jesús, que llegim avui.

En aquesta catequesi sobre el misteri de la salvació que l'evangelista posa en llavis de Jesús, s'afirma clarament l'amor immens de Déu a la humanitat i a totes les persones que la integren. **Déu ha estimat tant el món que ha entregat el seu Fill únic, perquè no es perdís ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna** (v. 16). La mesura de la infinitud de l'amor de Déu a la humanitat creada per ell és el Fill, manifestació de la benignitat i l'amor als homes de Déu, Salvador nostre (Cf. Tt 3:4). En un primer moment l'abast

Déu entregà el seu Fill únic per salvar el món

(Jo 3:14-21)

de la salvació inclou els creients, els qui podríem anomenar els primers a escoltar i acollir la crida de Jesús. Però és a tot el món en realitat que s'estén l'amor de Déu, perquè el Fill ha vingut a buscar i a salvar tots els que s'havien perdut (Cf. Llc 19:10). **Déu envia el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell** (v. 17). L'amor de Déu és optimista, no sols perquè és omnipotent, sinó perquè essencialment és donació que realitza. Així de la mort en treu resurrecció, de la destrucció del pecat n'arrenca el redreçament de l'home nou, de les tenebres de la no-fe fa esclatar la llum que ens fa veure la realitat humana a la resplendor de l'amor transformador de Déu. Per això sant Pau dirà que Crist no és sols la nostra salvació sinó el qui injecta optimisme en la nostra vida (Cf. Rm 8:32-39).

L'enlairament del Fill de l'home

Jesucrist és el qui du a compliment l'obra de la salvació del món. Ell, el Fill de Déu fet home, encarna l'amor concret de Déu que viu entre nosaltres i fa camí amb tota la humanitat cap a la salvació definitiva. Ja en el pròleg del seu evangeli, sant Joan traça amb gest segur l'itinerari del Messies-Salvador: Enviat pel Pare del món, tornarà al Pare portant amb ell la humanitat.

Ell, que en sap el camí, el mostra i l'obre a tots els homes (v. 13). Per això l'itinerari de la salvació és un enlairament, una ascensió. I Jesús ho explica a Nicodem recordant-li el passatge de Nm 21:4-9, ajudant-lo a fer-ne una lectura messiànica: **Com Moisés, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna** (v. 14). En el quart evangeli l'expressió "ser enlairat" assenyala la crucifixió. Diumenge vinent tornarem a trobar aquesta expressió, en la darrera actuació pública de Jesús abans de la Passió (20:32). El camí d'enlairament de Jesús, però, no acaba en la creu. Més aviat la creu n'és com el primer graó. Graó necessari —noteu com Jesús diu que el Fill de l'home "ha de ser" enlairat—, que alhora que manifesta la perfecta adhesió de Jesús a la voluntat de Déu expressada en l'Esclat, el situa per damunt de la terra baixa de la humanitat pecadora. A partir d'aquí l'ascensió de Jesús segurà amb la resurrecció, amb l'ascensió al cel i amb l'assaguda a la dreta del Pare. És la revelació de com per arribar a la glòria cal passar indefectiblement per la creu. O dit altrament: la verdadera elevació de l'home sols és possible pel camí de l'obediència amorosa a Déu.

A l'amor de Déu que el salva per Jesucrist, l'home hi ha de respondre des

de la seva llibertat. La salvació és do de Déu que se'n dona lliurement. És gratuït absolut. La resposta humana ha de ser també lliure. I cal que segueixi el mateix camí que el que segueix Déu en la seva donació. Per això abans que res ha d'obrir-se a la llum que ha vingut al món. Captar-la, acollir-la, deixar-se il·luminar del tot, seguir-ne el camí. Som a la regió de la fe. La salvació que Déu ens ofereix per Jesucrist únicament s'aconsegueix per la fe: creure en Jesucrist. **Els qui creuen en ell no seran condemnats** (v. 18a). Simplement perquè s'han deixat prendre per l'amor de Déu i estimen. La fe en Jesucrist no és un simple coneixement ni una adhesió purament doctrinal, sinó que és identificar-se amb l'amor de Déu que salva. Per això el creient, que és alhora el qui estima i fa la voluntat de Déu —en definitiva el qui es deixa salvar de debò—, ja ha superat el judici i es troba del costat de la salvació. En canvi **els qui no creuen**, els qui s'entesten a quedar-se en la foscor de la mort per sempre, **ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu** (v. 18b). Perquè únicament els qui es deixen prendre per Crist i amb ell i per ell són enlairats (Cf. Jo 20:32), podren entrar a la comunió amb Déu. Són els qui viuen d'acord amb la veritat i busquen la plena llum sense temor a ser vistos com activament obedients al voler del Pare, perquè es comporten segons Déu (v. 21). Són testimonis de la llum, de la veritat, de l'amor de Déu enmig del món. Hauríem de meditar a fons aquest text evangèlic que llegim en el diumenge quart de quaresma. Sobretot avui que tot sembla que vulgui comminar-nos a una fe —a una vida cristiana— reclosa en la més estricta intimitat.

CULTURA CIENTIFICA

Clències físiques i filosofia de la naturalesa

FRANCESC NICOLAU

Profesor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

57. Les quatre "forces" de la naturalesa

Tots els moviments, canvis i transformacions que s'esdevenen en el món físic són deguts exclusivament (segons sembla!) a l'acció de quatre forces, que els científics han batejat amb el nom de **gravitatòria, electromagnètica, nuclear forta i nuclear dèbil**. Per tant, si l'actuació d'aquestes forces és aleatòria, indeterminada, regida només per lleis de probabilitat, totes les lleis "dinàmiques" són estadístiques, ja que no en són més que conseqüències. És així com ho ha entès la mecànica quàntica actual. En canvi, si actuessin sempre amb determinació, unívocament, tindria raó Einstein, i existirien "paràmetres ocults" en tots els resultats de la mecànica quàntica, i Déu no jugaria als daus. La setmana passada acabàvem el nostre article fent notar que la força gravitatòria, a simple vista, sembla ben bé determinada, i la raó és que ho és la fórmula de Newton que l'expressa (igualment si s'hi afegeix la correcció d'Einstein). Però si la gravetat és determinada, o sigui estrictament dinàmica, per què no ho han de ser també les altres tres? Deixant per a un altre dia la qüestió de la possible existència d'una cinquena força física, explicarem avui en què consisteixen les quatre forces que hem dit, a fi que el lector pugui fer-se una idea més

clara de com està la cosa.

Una mica d'història

De les quatre forces fonamentals de la natura la primera que va ser reconeguda i avaluada fou la gravitatòria, la qual, per cert, és la que avui dia hom troba més difícil d'explicar. Va ser Newton qui, el 1687, en els "Principia", la va avaluar, i fou un èxit esclatant perquè descrivia correctament tant els moviments terrestres com els astronòmics, fent-ne així una unificació.

Quan hom va començar a estudiar científicament els fenòmens elèctrics i els magnètics, durant el s. XVIII, no veia cap relació aparent entre l'electricitat estàtica que s'origina fregant un vidre o un tros d'ambre, la força orientadora de la brúixola i la llum que fa una bugia o el Sol. Però al s. XIX se'n féu la unificació: després del descobriment d'Oersted del 1819, que interrelacionava electricitat i magnetisme, va arribar l'expressió matemàtica unitària dels fenòmens electromagnètics formulada per Maxwell el 1873 i que hom veurà més tard que és aplicable a la llum, ja que aquesta és també un fenomen electromagnètic. Així es féu la unificació d'aquells tres fenòmens, manifestacions d'una única força, l'electromagnètica.

No cal dir que l'afany d'unificació era un ingredient important en les recerques dels físics. Però heus aquí que fallen tots els intents de fer la unificació d'aquelles dues forces i, per més desgràcies, apareixen durant la primera meitat del s. XX nous fenòmens que no poden expressar-se per mitjà d'elles: el comportament de les partícules "elementals" que componen el nucli de l'àtom. I hom descobreix una nova força, que anomena "nuclear", més de cent vegades més "potent" que l'electromagnètica, però de característiques ben distintes: en comptes de minvar amb la distància segons la llei newtoniana, cosa que complien tant les masses gravitatòries com les elèctriques, d'un abast, per tant, teòricament infinit, la força nuclear ho fa d'una manera diferent i sobtada: el seu abast no arriba a 10^{-13} cm (una deubilionèsima de cm); més enllà d'aquest petitíssim radi d'acció ja no es deixa sentir. I poc després la radioactivitat natural manifesta l'existència d'una nova força, unes cent mil vegades més dèbil i d'un abast encara més curt, menys d'un dècim del de l'altra (no arriba a 10^{-14} cm). S'anomena "nuclear dèbil" i es donà el nom de "nuclear forta" a la primera descoberta. Les complicacions que aquestes forces introdueixen

en la física desembocaren en la mecànica quàntica, com ja hem vist en els articles precedents.

Com actuen les quatre forces físiques

Els físics prefereixen dir-ne **interaccions** i no forces, a causa de l'explicació que hi han trobat: són accions recíproques d'atracció o repulsió que es porten a cap mitjançant l'intercanvi de certes partícules, anomenades "**bosons**" intermediaris. La paraula "bosó" indica una partícula "elemental" que compleix amb l'estadística de Bose-Einstein, per tenir "spin" enter (les partícules que no són bosons són "fermions", perquè van amb l'estadística de Fermi-Dirac, a causa de "spin" semienter). El lector ens dispensarà d'explicar ara tot això amb detall.

Els bosons intermediaris són segons hom creu en un primer moment: per a les interaccions electromagnètiques els **photons**, per a les nuclears dèbils tres bosons diferents dotats de massa: **W⁺, W⁻ i Z⁰**, per a les nuclears fortes els **mesons π (pi)** i per a les gravitacionals els **gravitons**. Després la teoria dels quarks va establir que els mesons de la interacció forta no són més que un efecte secundari de l'autèntica interacció que té lloc dins dels nucleons (protons i neutrons)

entre els tres quarks que els componen i que l'origen intercanvia-se uns bosons anomenats "**gluons**". L'existència dels fotons està ben provada (l'efecte Compton ja els va mostrar) i la dels **W⁺, W⁻ i Z⁰** també, perquè foren detectats al CERN el 1983. Els gluons són més teòrics, però es pot dir que ja han estat detectats indirectament. Dels gravitons, però, no en tenim constància experimental; ara com ara s'han de considerar partícules hipotètiques.

Així, doncs, si les interaccions són intercanvis de partícules (els dits bosons) entre altres partícules, i totes les partícules segueixen les lleis de la mecànica quàntica, és clar que hem de dir que les lleis naturals "dinàmiques" que se'n segueixen no són més que lleis estadístiques. En aquest intercanvi de bosons, segons la nova física, hi ha una indeterminació, però l'efecte macroscòpic, com deiem la setmana passada, és cert i determinat, a causa de la seguretat que proporciona la llei de l'atzar i la dels grans nombres. La seguretat i exactitud que s'obté macroscòpicament és tan alta que permet avaluar els fenòmens físics a gran escala com si fossin deterministes les lleis naturals, i és que podem dir que a l'escala dels esdeveniments humans realment ho són.

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.
Rom 1,20

Un jove matrimoni d'Andorra, Jordi Corominas i Judit Ribas, hi fan de mestres d'infants i adults

"Volem construir una Nicaragua més pròspera"

De Sant Julià a Nicaragua, Jordi Corominas i la Judit Ribas, avui matrimoni amb un fill nicaragüenc, d'estudiants conreen llurs generoses inquietuds al Moviment Juvenil Hora 3, serviren altruïstament la mainada d'Andorra treballant com a monitors a les Colònies de Castellnou. Però el nostre món se'ls feia petit. S'engrescaren per la realitat del Tercer Món. Casaldàliga, bisbe català lluitant al Brasil, ara proposat Premi Nobel de la Pau per a l'any 1992 esdevenia un camí obert devers amples horitzons on tot és net i clar. Professors, tots dos, a un Institut de Batxillerat a Barcelona començaren a estalviar il·lusionadament per pagar-se el viatge a Nicaragua per oferir durant un any tot allò que se'ls demanés i on fos, tret de la capital, Managua. Foren enviats a l'Institut de San Carlos, vila de 5.000 habitants. El xoc ambiental i cultural no poguéser més trasbalsador. Totes les seves estructures per a l'eficàcia se n'anaren en orris. La temptació de fer marxa enrere els corcava durament per dins. Una carta amiga del bisbe Pere, de Balsareny, al Brasil els portà l'alè necessari per respirar enmig d'aquell poble corferit per la pobresa i per la guerra. La Judit i el Jordi, avui, després de dos anys, treballen pels Drets Humans del poble nicaragüenc. La seva eina de treball és l'ensenyament. Els matins donen classes als nois i noies. Els vespres, als adults. I en tot moment animen l'Equip de Pastoral de la Comunitat. Els pobres sols podran vèncer la pobresa si aprenen a organitzar-se, si participen a llur propi desenvolupament.

El Jordi i la Judit, a la seva casa de Sant Julià de Lòria.

—Us trobeu treballant a Nicaragua. Quins vents us portaren cap a aquesta terra llatinoamericana?

—Quan festejàvem va caure casualment a les nostres mans un llibre de Nikos Kazantzakis que es titula "El pobre d'Assís". Ens captivà aquella plenitud humana que mostra St. Francesc i alhora ens identificàvem amb aquell "sanchisme" del germà Lleó, enamorat del seu mestre però incapaç de seguir-lo moltes vegades. Potser allò més bell i el que més s'adiu a l'home és allò pel qual mostrem més resistència la majoria de les vegades. Entre nosaltres comentàvem que necessitaríem un St. Francesc que ens arrossegés i vet aquí que pel nostre casament ens arriba una poesia del Pere Casaldàliga on ens diu, entre altres coses:

"...no us caseu pas amb la casa caseu-vos amb tot arreu doneu vida a la vida ompliu el cor a ple vent és hora de refer els somnis no us deixeu endur pel fred les sàvies flors que salvareu a l'envellit continent"

Hi vàrem reconèixer tota l'"autoritat" que buscàvem, i l'anada a llatinoamèrica, l'entrada en un nou context marcat pel sofriment del poble que malda per l'alliberament, era la manera de vèncer un gran nombre de "resistències".

—Per què concretament Nicaragua?

—En un acte de solidaritat coneguèrem el cònsul de Nicaragua a Barcelona. Feia dos o tres anys que s'havia iniciat amb molta força la campanya d'alfabetització. El govern sandinista havia demanat llicenciats capacitats per donar classes al batxillerat. Era el moment en què Estats Units considerava Nicaragua com el perill número 1 pels seus interessos al continent i la guerra per ells fomentada estava en el seu punt més sagnant. Ja havia tingut lloc la condemna del tribunal de la Haia i els Estats

Units havien desoit la sentència. Nicaragua duia a terme una lluita a favor del poble i en condicions molt desiguals respecte a l'enemic del Nord. Aquest país es convertí en un lloc on es manifestava alhora i com en un cristall d'augment allò més gran del que pot fergala l'home com és la tendresa, el despreniment, l'esperança, i allò més vergonyós com són la crueltat de la guerra, l'odi. A Nicaragua veírem les possibilitats de participar a la construcció d'un projecte que a mitjan termini representés una millora sensible per a la gran majoria de la població. En Nicaragua hem tingut una escola de humanitat que no en podem pensar de millor.

—Com porteu a terme el vostre treball?

—Hem estat tres anys a San

l'acostament a la gent i de l'altra el no perdre temps en coses inútils.

—Quines són les dificultats més grans en què us heu hagut d'afrontar? El desànim i les ganes de tornar no han estat temptacions fortes que us hagin fet trontollar alguna vegada?

—Els primers mesos van ser un trasbals perquè se'ns ensorrava tota la nostra idea de ser eficaços. Malgrat que hi havia molta feina a fer, els ritmes d'allà són molt lents, ens havíem d'espavilar, per tot, les coses fallaven perquè a voltes no hi havia el més elemental i nosaltres no sabíem comptar amb la total falta de recursos. Podies perdre un dia per trobar una bombeta, per exemple. La gent ens mirava amb

a adonar que l'important no és la feina que un fa —que és necessàriament poca— sinó la feina d'un grup o comunitat. Després d'haver viscut tan íntimament entre el poble ens sentim molt més que formen part d'aquella comunitat.

—La pèrdua de les eleccions per part dels sandinistes ha trasbalsat el vostre programa?

—Pel que fa directament al nostre treball com a mestres del govern sí, donat que aquest any es preveu una reducció de 5.000 mestres. Tots aquests han d'anar a l'atur (no cal dir que sense subsidi) i s'ha aturat totalment l'educació d'adults. El país es troba en una greu crisi econòmica, aquest any s'han registrat més morts com a conseqüència de la fam i la desnutrició que els que es donaven durant la guerra. La inflació ha estat l'any 1990 d'un 35.000%, la més alta en tota la història de Nicaragua. Malgrat la normalització de la situació política l'economia es precipita a l'abisme. Nosaltres treballarem a la U.C.A. (Universidad Centroamericana) de Managua que és germana de la U.C.A. del Salvador on van matar els sis sacerdots jesuïtes fa un any. Anirem a viure en un barri pobre on pensem col·laborar en l'impuls de diferents projectes socials: un centre de salut, un menjador per a nens desnodrids i una biblioteca popular.

—Com expliquen als "nicas" el vostre país andorrà?

—A la gent senzilla sobretot a través de fotografies ja que no tenen un esquema del mapa-mundi i amb prou feines el concepte de diferents continents. Els sorprenen que Andorra sigui tan petit i també les muntanyes i la neu. Encara que no els ho expliqui de seguida s'adonen per les fotografies de l'abundància de béns de consum i fan moltes preguntes sobre aquest punt sobretot queden meravellats que hi hagi màquines de rentar i tants cotxes. La gent que té més formació acadèmica ens pregunta més per les

institucions andorranes i sobretot aprecien que fins i tot en un país tan petit coneguin Nicaragua i l'estimin fins al punt de deixar tantes comoditats per anar a viure i compartir amb ells.

—Com es veu Andorra amb ells "nicas"?

—Això ho podem respondre una mica perquè fa dos anys vàrem venir amb un nica i ens feia molts comentaris. En primer lloc fa bastant una sensació d'atabalament per la quantitat de cotxes i botigues. Hi ha també una sensació d'abundor que enlluerna en un primer moment però que deseguida atabala perquè el fet de tenir moltes coses fa que necessitis lloc per posar-les i això crea una sèrie de problemes al marge que no té el qui té molt poques coses. Però hi ha moltes coses molt desitjables com són l'atenció mèdica, el fet que tothom tingui el mínim per viure o la qualitat i instal·lacions de les escoles que són indiscutiblement aspectes molt envejables. Un altre aspecte bonic és que coneixes moltíssima gent i ja no a nivell del teu poble sinó a nivell del país perquè és tan petit i a més de curiós és quelcom també agradable pel visitant.

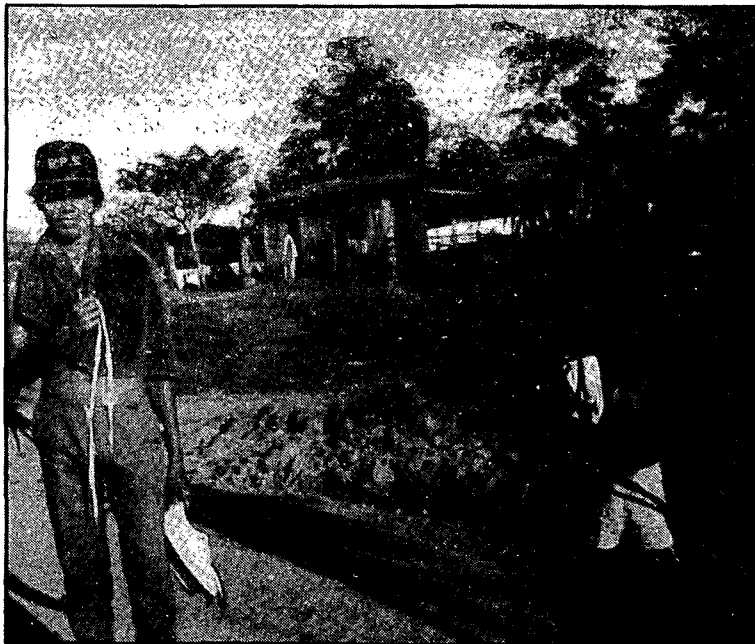
—Com us vincula amb Nicaragua el fet d'haver adoptat un nen nicaragüenc?

—Ens empelta d'una manera molt íntima i directa amb aquell país. És un sentiment misteriós que ens costa una mica d'expressar amb paraules.

—Què és allò que us han donat els nicaragüencs que no us ha donat Europa?

—Sense dubte el més important ha estat la descoberta que la individualitat compta molt poc, que depenem totalment dels altres i que en el retrobament de l'altre és on hom troba la felicitat. També ens hem adonat que hom necessita molt poc per viure i que si tens aquest poc et pots considerar feliç i lliure.

MOSSÈN RAMON DE CANILLO

Camp de treball de la Judit i el Jordi, prop de San Carlos a Nicaragua.

Carlos, al sud de Nicaragua en la frontera amb Costa Rica, treballant com a mestres de secundària per a joves i adults. Hem ajudat a fer una biblioteca, la primera que hi ha en tota la zona, i col·laboràvem amb l'equip de pastoral. Procurem viure com els niques. L'austeritat que això comporta ens facilita per una banda

un cert recel perquè no ens coneixia. Els atacs de la contrarevolució també et feien viure un cert clima d'instabilitat. Tot plegat una sensació bastant forta d'impotència. Però a poc a poc ens vàrem anar avesant i trobant el lloc i sobretot vàrem aprendre a mesurar quines són les nostres possibilitats. Ens hem començat

Aspiració del IV Congrés europeu de voluntariat que se celebrarà a Barcelona els dies 19, 20, 21 d'abril

Una Europa solidària

D'aquí a unes setmanes, Barcelona serà seu d'un congrés que aplegarà voluntaris de la majoria de països d'Europa.

Per primera vegada esperem compartir amb representants dels països de l'Est, aquesta joiosa aventura que és treballar de cara als altres, ocupats a fer costat als més necessitats i fent pinya entre tots per despertar els ànims dels adormits i per aconseguir l'ajut necessari pels que s'esforcen.

Malgrat que les places són justes i que no hi podran participar directament la majoria dels nostres voluntaris (per tot Catalunya es compta amb 75 títols de congressista), moltes entitats i grups de voluntaris, principalment els dedicats a l'acció social, han tingut ocasió de participar en l'estudi dels temes del Congrés i de trametre comunicacions i material àudio-visual per tal

de fer-se presents durant les jornades i d'aparèixer reflectits en el llibre-resum que es prepara.

Atenció als marginats

Un dels objectius que s'ha proposat el Congrés és el d'adreçar un manifest a tots els europeus propugnant la participació de tothom en la tasca de millorar la qualitat de vida de la Humanitat i especialment en la dedicació als col·lectius marginats i amb mancances. Ara que l'Est d'Europa s'incorpora a la vida democràtica, sembla el moment adient per tendir, mitjançant totes les estructures i organitzacions, a fer una Europa solidària, en la qual el voluntariat, amb la participació ciutadana i el lliurament gratuït vers els altres que, se suposa, no hi pot estar absent.

Cal propugnar la participació de tothom per millorar la situació dels col·lectius marginats.

Potser serà un bon moment, també, perquè els occidentals —i, per tant, nosaltres els catalans— revisem a nivell individual, d'organitzacions i d'estructures, si la nostra contribució a la millora de la qualitat de vida dels qui ens envolten i la nostra partici-

pació en l'Europa solidària són les que caldria esperar de l'esperit cristià del nostre poble.

Pensem que el fet que Europa ens hagi escollit per fer-hi el seu IV Congrés de Voluntariat és un signe que ens honora i ens satisfà, però seria més

important encara que sabéssim aprofitar aquesta avinentesa perquè l'esdeveniment que es prepara deixi un regust immillorable en el nostre poble i ens animi a cadascú de nosaltres, i a tots els pobles d'Europa, a viure més de cara als altres.

aldees infantils s.o.s. de Catalunya

Membre de l'Associació SOS Kinderdorf International (adherida a la UNESCO)

Fer el bé resulta fàcil si molts col·laboren

Dolors, Quim, Pere.

Si hi estàs interessada truca, si et plau al tel.: (93) 417 75 39

Benvolgut amic:

En acompanyar amb aquestes ratlles la imatge d'aquests nens, et prego que els vulguis acollir igualment com ho faries amb un dels teus fills. Aquests nens et supliquen una mica d'afecte, una mica d'amor; en nom dels altres nens que, com ells no tenen pares ni llar. Podries donar la felicitat a uns nens tan sols amb el que costa la subscripció mensual del teu diari. Els obriries amb el teu cor les portes d'una llar.

Les Aldees Infantils S.O.S. constitueixen un organisme benèficoprivat que ha trencat amb els antics motllos d'assistència a la infància i ha obert d'altres camins.

Les Aldees Infantils S.O.S. acullen nens orfes o bé desemparats, preferentment grups de germans, i els proporcionen una "mare", una llar i una vida integrada en la societat. D'aquesta manera s'eviten les mancances afectives a les quals estan sotmesos els nens en les grans institucions massives. Els nostres infants poden viure, doncs, i desenvolupar-se igual com els altres nens i nenes.

Fa 30 anys que aquesta obra internacional nasqué a Àustria i avui està estesa arreu del món. Milers de persones i empreses han fet possible la fundació de més de cent Aldees en 62 països.

Nosaltres no ens podíem pas desentendre d'aquest pas social talment eficaç i l'any 1970 varem obrir a Barcelona les dues primeres llars S.O.S. A hores d'ara tenim una Aldea Infantil S.O.S. a Sant Feliu de Codines (Vallès oriental), i una altra a Redondela (Pontevedra), tres llars S.O.S. a la Casa Catalana del Tibidabo i una residència de joves a Barcelona.

Amb motiu de tenir lloc, en 1979, l'Any Internacional del Nen, s'inauguraran en el món 30 noves Aldees Infantils S.O.S.

El nostre país desitjaria contribuir també obrint més llars S.O.S. Vols tu o la teva empresa col·laborar a aquesta obra de solidaritat humana ajudant al seu sosteniment? Amb la teva aportació hauràs atès aquests nens que avui esperen il·lusionats una llar com la teva. No els abandonis.

Gràcies de tot cor.

Montserrat Andreu de Julià

MONTSERRAT ANDREU DE JULIÀ
President de la Comissió Directiva

Objectiu de tots els sectors cristians de Guatemala

Construir la vida i la pau en mig de la mort i la violència

Entitats catalanes donen suport a aquests esforços

Des de fa un any succeeix a Guatemala un fet importantíssim: "Les Jornades per la Vida i per la Pau". Aquestes Jornades són unes activitats conjuntes, promogudes per tots els sectors cristians del país. Promouen un autèntic ecumenisme per construir la vida i la pau enmig de la mort i la violència que colpegen aquesta petita zona centramericana.

Els seus organitzadors han estat acusats de comunistes i això a Guatemala equival a una sentència de mort. Tanmateix, monsenyor Rodolfo Quezada Toruño, bisbe de Zacapa i

president de la Conferència Episcopal guatemalenca, ha respost a aquestes acusacions dient que "promoure la vida i la pau són uns valors netament evangèlics i un treball molt propi dels cristians". Un conjunt d'entitats cristianes de Catalunya donen suport a aquesta iniciativa. Van enviar una delegació composta per Llorenç Olivé de "Justícia i Pau" i Mariona Chavarria del CCU per assistir a la Diada dels Drets Humans a Guatemala. Tots dos han compartit amb nosaltres aquesta experiència.

Crònica per la pau

L'11 de setembre de 1990, a la zona 1 de la capital de Guatemala és assassinada Myrna Mack, antropòloga. Els seus estudis sobre la vida dels repatriats i dels desplaçats han guanyat el respecte de la comunitat científica nacional. La seva mort mostra les dificultats dels científics en aquest país per informar sobre la realitat nacional.

La matinada del 4 de març de 1990, uns policies s'adonen que el nen i refugi salvadorenc Nahaman Carmona López i els seus companys inhalen cola d'enganxar en la cantonada del carrer 12 de la sisena avinguda a la zona 1 de la capital. Morí a l'hospital de les puntades de peu a l'estómac que l'infligiren els policies.

Dijous 3 de maig del mateix any, 6'30 de la tarda. Desapareix Miguel Solís Pajarito, membre del Consell Nacional de Desplaçats de Guatemala (CONDEG). Aquest estat té un milió intern de desplaçats sense reconeixement oficial.

Primer de maig de 1990 en el departament de Soldà cau assassinat José M. Ixcayá. Era delegat davant el Consell de Comunitats Ètniques "Runujel Junam" (CCERJ). Deixà orfes cinc fills menors d'edat.

El diàleg contraposat a la violència

A Guatemala cada dia hi ha desapareguts, assassinats, es troben cossos torturats. No es pot treballar a favor dels drets humans i restar impune. Es colpeja amb força sobretot el sector intel·lectual, el de les Comunitats Cristianes, els indígenes, els desplaçats, els sindicalistes, els refugiats, els camperols, els treballadors i les vídues. "Les Jornades per la Vida i per la Pau" pretenen promoure la vida i la pau com a valors necessaris. En un país on augmenten dia a dia els signes de mort i de violència, els implicats en aquestes Jornades denuncien la violació dels Drets Humans, la marginació de grans sectors de la població i la seva discriminació i la misèria que fuetja aquesta petita zona centramericana.

Concretament, aquest grup de gent recullen respostes als problemes dels marginats (tots els damnificats per la violència, els pobres d'àrees marginals, els indígenes —víctimes de polítiques racistes i discriminatòries—, els camperols, els treballadors, les vídues, els orfes i altres). També volen testimoniar Jesús en la unitat, l'amor, la pau i en la promoció de la fraternitat entre les Esglésies. I avancen per camins de reconciliació incentivant el

diàleg entre els diversos sectors de la societat per resoldre problemes com el repartiment de terres, els sous justos, la crisi econòmica, la misèria, els conflictes armats interns, el retorn dels refugiats, i dels desplaçats interns a les seves terres, la seguretat i la protecció ciutadana i el respecte a la Constitució.

Solidaritat Internacional

A Catalunya es formà una Comissió de les "Jornades per la Vida i per la Pau" a partir de la visita en la primavera de 1990 de Miguel Palacios, pastor protestant, i d'una religiosa catòlica, ambdós membres de la Comissió Permanent de les Jornades a Guatemala. Varen ser convidats per l'Associació d'Amistat amb el Poble de

donà el seu suport.

En la seva estada a Guatemala, en Llorenç Olivé i la Mariona Chavarria conegueren persones del Canadà i dels EUA que donaven suport a aquestes Jornades a títol individual. El reverend Vitalino Similox agraf els ajuts internacionals, ja que "ens han deixat sentir el compartir i la solidaritat, i han estat realment motivadors per continuar endavant".

La manifestació del 15 de desembre

"Es concentraren milers de persones —explica Llorenç Olivé— en la marxa processional que acabava en el camp de beisbol de la capital. Malgrat el control a les carreteres i que a última hora es va

Evangèlica i monsenyor Próspero Penados del Barrio, arquebisbe de la ciutat de Guatemala".

Durant la celebració eucarística es féu un emotiu homenatge a diferents persones que havien estat víctimes de la repressió.

"En el compromís de cada persona a favor dels Drets Humans per camins de pau, sempre era present la vivència de la Resurrecció"—afegeix Mariona Chavarria.

Guatemala pateix des de fa 30 anys guerres i violència. Quan les diverses parts en conflicte o les persones compromeses en els drets humans han tractat d'establir un diàleg, els corrents d'opinió pública han estat tan adversos que semblava que es tancaven per complet les possibilitats d'aquest diàleg.

Els intents d'Esquipules I i II serviren per crear distensió a Centramèrica, i en el cas concret de Guatemala impulsà les converses d'Oslo, en les quals la Comissió Nacional de Reconciliació —que aplega diversos sectors civils i no governamentals juntament amb l'Església— parlà amb l'exèrcit (que detén el poder major), el govern, alguns dirigents sindicals i el sector privat i finalment, s'oferí una proposta a la Unitat Revolucionària Nacional Guatemalenca ensemms que es pactà l'inici d'un ampli Diàleg Nacional. Avui per avui no s'ha arribat a un acord de pau, sinó a un acord bàsic per buscar la pau amb mitjans pacífics.

Tanmateix, l'exèrcit continuà detenint i assassinant els qui s'atreveixen a comprometre's amb els drets humans. Continua bombardejant les poblacions amagades a la muntanya i servint-se de la por per desmoralitzar les solucions de pau.

A més a més, l'augment del nombre de sectes va socarant l'acció de l'Església i divideix la població civil. Perquè transmeten consignes contràries a la solidaritat i a la justícia, juguen amb la desesperació de la pobresa, prometen solucions màgiques dels problemes individuals i diluint les dificultats col·lectives del país.

Amb tot, es manté dempeus l'esperit de lluita i d'esperança del poble de Guatemala. I com es va dir en l'ofertori de l'acte de cloenda de les "Jornades per la Vida i per la Pau": "Celebrar la vida i la pau enmig de la mort i de la misèria és senyal de la nostra fe i de la nostra esperança. La nostra fe s'arrela en la nostra realitat conflictiva; no és una fe d'un altre món. I la nostra esperança sorgeix de la força del poble pobre i oprimat, no és una esperança desencarnada".

NÚRIA ORIOI PALAREA

Els indígenes recuperen la seva consciència com a poble, ensemms que estan units amb tots els sectors socials que treballen per la pau.

Guatemala per presentar les activitats que estaven realitzant.

La Comissió que es formà a Catalunya es compon de diverses entitats cristianes que donen suport a aquesta iniciativa i fan un treball de sensibilització entre la gent d'aquí. Mantenen un constant intercanvi d'informació amb la Permanent de Guatemala a través de Fax i de relacions personals. En Llorenç Olivé i la Mariona Chavarria assistiren a la manifestació del 15 de desembre de l'any passat, gràcies al suport econòmic de totes les entitats. A més a més, portaren 2.044 \$ que serviren per imprimir els fulls de la celebració litúrgica de l'acte de cloenda de les Jornades.

Els duen unes cartes que reflectien el suport i la confiança de l'abat de Montserrat, Sebastià Bardalet; del President del Parlament de Catalunya, Joaquim Xicoy, també de diverses entitats del país. A més a més, l'arquebisbe de Barcelona, monsenyor Ricard M. Carles i Godó, els

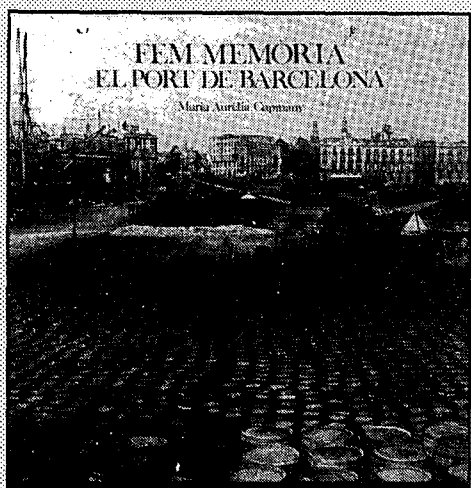
canviar l'emplaçament de l'acte per ordre del Ministeri de Defensa, unes 8.000 persones s'atreverien a manifestar-se".

Intervé Mariona Chavarria: "S'esperaven unes 30.000 persones, però l'exèrcit contribuïa a crear un clima de por dies abans de la data assenyalada. Sobretot a la capital es viu una sensació de por col·lectiva".

Una atmosfera de tensió envoltava la celebració de la marxa a causa de la recent matança de Santiago Attitlant —on moriren 24 camperols a mans de l'exèrcit—. En acabar la manifestació es produïren detencions, un cop més, va ser assassinada impunement una persona.

Diu Llorenç Olivé: "En l'acte de cloenda a l'estadi de beisbol assistiren, entre altres, monsenyor Rodolfo Quezada Toruño, que també és president i conciliador de la Comissió Nacional de Reconciliació; reverend Armando Guerra, bisbe de l'Església Episcopal; reverend Vilalino Similox, de la Conferència de l'Església

LLIBRES • LLIBRES • LLIBRES •

Recorregut històric pel Port de Barcelona

Acaba de sortir el llibre "Fem memòria. El port de Barcelona", editat pel Port Autònom de Barcelona i l'Editorial Lunweg.

El llibre consta d'un text de l'escriptora Maria Aurèlia Capmany i de més de cent fotografies provinents bàsicament de l'Arxiu del Port, del Museu d'Història de la Ciutat i de la Casa de l'Ardiaca.

Les il·lustracions plasmen l'activitat portuària i aspectes més socials relacionats amb el port. D'altres imatges reflecteixen actes oficials de Barcelona que s'han fet en el marc del port. El conjunt gràfic permet adonar-nos que al port no hi ha només mercaderies sinó que és punt de trobada, de vivències.

A través de la lectura d'aquest llibre, ens adonem que, contràriament al que s'ha dit en més d'una ocasió, Barcelona no és una ciutat que visqui d'esquena al mar.

M. Aurèlia Capmany parla també d'una sèrie de personatges que han jugat un paper decisiu en la vida del port. Per fer aquest treball ha consultat molts documents i actes de la Junta del Port.

CC

M. Aurèlia Capmany. *Fem memòria. El Port de Barcelona.* Ed. Lunweg.

MODA

"Pielespana'91"

"Pielespana'91", el Saló Internacional de la Moda d'Ant, Napa i Double Face, es presenta novament en el pavellons d'Alfons XIII i Victòria Eugènia del recinte firal de Montjuïc de Barcelona, celebrant la seva novena edició, íntegrament dedicada a la moda en Pell i que una vegada més, va dirigir els seus impulsos vers el seu objectiu bàsic i primordial com és el d'aconseguir una màxima unió i cooperació entre tot el sector. Sector que, com ja sabem, comprén diverses especialitats i que any rera any és capaç de concentrar i intensificar en quantitat i qualitat gran nombre d'expositors i, com a conseqüència, de visitants compradors procedents d'Espanya i d'arreu del món.

En aquesta ocasió, "Pielespana'91" es va veure unida per vincles firals als Salons Gaudí Home/Dona, idea que fou molt celebrada per part dels empresaris d'ambós sectors que, amb aquest nou enfocament per part del comitè organitzador de la Fira, es pretén i possiblement ho ha-

PATRICIA.
Parka masculina en napa color torrat, amb caputxa desmuntables. A la cintura, cenyidor regulable

gin aconseguit, donar un fort impuls als Salons Gaudí, tractant alhora d'aconseguir una més gran rendibilitat per a tothom.

"Pielespana" és un Saló absolutament professional al qual en aquesta ocasió hi conflüen 235 firmes exposidores entre creadors i confeccionistes de peces d'ant, napa i double face, assaonadors, complements, maquinària, tecnologia aplicable als processos de fabricació, junt a

procediments i productes químics per al tractament i acabat de la pell.

Per tractar-se d'una oferta cada dia més ampliada, per la seva expansió comercial i qualitat, així com pel seu exemplar desenvolupament professional i organitzatiu, "Pielespana" s'està convertint en el Saló més vàlid i més desenvolupat del país, al qual ningú no hi escatima esforços a l'hora de participar i col·laborar.

Les tendències de moda en Pell proposades per l'Institut Espanyol de la Moda, es reflectiren brillantment en les diverses desfilades que se celebraren en el transcurs dels tres dies que durà el Saló, que resultaren perfectes en la seva coordinació i organització tant musical com exhibidora, èxit que es deu una vegada més al gran promotor en moda Paco Flaqué.

La desfilada "Propostes del Saló" obrí la passarel·la amb els tres models premiats amb els Óscar de la Pell, als quals següen les tretze firmes participants que presentaren les seves propostes per l'hivern que ve.

En la desfilada de Pedro Pizzá es veieren matèries molt renovades en matisos molt suaus, peces embuatades i napes nacrades.

Molt comercial la col·lecció d'Estrella G. a base de peces simples però molt artesanals i de bon gust. Tons metàl·lics i presència de colls i punys de "mouton" per a peces d'ant.

Marta Bach va saber, una vegada més, crear un clímax entre elegància i audaç, a través d'un estil jove de treballar la pell, amb presència de peces enxarolades que permeten tota classe de fantasies.

Després de tres dies consecutius es tancà aquesta edició de "Pielespana", que una vegada més ha estat el gran marc de la moda en Pell, desvetllant les tendències dels creadors participants i la qualitat de les millors pells en cada una de les seves línies.

MARIA JOSE EJARQUE

MARTA BACH. Bonic model d'ant amb motius brodats, que fou exhibit a "Pielespana'91"

ESTRELLA G. Presentà aquesta parka amb caputxa, de pell amb dibuixos en relleu. Detall de butxaca d'ant amb cremallera

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"En les meves oracions demano al Senyor els mantingui en la tasca tan formosa que realitzen al servei de l'Evangeli arreu del món." Fra Juan José Aristi. BOLÍVIA

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI;

PEUPLES DU MONDE 8. RUE FRANÇOIS VILLON 75015 PARIS FRANCIA.....	8.960 Ptes.
FRANCESC TRILLA 78975 COSTA MARQUES RONDONIA BRASIL.....	13.120 Pres.
YOLANDA SARMIENTO CALLE 62 N. 21-33 BOGOTA D.E. 2 COLOMBIA.....	13.120 Ptes.
LEONOR MILLS APARTAT 459 QUITO EQUADOR.....	13.120 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....
Direcció..... Tel.....
Població..... D.P..... Província.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:
☐ taló que adjunto ☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:
Domiciliació: Banc / Caixa.....
Sucursal n°.....
N° compte corrent.....
Població..... Província.....
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.
Població..... Data.....
Signatura.....

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2º. - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

LA SARDANA I LA DANSA

Trobades infantils gironines

JOSEP VENTURA

El dia 3 de març va començar a Amer i a Palamós una nova temporada de les Trobades Infantils Sardanistes de les Comarques Gironines, que aquest any arriben a la novena edició. Es tracta d'un moviment molt important que aplega una trentena de poblacions que protagonitzen altres tantes trobades de dansaires infantils, i que acaba el mes de juny, aquest any el dia 23. La tasca desenvolupada per l'ensenyament de la sardana és una de les més transcendents que es fan i n'és promotora la Francina Boris, de Girona, ben coneguda per les seves activitats de difusió de la sardana, a la qual recentment se li ha reconegut la seva llarga dedicació a la dansa catalana.

ADIFOLK.— Són les sigles d'"Associació per a la difusió del Folklore". És el nom de les "JIF-Catalunya", Jornades Internacionals Folklòriques de

Catalunya. ADIFOLK, amb una denominació més àmplia i il·limitada, continuarà organitzant les "Jornades" i d'altres activitats. Restarà oberta a totes les activitats vinculades amb el Folklore.

LA COBLA: CONJUNT INSTRUMENTAL POPULAR CATALÀ.— Organitzat pel Col·legi de Doctors i Llicenciats de Catalunya, aquest mes de febrer se celebra a Tarragona el curs "La cobla: conjunt instrumental popular català". L'objectiu és el d'introduir els assistents en el coneixement de la cobla, els instruments que la integren i les seves característiques, la història, l'evolució d'aquesta formació instrumental i l'anàlisi dels gèneres musicals conreats per a cobla. Àngel López i Lluís i Rafael Guinovart Bellmunt són els professors encarregats de desenvolupar aquest curs.

COSTUMS I TRADICIONS

Dels armats i el seu capità Manaia

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Així que comença la Quaresma, les comparses de soldats romans que acompanyaven —i en alguns llocs encara ho fan— i muntaven guàrdia al Crist o al Sant Sepulcre en les processons de Setmana Santa, inicien els assaigs.

Vulgarment són coneguts com a "armats". Són voluntaris, naturalment, i entre ells no hi ha diferències de classes socials; tant pot ser armat un manobre com un advocat. Cal ser, això sí, alt i cepat segons algunes frases populars.

"I de tots els armats del món / els de Tarragona són / amb llurs arreus i ropatge / els que en vénen de llinatge", assegura un romanç modern, de J. Vives i Miret, que segueix dient: "...uns parents i descendents / dels bastaixos i manents / que Pilats, a Palestina / va portar i en féu legió / per guardar Nostre Senyor / en sa Passió divina, / car Pilats, segons s'ha dit / i algun llibre n'enraona / era fill de Tarragona...". I tarragoní hauria estat, segons una arrelada tradició, el Centurió que clavà la llança al pit del Crucificat i proclamà que realment, el reu era Crist.

Cenyint-nos, de moment, a Tarragona, trobem molt justificats els assaigs, car els moviments dels armats consten de diverses evolucions o passades d'un, de dos, de formació de guàrdia, encreuament i cadena, precedides sempre de la "reverència" al Sant Crist de la Sang, en tres ocasions: en sortir la

imatge de l'església de Natzaret; quan es recull a la processó i en entrar novament al temple, on hi ha establerta la Confraria de la Puríssima Sang d'ençà del segle XVI. I els armats ja s'hi troben a partir del XVIII.

Tant a Tarragona, com arreu, el capità rep el nom de Manaia o Manaies. Sembla que és cognomenat així perquè un tal Joan Manaia, fou el primer a exercir el càrrec de capità de la cohort romana a Barcelona. I n'estava molt còfoi.

La llegenda explica que en certa ocasió, el rei visità la ciutat comtal. En fer-se els preparatius i saber-ho el tal Manaia, aconseguí ser rebut pel rei al qual oferí els seus serveis per tal que la seva tropa li fes guàrdia durant l'estada a Barcelona. "El rei —explica Amades— es va pensar que devia tractar-se d'alguna força o milícia civil ciutadana, i va admetre l'ofertament. En Manaies va reunir la seva gent, vestida amb robes de llustrines descolorides i amb cascos de cartó i llances de fusta, despintades, i va presentar-se a retre guàrdia al rei. Quan el monarca va veure aquella gent disfressada de manera ridícula, va creure que en Manaies s'havia burlat d'ell, i va manar que li fos donada una mà d'assots."

La vinculació del cognom del dissortat amb el personatge dels armats, a Girona es féu extensiva a tots els components de la tropa. Així, hom els anomena manaies per comptes d'armats.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Els noms de les herbes i plantes boscanes (3)

ALBERT PERA

Arreu trobarem til·lers, també anomenats tells, les fulles del qual són l'ingredient de la infusió de til·la, i aquesta és la més popular de les sedants i calmants de l'excitació nerviosa. No oblideu d'escriure-la sempre amb ela geminada.

L'espígol el collireu a les muntanyes i és molt usat en perfumeria amb el nom de lavanda. És bo de tenir-ne un ram sec entre la roba blanca, que queda impregnada d'aquest deliciós perfum. Encara que no aneu a les muntanyes, us en donaran un ram si aneu a beneir el cotxe per Sant Cristòfol.

Els caps d'ase o tomaní, aromàtica com l'anterior, però amb una olor més forta i matussera.

En qualsevol ram d'herbes compost per perfumar i donar bona sentida als guisats no hi pot mancar l'orenga, tan abundant pels nostres camins de muntanya.

Què us diré del llorer o llor, que no sapigueu? Tant serveix per simbolitzar la fama i la glòria literària o artística, o la victòria militar, com per a la satisfacció de l'instint més primari de la gana amb un bon estofat o una sopa de peix, on el llorer és element indispensable. No us hi adormissiu pas a sobre! Si us ha somrigut l'èxit i deixeu de lluitar, caureu inevitablement en la més trista mediocritat.

Trobareu el fonoll molt abundantment, i no solament com a herba aromàtica, sinó que he vist les pàgines a plaça vendre'n les arrels engruixides formant com una cabeça comestible. A part de les seves virtuts digestives, també serveix per confitar les olives, que amb aquest adob resulten excel·lents. Conec molt bé, i les trobo sovint quan surto al camp, el plantatge, la malva i l'ortiga. Totes tres de grans propietats guardadores. N'he llegit i n'he sentit parlar molt, però penso

que les propietats esmentades pertanyen més a la llegenda que a la realitat, perquè no he conegut mai ningú que les fes servir. Això sí, tothom les té en un alt concepte medicinal, segurament heretat dels avis, però ningú no les pren. Hi deu influir el fet que no són aromàtiques, i per tant, insípides. La falta de paladar i aroma les ha fetes caure en desús. De l'ortiga tothom se'n guarda perquè punxa, però m'han dit que se'n fan sopes i, fins i tot truites, i que són tan bones.

Perles ortogràfiques

En un poble del Maresme he vist un indicador en forma de fletxa que assenyalava direcció cap al CENTRE METGE. Han cregut que s'escapaven d'un bon barbarisme. Si haguessin consultat el diccionari s'haurien trobat que l'adjectiu mèdic és ben català i és l'únic que hi convenia.

CUINA

Pollastre a la poma

1 pollastre de 1,700 kg. més o menys.
1 llimona i mitja
80 gr. mantega

4 pomes
un raget de xerès
6 cullerades grans de sucre

Netegeu, renteu i partiu el pollastre en 8 trossos, salpebreu-lo, amb un pinzell unteu-lo amb mantega mig fosa i poseu-lo a coure en una plata de forn amb una mica d'oli. Deixeu-ho en el forn de baix fins que es dauri.

Peleu les pomes, traieu-los el cor i partiu-les a trossos grandets, poseu-ho en un recipient amb les 6 cullerades de sucre, remeneu-ho i tireu-hi el suc per sobre i el de mitja llimona, deixeu-ho així fins que el pollastre estigui daurat, remenant-ho de tant en tant.

Quan el pollastre estigui daurat, traieu-lo de la plata, traieu la meitat del suc que queda de coure'l i poseu una capa de pomes, més de la meitat de les que s'han preparat, ben col·locades. A sobre poseu-hi el pollastre i a sobre del pollastre la resta de les pomes, regant-ho amb el líquid que ha quedat en el recipient de les pomes i un raget de xerès sec. Poseu-lo novament a coure en el forn una altra mitja hora, fins que el suc s'espesseixi una mica.

MARIA GLÒRIA MUNTAÑOLA

Residència Geriàtrica BON VIURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes, 64, 3^a, 2^a. Tels. 317 41 44 - 302 59 83. Pref. Concertar entrevista.

ENCREUATS

per ROSA COLLELL

Crossword puzzle grid with clues in Catalan. Clues include: REUNIONS I ACTES ELEC-TORALS. CONSONANT; CIUTAT DE CAL-DEA. LA FOTO.; PATRIARCA SOFREN-T. CONTRACCIÓ. LA FOTO. AC-TIVITAT.; MII.; AIFRES RO-MANES.; FOTO: ACTIVI-TAT. CENT. ELEMENT D'AR-QUITECTURA. CLÀSSICA.; PREMONI-DO. SÈSSIU TER-CERA PERSONA PL. HERÒIC CATAL-LESC. CINC.; HETAZOU DE L'EMBRANCA-MENT DELS PO-RIFORS. QUALITAT QUE TE UNA PERSONA.; INSTRUMENT MUSICAL DE CORDA. XIFRA ROMANA REPETIDA.; TONIA-TELAR QUE USUEM BUS HOMES LES DONES. CROMA DE HOISES.; DDU. CÀMPIO CONSONANTS.; PL. I FCA. QUE FAN GRA-CIA. ACCIO D'OR-SAR.; TONIA-TELAR QUE USUEM BUS HOMES LES DONES. CROMA DE HOISES.; NON DE CONSO-NANT.; CONTRACCIÓ. HELODIA QUE TE LLOC A TOTA OBRA LÍRICA.; CINC CENTS. NOT QUE VOL DIR REPETIR.; ANTIG TES-TAMENT CINQUANTA-DOL. NOTA MUSICAL.; FOTO: ACTIVI-TAT PRINCIPAL. CONSONANT RE-PETIDA.; SIGLA MÈDICA INTERNA-CIONAL.

Solució

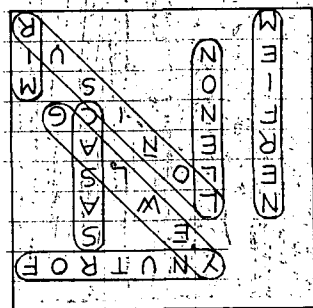
Word search grid with letters and a small image of a person's face.

SOPA DE LLETRES

per MONTSERRAT ALBERT

BUSCAR 7 PINTORS CATALANS DE FAMA UNIVERSAL

Word search grid with letters.

Solució

Meitren, Nonell, Rusnol, Mir, Galwey, Fortuny, Casas.

ESCACS

per JAUME MORA

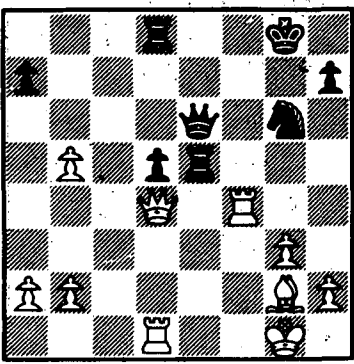
DIAGRAMA 367

Blanques juguen i guanyen.

Simplificar una posició quan es tenen un parell de peons de més, és a vegades un art.

Solució al diagrama 366

1... Ac5-b4+, 2 c2-c3 Cg4xe3, 3 Dd1-a4+Rd7xe6, 4 Ce8-e7 + Re6-f6, 5 Cc7-e8+ Rf6-e7, 6 Da4xa7Ce3-c2+, 7 Re1-d1Dh4-e4, 8 Da7xb7+ Re7-f8, 9 Af1-d3 De4xd3+, 10 Rd1-cl Ab4-e7, 0-1.

LA TRAVESSA

SP. GIRON-OSASUNA.....	X
AT. MADRID-ATH. BILBAO.....	1
BARCELONA-TENERIFE.....	1
CASTELLON-VALLADOLID.....	1
SEVILLA-BETIS.....	1
MALLORCA-VALENCIA.....	2
ZARAGOZA-ESPANOL.....	X
CADIZ-R. MADRID.....	1
R. SOCIEDAD-OVIEDO.....	1
LOGRONES-BURGOS.....	X
SALAMANCA-CELTA.....	X
PALAMOS-EIBAR.....	X
MURCIA-ORIHUELA.....	1
ELCHE-ALBACETE.....	1
Pleno al 15	
LEVANTE-MALAGA.....	X

RESULTATS

SP. GIRON-OSASUNA.....	1-1
AT. MADRID-ATH. BILBAO.....	2-0
BARCELONA-TENERIFE.....	1-0
CASTELLON-VALLADOLID.....	4-2
SEVILLA-BETIS.....	3-2
MALLORCA-VALENCIA.....	0-1
ZARAGOZA-ESPANOL.....	1-1
CADIZ-R. MADRID.....	1-0
R. SOCIEDAD-OVIEDO.....	3-1
LOGRONES-BURGOS.....	0-0

FILATELIA

per ENRIC GRAUPERA

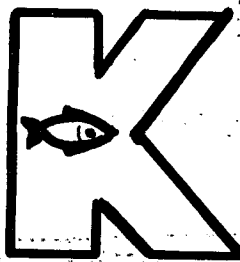
SANT GREGORI DE TOURS

L'any 1939, França commemorà amb aquest segell, el 14è centenari del naixement de sant Gregori de Tours. Gregori nasqué a Clermont-Ferrand l'any 539, i morí a Tours el 594. L'any 573 fou bisbe de Tours. Gran historiador, la seva obra més notable és la "Historia Francorum", de gran interès per a la història de França. La seva festa se celebra el 17 de novembre.

JEROGLÍFIC

per NÚRIA ALBERT

QUÈ DINAREM?

Solució al 597

CAU TOT CAU TOT

CLASSIFICACIONS

1.	F.C. BARCELONA	PJ	PTS	24	40+14
2.	AT. MADRID	PJ	PTS	24	35+9
3.	AT. OSASUNA	PJ	PTS	24	31+7
4.	R. MADRID	PJ	PTS	24	28+6
5.	SEVILLA C.F.	PJ	PTS	24	28+2
6.	SP. GIRON	PJ	PTS	24	26
7.	VALENCIA C.F.	PJ	PTS	24	26+4
8.	C.D. LOGRONES	PJ	PTS	24	25+1
9.	R. OVIEDO	PJ	PTS	24	25+3
10.	R. BURGOS	PJ	PTS	24	22-2
11.	REAL SOCIEDAD	PJ	PTS	24	22-2
12.	R. ZARAGOZA	PJ	PTS	24	21-3
13.	R.C.D. ESPANOL	PJ	PTS	24	21-1
14.	ATL. C. BILBAO	PJ	PTS	24	21-3
15.	C.D. CASTELLON	PJ	PTS	24	20-6
16.	R.C.D. MALLORCA	PJ	PTS	24	20-6
17.	R. VALLADOLID	PJ	PTS	24	19-3
18.	C.D. TENERIFE	PJ	PTS	24	18-6
19.	CADIZ C.F.	PJ	PTS	24	17-7
20.	R. BETIS	PJ	PTS	24	15-7

LA MALA VELLA DE CALDES

GALI

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE 'CATALUNYA CRISTIANA'

Nº. 552

Històries d'Eixerits

¿Què és el seminari?

—Mossèn Josep, ¿què és el Seminari?
—Ja ho sé prou, ja, que m'hi vaig passar tretze anys. És una casa gran on estudien els qui volen ser "mossèn".

—I, ¿què estudien? ¿A "dir missa" i a aprendre la catequesi?

—No, home, no. ¿Tu creus que estudiar per metge és aprendre a fer receptes i com s'ha de fer per a visitar les cases on hi ha malalts?

—Ves, jo no ho sé.

—Doncs, mira, s'estudia tot el que s'estudia a l'escola, a l'Institut i a la Universitat, i encara unes quantes coses més.

—Renoí, doncs així s'ha de ser molt savi per a mossèn.

—Això tampoc; s'ha de ser estudiós, sobretot procurar ser bo i estimar de debò tothom.

—I, ¿què vol dir "Dia del Seminari"?

—És un dia que es recorda a tots els cristians que cal pregar perquè Déu cridi i ajudi a molts nòis a ser mossens. Així a tots els llocs, pobles i poblets, viles i ciutats, els grups d'homes i dones cristians podran tenir sempre el mossèn que els ajudi a conèixer, viure i celebrar la seva fe.

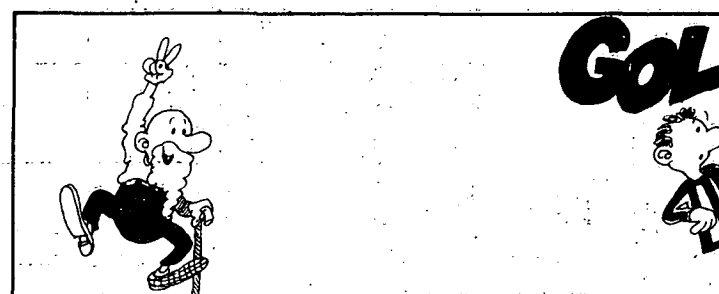
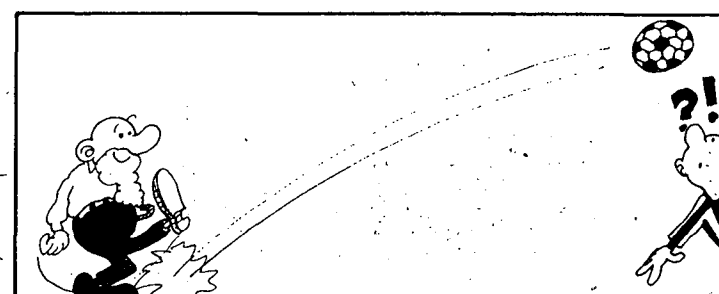
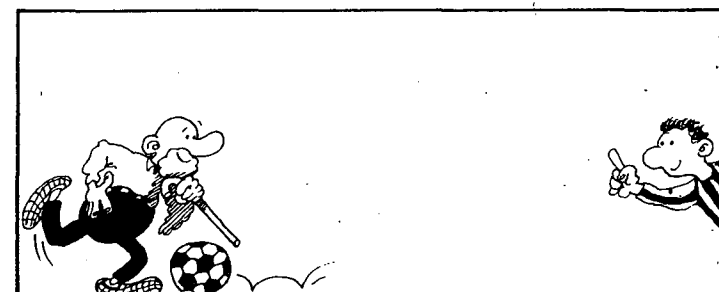
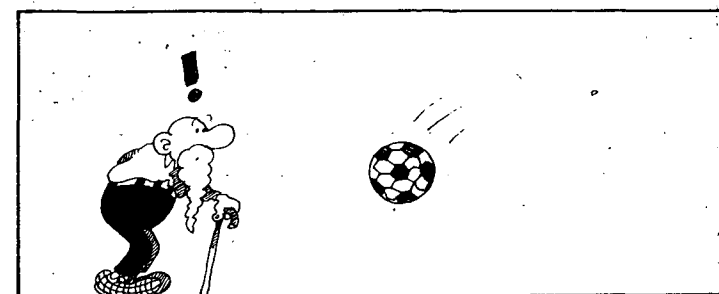
—Mossèn, un dia, va venir a casa un senyor que digué que al seu poble no tenien mossèn, i que estaven molt amoïnats.

—És clar. Doncs, mira, ja ho saps. ¿Per què no tu?

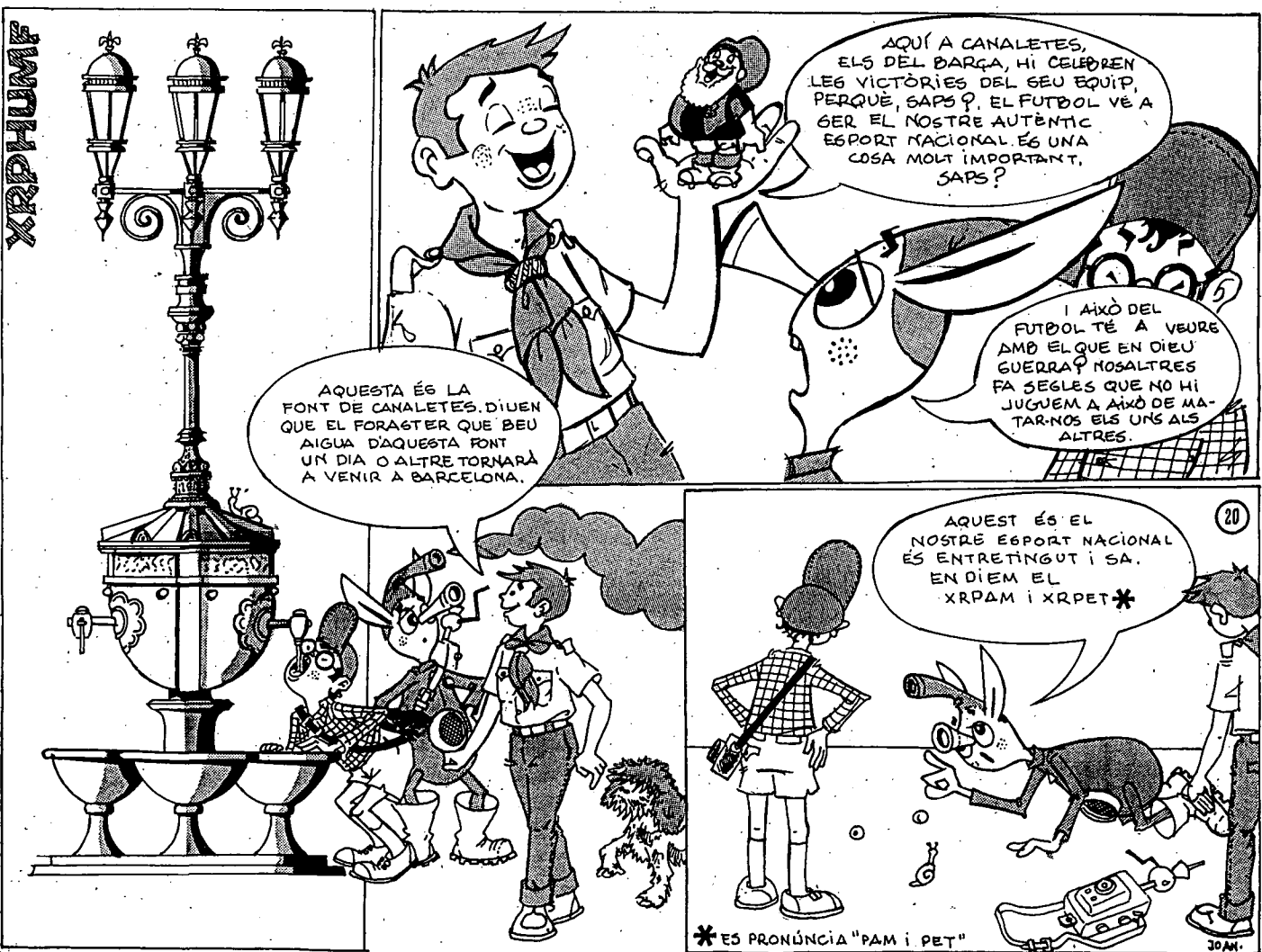
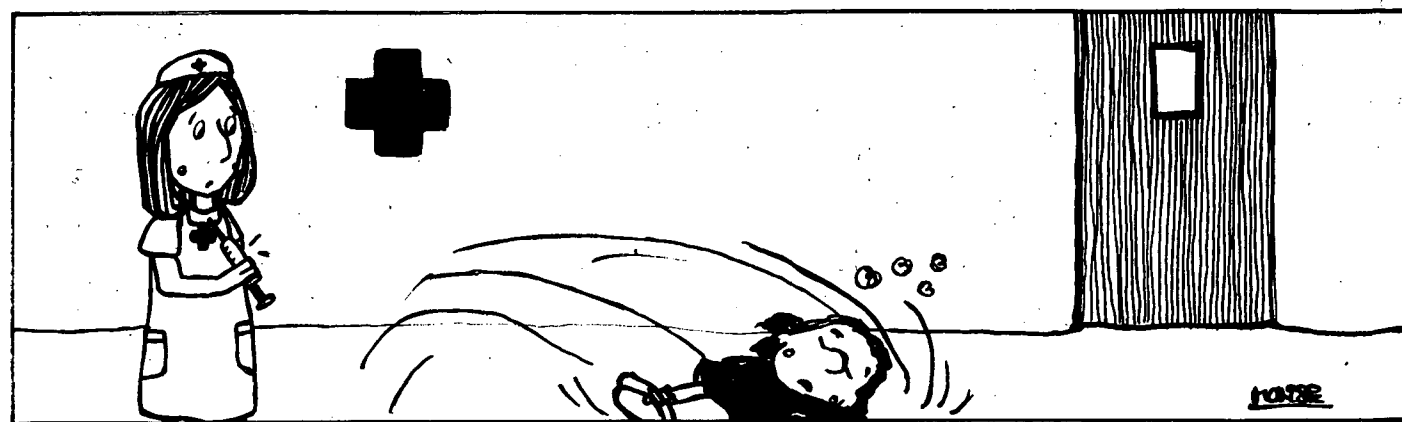
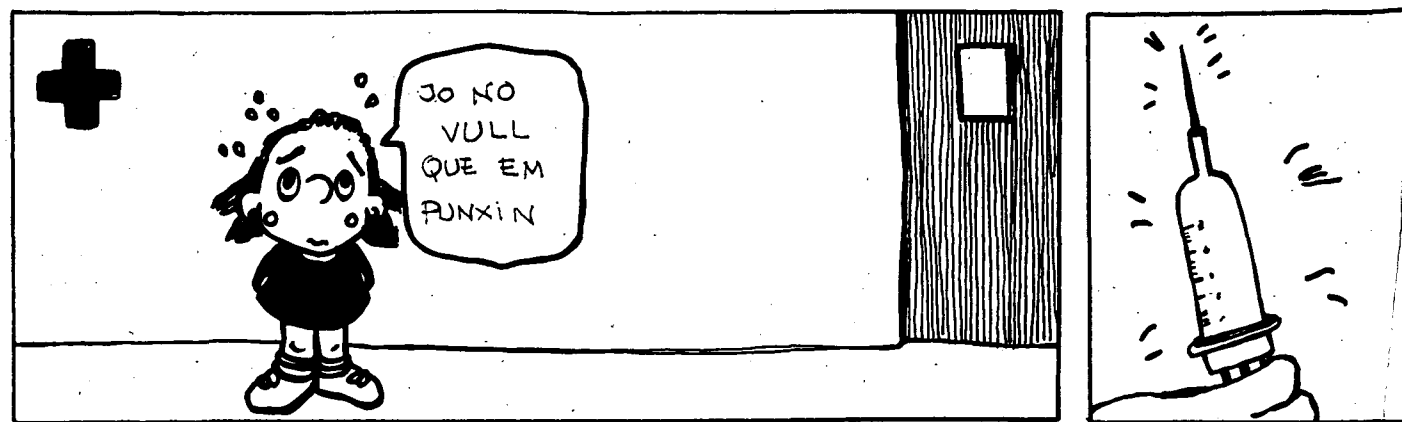
—¿Què vol dir mossèn Josep?

—No ho sé, no ho sé, què vull dir!...

L'Eixerit

Go!

pel Mossèn

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Joan, capítol 3, versets del 14 al 21 (Jo 3, 14:21).

Reflexionem: 1. Jesús, recordant el signe de la serp de bronze que Moisès aixecà al desert en senyal de salvació, es refereix a la seva mort en creu i a la seva resurrecció. Tots aquells que "mirin amb fe", que creguin en Jesús, com a Salvador, tindran en ell VIDA eterna.

2. Déu ha estimat el món fins a donar-li el fill. Aquells que reconeixeran en Jesús l'Enviat del Pare, obtindran la salvació. Perquè ell ha vingut per salvar, NO per condemnar. Ell és la Llum, la Veritat, la Bondat, que posa en evidència els qui obren malament.

3. En canvi, el qui obra el bé, no fuig de la llum de la fe, i s'apropa a Jesús amb confiança, reconeixent-lo com a únic Salvador. Els qui no acullen Jesucrist i la seva salvació, ells mateixos es condemnem al fracàs, perquè, ¿qui els salvarà del pecat i de la mort, si se separen de Déu, font única de la VIDA eterna?

L'Ibris, el petit grumet (VI)

per ANNA

Amb importants problemes tècnics i força enginyers malmesos, el fort vaixell corsari no va poder resistir l'atac enemic gaire estona. La batalla i la persecució no va durar més d'una hora, després de la qual els corsaris van ser capturats per aquelles naus, i van ser conduïts a un planeta proper. Un planeta fosc, de color granatós, envoltat d'uns anells de vidre que llueien amb molta brillantor. Un gran planeta protegit per unes pantalles d'un material especial de blindatge. Un gran planeta que, com més tard van descobrir els pirates, no era tal, sinó una nau espacial molt moderna tecnològicament que utilitzava aquella forma com a camuflatge.

Els corsaris van ser tancats en uns fons calabossos, mentre el vaixell galàctic era portat a les zones d'aparcament de la gran nau enemiga. Alhora, el capità Adzo era conduït en presència del que van anomenar "l'emperador". Era en una gran sala, plena de soldats, on, en el centre, es trobava una mena de tarima amb una trona o silló molt alt; de sobte, d'un costat de la sala, plegant-se les cortines, va aparèixer aquell a qui anomenaven "l'emperador". Era un home d'una gran alçada, vestit amb una túnica daurada, i cobert amb una

capa vermella. Realment, impressionant. Seient a la trona, començà a parlar:

—No sé qui sou, però heu envaït la nostra galàxia. Hi heu entrat sense demanar permís, i en una nau armada. Això ho considerem una provocació, i no podem perdonar-ho. —Tenia una veu profunda i greu, i parlava amb seguretat i fermesa. —Sento que no podeu gaudir de la nostra hospitalitat. Si hagués estat d'una altra forma... però vosaltres heu triat. Haureu de pagar la vostra falta treballant per nosaltres. L'ímpetu dels corsaris serà apagat pels treballs forçats. Endueu-vos-ell! —Va cridar sense donar al capità la possibilitat d'explicar-se.

Així, el capità Adzo no va poder respondre. Va provar de donar una explicació del que havia passat, de demanar disculpes, però no hi va haver res a fer, dos soldats el van agafar i el van portar amb la resta dels pirates.

—Companys, apropau-vos, —va dir en veu baixa un cop al calabós— no m'han deixat dir ni mitja paraula. Aquesta gent no està per bromes. Hem de fugir d'aquí com sigui. Acosteu-vos. Tinc un pla.

Continuarà.

TV3

DIUMENGE, 10

09.15 Sardanes
09.50 Club super 3
12.25 Gol a gol
14.00 Gol a gol
14.30 Telenotícies
15.00 El Temps
15.05 Club super 3
15.40 La pel·lícula del diumenge (D):
«Rin Tin Tin, heroi de l'oest»
17.15 Les brigades del Tigre (D)
18.15 Batman
18.45 Jim West (D)
19.45 Gol a gol
20.30 Telenotícies
21.00 El temps
21.05 Trenta minuts
21.40 Dallas (D)
22.35 Gol a gol
00.10 **SIGNES DELS TEMPS**

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

08.00 Especial guerra del Golf
08.10 Dibuixos animals (D)
08.40 Festival Tex Avery
09.35 Gradul's ara pot!
10.15 Universitat oberta (D)
13.30 T'N Comarques
14.30 Telenotícies
15.00 El temps - Bona cuina
20.30 Telenotícies
21.00 El temps - Bona cuina
24.00 Telenotícies
00.20 Diners
00.30 Tot l'esport

DILLUNS, 11

09.10 La Senyoreta (D)
10.40 Thalassa
11.25 30 minuts
11.55 Això és massa
12.55 Gent del Barri (D)
14.00 A dalt i a baix (D)
15.15 Veïns (D)
15.40 Com a casa
16.40 La Bella i la Bèstia
17.35 Club Super 3
19.00 Magnum
19.50 Dicciopinta
21.15 Betes i films
21.50 Pantalla (D): «Obra d'una nit»

DIMARTS, 12

09.10 La Senyoreta (D)
10.40 Vida salvatge
11.15 Senyals
12.00 Versió directa
12.55 Gent del Barri (D)
14.00 A dalt i a baix (D)
15.15 Veïns (D)
15.40 Com a casa
16.40 La Bella i la Bèstia (D)
17.35 Club Super 3
19.00 Magnum
19.50 Dicciopinta
21.15 Super 10
21.20 Roseanne 2 (D)
21.50 Això és massa
22.55 Mike Hammer (D)

DIMECRES, 13

09.10 La Senyoreta (D)
10.40 Vida salvatge
11.15 Segle XX
12.10 Cagney i Lacey (D)
12.55 Gent del Barri (D)
14.00 A dalt i a baix (D)
15.15 Veïns (D)
15.40 Com a casa
16.40 La Bella i la Bèstia
17.35 Club Super 3
19.00 Magnum
19.50 Dicciopinta
21.05 Sorteig Lotto 6/49
21.25 Cinema 3: «Major Dundee»
23.15 Informatiu cinema
00.15 Motor a fons

DIJOUS, 14

09.10 La Senyoreta (D)
10.40 Planeta terra
12.00 60 minuts
12.55 Gent del Barri (D)
14.00 A dalt i a baix (D)
15.15 Veïns (D)
15.40 Com a casa
16.40 La Bella i la Bèstia
17.35 Club Super 3
19.00 Magnum
19.50 Dicciopinta
21.05 Super 10
21.20 Tres pics i repicó
23.00 Actual

DIVENDRES, 15

09.10 La Senyoreta (D)
10.40 Natura
11.15 Actual
12.10 Dallas

12.55 Gent del Barri (D)

14.00 A dalt i a baix (D)

15.15 Veïns (D)

15.40 Com a casa

16.40 La Bella i la Bèstia

17.35 Club Super 3

19.00 Magnum

19.50 Dicciopinta

21.15 La vida en un xip

DISSABTE, 16

09.15 Sardanes
09.30 Club Super 3
12.00 Tres pics i repicó
13.55 Betes i films
14.30 Telenotícies
15.00 El Temps - Bona cuina
15.15 Les fabuloses tortugues Ninja
15.40 Tarda de cinema còmic:
«Hibernatus»
17.25 Sereu campions
17.40 Oliana Molls
18.10 Buck Rogers (D)
18.55 Cagney i Lacey (D)
19.50 Futbol
22.00 Telenotícies
22.30 El temps - Bona cuina
22.40 Cine nit: «Marathon man» (D)
00.35 Cinema de Mitjanit: «L'or de Hitler»

CANAL33

DIUMENGE, 10

13.45 Sputnik TV
14.45 Oh, no!
15.15 Més enllà del 2.000
16.00 Esports
18.15 Bàsquet
19.45 Sessió de vespre: «Club Paradise»
21.50 Informatiu cinema
22.15 Natura
22.45 Gran estrena
23.55 Informe mundial CNN

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

17.30 Gradul's ara pot!
18.15 Universitat oberta
17.45 Victor
20.00 Tot l'esport
20.25 Sputnik TV
21.25 Mil paraules
21.30 Les notícies amb Josep Curi
22.00 El temps
22.05 Diners

DILLUNS, 11

19.00 Basquetmania
20.55 Gent del barri
22.15 Versió directa
23.15 Segle XX

DIMARTS, 12

19.00 Vida salvatge - El món de Cousteau
20.55 Gent del barri
22.15 Teatre: «Absurd person singular»
00.20 Cadència

DIMECRES, 13

19.00 Vida salvatge - El món de Cousteau
20.55 Gent del barri
22.15 60 minuts
23.15 Planeta terra
00.15 Sputnik Concert

DIJOUS, 14

19.00 Vida salvatge - El món de Cousteau
20.55 Gent del barri
22.15 Fila 33: «El rei David»
23.50 Més enllà del 2000

DIVENDRES, 15

19.00 Futbol 92
20.55 Gent del barri
22.15 Tres catorze setze
23.00 Canal 33 presenta
24.00 Versió original: «El raconté di Canterbury»

DISSABTE, 16

13.15 **SIGNES DELS TEMPS**
14.00 Cadència
15.00 Vibria
15.15 Senyals
16.00 Esports
18.00 Futbol
19.45 Telefilm dissabte tarda:
«Triangle mortal»
21.30 Oh, no!
22.00 Thalassa
22.40 Els intocables
23.35 Jazz & Co.
00.35 Informe mundial CNN

TV1

DIUMENGE, 10

01.20 Esport nit
08.00 Informe setmanal
09.00 **TEMPS DE CREURE**
09.15 Concert
10.00 **EL DIA DEL SENYOR SANTA MISSA**
11.00 **POBLE DE DÉU**
11.30 Camp i mar
12.00 Parlament
12.30 135 escons
13.00 Cosmos
14.00 Arc de triomf
15.00 Telediari-1
15.35 Els fruitis
16.00 Sessió de tarda: «Cuando Almanzor perdió el tambor»
17.30 Joc d'infants
18.05 L'hora de Bill Cosby
18.35 El temps és or
19.30 L'hora Warner
20.30 Telediari-2
21.05 Una filla més
21.35 Diumenge cine: «Algo más que colegas»
23.25 Telediari
23.30 Els treballs i els dies
00.15 Va de cine
00.45 Barcelona olímpica
01.15 Pictionary
01.45 Andalusia
02.00 Art i artistes Flamencs

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

08.00 Programa informatiu
10.45 Telediari
11.40 Telediari
12.55 Telediari
13.00 Telediari
14.00 L'informatiu Migdia
15.00 Telediari-1
17.55 El follet del globus
18.00 Els mons de Yupi
18.30 Calaix desastre
19.20 L'informatiu Vespre
20.30 Telediari-2
24.00 Diari nit

DILLUNS, 11

09.10 A bona hora
10.00 L'estranya dama
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 Els fills del fred
19.30 Els carrers de San Francisco
21.00 El preu just
22.25 S'ha escrit un crim
23.15 A debat
00.30 Diari de la guerra

DIMARTS, 12

09.10 A bona hora
10.00 L'estranya dama
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 Tendido cero
19.30 Els carrers de San Francisco
21.05 Els vídeos de primera
21.40 Sessió de nit: «El hombre con dos cerebros»
23.20 A portada
00.30 Diari de la guerra
01.30 **TESTIMONI**

DIMECRES, 13

09.10 A bona hora
10.00 L'estranya dama
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 Amb les mans a la massa
19.30 Els carrers de San Francisco
21.00 La ronda
22.00 Falcon Crest
23.00 La petjada del crim
00.35 Diari de la guerra

DIJOUS, 14

09.10 A bona hora
10.00 L'estranya dama
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 Clau en mà
19.30 Els carrers de San Francisco
21.00 Bojos per la tele
22.15 El primi-joc
23.30 Estrenes TV: «La caja oscura»

00.45 Diari de la guerra

DIVENDRES, 15

09.10 A bona hora
10.00 L'estranya dama
11.45 Santa Bàrbara
13.30 Jo compro aquesta dona
14.30 No riguis que és pitjor
15.35 La dama de rosa
16.30 Aquesta és la seva casa
17.25 3, 2, 1... contacte
18.00 Sopa de Gansos
18.30 Festival Hanna Barbera
19.30 Els carrers de San Francisco
21.00 Nit d'humor: «Nido vacío»
«Chicas de oro»
22.00 Visca l'espectacle!
23.30 Sèrie rosa
00.15 Diari de la guerra

DISSABTE, 16

00.30 Al·lucini
01.55 Diari de la guerra
02.40 Esport nit
08.00 La ronda
09.00 **ULTIMES PREGUNTES**
09.30 Concert del dissabte
11.00 En escat
11.30 No t'ho perdís
13.00 Trobada juvenil amb Banesto
13.55 Rockpop
15.00 Telediari-1
15.35 Les mil i una amèriques
16.00 Sessió de tarda: «Como uña y carner»
17.40 Club Disney
19.30 La calles de San Francisco
20.30 Telediari-2
21.00 Informe setmanal
22.05 Dissabte nit: «Por favor, maten a mi mujer» - «Ojos negros»

TVE2

DIUMENGE, 10

07.30 Tribunal Popular
08.30 **SANTA MISSA**
09.15 Puçastoc
10.00 Gorbí
10.30 Cine para todos: «El tesoro de las cuatro coronas»
12.00 Diumenge esport
14.30 Servei de notícies
14.35 Diumenge esport
16.30 Servei de notícies
16.35 Diumenge esport
18.30 Servei de notícies
18.35 Diumenge esport
20.00 Mira-2
21.00 L'informatiu cap de setmana
21.10 Las colecciones de la 2
23.00 Estudio estadio
00.00 Diari de la guerra
00.10 Los vengadores
01.00 Glasnost
01.30 Música N.A.

ESPÀIS FIXOS

DE DILLUNS A DIVENDRES:

11.00 Paseo central
14.25 Avanç informatiu
16.00 Diari de la guerra
17.55 Avanç informatiu
20.00 L'informatiu vespre
21.00 Contrapunt

DILLUNS, 11

07.30 Això no pot fer-se per TV
08.00 Dibuja 2
09.00 TV educativa
11.30 Les de Catalunya
12.00 Historias de la ópera
13.00 Bellesa i poder
13.25 Menjar i beure
13.30 La palmera
14.30 Estadio 2
15.00 La barberia
15.30 Cifras y letras
16.30 Primera sessió: «El valor del dinero»
18.00 Historias de cada día
19.00 Basket ACB
19.30 T y T
20.30 Força Barça
21.10 Murphy Brown
21.35 Aquellos maravillosos años
22.00 La estrella es... Gary Grant: «Los Blanding ya tienen casa»
00.00 Rápido
00.30 Última sessió: «La frágil voluntad»

DIMARTS, 12

07.30 Peter Pan
08.00 Dibuja 2
09.00 TV educativa
11.30 Les portes de Catalunya
12.00 National Geographic
13.00 Bellesa i poder
13.25 Guamans

13.30 La palmera

14.30 Estadio 2

15.00 Força Barça

15.30 Cifras y letras

16.30 Primera sessió: «La plaza de Oriente»

18.00 Historias de cada día

19.00 Mec-Mec

19.30 T y T

20.30 Una ombra al sol

21.10 Nueva antología de la zarzuela

23.00 Crónicas urbanas

00.00 El arte del video

01.00 Última sessió: «El bate de Fresno»

DIMECRES, 13

07.30 Peter Pan
08.00 Dibuja 2
09.00 TV educativa
11.30 Les portes de Catalunya
12.00 El arte del video
12.30 Rápido
13.00 Bellesa i poder
13.25 Menjar i beure
13.30 La palmera
14.30 Estadio 2
15.00 Cheers
15.30 Cifras y letras
16.30 Primera sessió: «Fortunata y Jacinta»
18.35 Historias de cada día
19.15 Mikimoto-clip
19.45 Balonmano
21.10 Juan Luis Guerra en concierto
22.00 Estress
23.00 Los Simpsons
23.30 Documents tv
00.30 Última sessió de cine: «Darse cuenta»

DIJOUS, 14

07.30 Peter Pan
08.00 Dibuja 2
09.00 TV educativa
11.30 On li fa mal?
12.00 Parejas
12.45 Andalusia
13.00 Bellesa i poder
13.25 Guamans
13.30 La palmera
14.30 Estadio 2
15.00 Cheers
15.30 Cifras y letras
16.30 Primera sessió: «Pato a la naranja»
18.00 Historias de cada día
19.00 Bioman
19.30 T y T
20.30 Pictionary
21.15 Espiral
22.00 Jueves cine: «Emmanuele II, la anti-virgen»
00.00 Metropolis
00.30 Última sessió: «Partin»

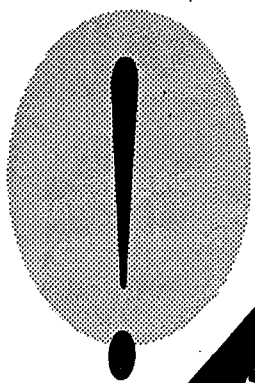
DIVENDRES, 15

07.30 Peter Pan
08.00 Dibuja 2
09.00 TV educativa
11.30 Barcelona olímpica
12.00 Revista de música
13.00 Bellesa i poder
13.25 Menjar i beure
13.30 La palmera
14.30 Estadio 2
15.00 Cheers
15.30 Cifras y letras
16.30 NBA
17.00 Toros
19.00 NBA
19.15 Atletismo
21.15 Tribunal Popular
22.15 El mirall: «Nacida ayer»
01.00 Jazz entre amigos
02.00 Última sessió de cine: «Entre paréntesis»

DISSABTE, 16

08.00 Espiral
09.00 Dibuja 2
09.30 Això no pot fer-se per TV
10.00 Los caballeros del zodiaco
10.30 Cine para todos: «La venganza del bergantín»
12.00 Bellesa i poder
13.30 Mikimoto clip
14.00 Va de cine
14.30 L'informatiu migdia
15.00 NBA
16.25 Avanç informatiu
16.30 Dissabte esport
19.00 Antología de la zarzuela
20.00 Cine club: «La vispera de san Marcos»
22.00 L'informatiu cap de setmana
22.10 Telefilme
23.00 La 2 presenta
00.00 Diari de la guerra
00.15 La tabla redonda
01.00 Última sessió de teatro: «De la calle»
02.30 Video-mix

la vostra aportació

Catalunya Cristiana

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis.

1r. premi: Un cotxe
Renauld
Clio
5 portes

SORTEIG TRADICIONAL: 3 DE JUNY

2n. premi: Una Minicadena completa AIWA NSX-800 (2x75w)

3r. premi: Un Joc de Cafè artístic de producció artesanal

Altres premis: 10 lots de llibres amb les col·leccions completes: "*Cultura i Pensament*" i "*Miscel·lania*" (11 títols) de la Fundació Catalunya Cristiana

10 lots de llibres amb la nova col·lecció de contes "*Babar i els seus amics*" (6 títols)

10 aparells Walkman amb ràdio (AM/FM) i auriculars, SONY WM-BF44 (Megabass)

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1991 en suport de
CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonaris a 5.000 ptes.

☐ Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població..... DP.....

Tel..... Província.....

Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BULLETES A LES SEGÜENTS
LLIBRERIES:

—La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3

—Balmesiana, Duran i Bas, 6

—Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta
butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18. 08010 Barcelona

**ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA
GRÀCIES PER LA VOSTRE APORTACIÓ**

LITÚRGIA I CULTURA

SUPLEMENT DE CATALUNYA CRISTIANA

Nº 2

Cada dia és festa

Diumenge, 28 d'abril. V de Pasqua. Sts. Pere Chanel, pvre. mr.; Lluís M. de Grignon de Montfort, fdr. Sta. Valèria, mare, mr. Bt. Luquesi.

El sol surt a les 4,52 i es pon a les 18,45 -Hora solar.

Festa major a Piera, Tortellà i Vinaixa.

Dilluns, 29 d'abril. Sta. Caterina de Siena, vg. dra. Sts. Robert, ab. i Pere de Verona, mr.

Dimarts, 30 d'abril. Sts. Pius V, p.; Josep Benet Cottolengo, fdr.; Amador, pvre. mr. i Sta. Sofia, vg. mr.

Dimecres, 1 de maig. Sts. Josep obrer. Jeremies, prof. i Sta. Grata, vda. Festa del Treball.

Festa major a Premià de Dalt, Hostalric, Olot i Tortosa.

Dijous, 2 de maig. Ntra. Sra. d'Araceli. Sts. Atanasi, patr. Dr. Stes. Zoe, mare i Mafalda, princ. vg.

Divendres, 3 de maig. La Invenció de la Santa Creu. Sts. Felip i Jaume el Menor, apost. i Alexandre, I. p.

Dissabte, 4 de maig. Sts. Silvà, b. mr; Veneri, b.; Paulí i Florià, mrs.

28 d'abril. Diumenge V de Pasqua. Lectures: Primera Fets 9:26-31; Salm 21; segona Jo 3:18-24; tercera Jo 15:1-8.

29 d'abril. Dilluns de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 14:5-18; Salm 113; segona Jo 14:21-26.

30 d'abril. Dimarts de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 14:19-28; Salm 144; segona Jo 14:27-31a.

1 de maig. Dimecres de la V setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 15:1-6; Salm 121; segona Jo 15:1-8.

2 de maig. Dijous de la setmana V de Pasqua. Lectures: Primera Fets 15:7-21; Salm 95; segona Jo 15:9-11.

3 de maig. Divendres. St. Felip i St. Jaume, apòstols. Lectures: Primera Fets 1 C 15:1-8; Salm 18; segona Jo 14:6-14.

4 de maig. Dissabte de la setmana V de Pasqua. Lectures: Primera Fets 16:1-10; Salm 99; segona Jo 15:18-21.

Litúrgia de les Hores

Setmana I

Diumenge V de Pasqua. Propi del temps.

Dilluns: Sta. Caterina de Siena, vg. i dra. de l'Església. Memòria obligatòria.

Dimarts: De fèria.

Dimecres: De fèria.

Dijous: S. Atanasi, b. i dr. Memòria obligatòria.

Divendres: St. Felip i St. Jaume, apòstols. Festa.

Dissabte: De fèria. Vespres I de demà.

a cura de Pletat Campmajó

Les tribulacions de Job

Quan no es veu manera de compaginar el dolor dels éssers humans amb la divina providència, hi ha qui creu explicar-lo atribuint-lo al desencadenament incontrolat de causes segones, deixant, així, Déu, amagat a l'ombra.

Davant del misteri insondable del dolor, crec millor abandonar-se als braços de Déu pare, i no pas inventar raonaments que no passen de ser un pont d'ases. Segons Job, són paraules de cendra amb les quals escapen per la tangent.

■ Pere Campàs Bonay Monestir de L'Estany

CALENDARI

L'ESGLÉSIA CELEBRA

D'ACÍ I D'ALLÀ

HOMES I INSTITUCIONS

Charles Péguy

L'obra de Charles Péguy, il·lumina la renaixença espiritual de la França de començaments de segle. Ell no volia una desesperança adolorida, sense límits, estèril. Les seves idees es troben, vénen instintivament, i aleshores s'han de fruir. Una voluntat ben disposada vol dir una voluntat dúctil, adaptable. Péguy va ser un lúcid escriptor i un profund poeta cristià. Per això m'han emocionat els fragments que de la traducció de "Els misteris dels Sants Innocents" va fer Josep Maria Junoy, director, junt amb Josep Maria Capdevila, del recordat Diari catòlic independent "El Matí".

Pensem que el socialisme de Péguy era de tipus religiós. I la seva obra sobre l'esperança va ser concebuda en el si d'una onada de desesperació radical. Però l'home que va convertir l'experiència del dolor en fortitud moral, és ric de tota grandesa. Péguy va confiar sempre en l'esperança. Creia

que en una bona vida no hi ha més que dies bons. I que tota vida és bella quan és banyada per la presència de Déu. Volia, encara, retirar-se del món els vius per tal de contemplar una ciutat celeste.

La misèria dels països el posaveneguitós. I reflexionava que la societat necessita de tothom, perquè la vida sigui més bella i els homes tinguin una major personalitat. Lluny, doncs, el turment a propòsit del temps i de les èpoques, car el seu misteri depèn de la saviesa de Déu i del seu amor. I no podem desdenyar la gran raça mestrívola d'home que escrivia amb un feix de problemes interiors resoltos honradament abans de posar-se a escriure.

I acabo el meu simple comentari en relació a Péguy, reproduint fragments de l'encertada traducció lliure de "El Misteri dels Sants Innocents" que, com he dit, va fer Josep Maria Junoy.

■ Leandre Amigó

"EL MISTERI DELS SANT'S INNOCENTS"

Car jo sóc el pare digué Déu, i conec la condició exacta de l'home.

Sóc jo qui l'ha feta.

I jo no demano pas molt. Jo no demano sinó el cor.

Quan tinc el cor, trobo que ja està bé.

Jo no sóc pas difícil.

Totes les submissions de tots els esclaus del món no valen un bell esguard de l'home lliure.

Millor dit, totes les submissions de tots els esclaus del món em repugnen i jo ho donaria tot.

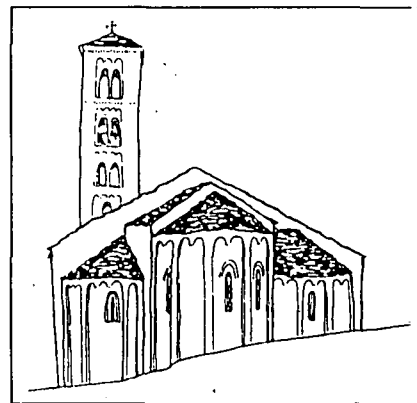
Per un bell esguard d'home lliure,

Per una bella obediència, per una bella

tendresa, per una bella devoció d'home lliure.

VIURE EN L'ESGLÉSIA

Comunió

La comparació que fa Jesús per explicar la unió dels cristians amb Ell és una font de meditació i contemplació: "Jo sóc el cep, vosaltres les sarments". És una imatge que parla de comunió vital íntima, de circulació d'una mateixa saba. Quan la sarment és separada del cep, perd aquesta vitalitat, i s'asseca. "Sense mi, no podeu fer res".

Aquesta comparació és magnífica per explicar el que és l'Església, i així s'ha entès des de sempre. Recentment, el papa Joan Pau II ha volgut trabar sobre aquesta comparació tota l'Exhortació Apostòlica sobre els laics ("Christifideles laici"), no pas perquè això vulgui només per als laics, sinó perquè és explicació de la realitat comuna a tots els fidels.

Amb la relació cep-sarments, l'Església és vista en allò que és: la comunió amb la vida divina que ens ve del Pare per Jesucrist, constantment sostinguda i animada per l'Esperit Sant.

• La comunió en la comunió

Si l'Església és comunió amb la vida divina, ¿quin sentit té, doncs, la comunió eucarística?

Heus aquí una pregunta important, que ens permet endinsar-nos en la comprensió de tants textos litúrgics, especialment en les pregàries eucarístiques orientals i occidentals, i també de textos de la més pura tradició teològica.

En efecte, si examinem què demana l'Església, en la pregària eucarística, quan invoca la gràcia de l'Esperit Sant per els qui combregaran, trobem que és precisament la "comunió" eucarística: "tots els qui, participant d'aquest altar, rebrem el Cos i la Sang del vostre Fill..."; o bé: "que l'Esperit Sant reuneixi en un sol cos els qui participem del Cos i de la Sang del vostre Fill".

En altres termes: el fruit de la comunió eucarística és l'enfortiment de la comunió teològica. Els teòlegs medievals, amb molta precisió, deien que hi ha dos moments en el fruit de l'Eucaristia: el primer, és la presència real de Crist en el seu sacrifici pasqual; però aquest primer fruit està orientat vers un altre, que és

precisament el mateix fruit del sacrifici pasqual de Crist: la comunió dels homes amb Déu en l'Església.

D'altra banda, la comunió eucarística només pot portar aquest fruit quan és rebuda a l'interior de la comunió de vida amb Déu, és a dir, en la fe viva i la caritat. No pot menjar fructuosament, un mort. Una sarment separada del cep, no pot rebre sava externa. Només en la comunió teològica es pot fer la comunió eucarística, com la comunió eucarística porta a la comunió teològica i eclesial.

• La primera comunió

En aquest context, hom entén molt bé com cal situar el sentit de la primera comunió. Aquests dies, el tema és plenament actual: durant els diumenges de Pasqua, les nostres esglésies veuen com s'acosten per primera vegada a combregar tants nens i nenes.

No és indiferent que això sigui així precisament durant el temps de Pasqua. ¿Per què poden acostar-se a la taula santa, sinó perquè han estat incorporats a la comunió de la vida divina pel baptisme i per la confirmació, que són, amb l'eucaristia, els sagraments per excel·lència de la Pasqua de Crist? Vida nova que vé de Crist, força de l'Esperit que ens és donat, capacitat doncs de menjar i beure el pa de vida i el calze de salvació, que enforteixen i alimenten aquesta vida i comuniquen aquesta força.

Seria erroni presentar la primera comunió com el primer moment de comunió dels infants amb Déu. No es comença a viure perquè hom menja, però alimentar-se és necessari per viure. L'aliment no és l'inici de la vida, però sí el seu sosteniment. La nostra vida és en Crist, i Crist és el nostre aliment. Hem nascut de la Pasqua del Senyor, i la nostra Pasqua és la taula eucarística de cada diumenge, de cada dia.

La primera comunió dels infants en el temps pasqual ens recorda que tots els cristians estan cridats a participar d'aquesta taula si més no al menys en aquest temps de Pasqua, i que aquesta crida és urgent, perquè és greu que un cristià deixi d'alimentar la seva comunió, deixant de fer la comunió eucarística. És greu perquè posa en perill la seva comunió amb Déu, deixant esllanguir la seva existència de sarment unit al cep.

LECTURES DEL DIUMENGE

IV DE PASQUA/B

"ELS CONTÀ COM, PEL CAMÍ, EL SENYOR SE LI HAVIA APAREGUT"

La breu narració de l'arribada de Pau a Jerusalem, després de les experiències de Damasc, és suficient per percebre les dificultats psicològiques que sentia la comunitat primitiva -amb els Dotze encara a Jerusalem, sembla- per acollir l'antic perseguidor. Això no és pas d'estranyar, però és un testimoni clar del caràcter gens "triomfalista" de la narració de Lluc. D'altra banda, la reacció de la comunitat primitiva no és tan llunyana de les nostres reaccions.

Però el que és sobretot important en la narració és la referència al fet de Damasc. El fet que el Senyor s'hagués aparegut a Pau és suficient per acollir-lo i creure'l. Això vol dir fins a quin punt el Crist ressuscitat és el centre de la comunitat de Jerusalem!

Lectura dels Fets dels Apòstols (9:26-31)

En aquell temps, Saule arribà a Jerusalem, i allà intentava incorporar-se als creients, però ells no creien que s'hagués convertit, i tots el defugien. Llavors Bernabé el prengué pel seu compte, el presentà als apòstols, i els contà com, pel camí, el Senyor se li havia aparegut i li havia parlat, i amb quina valentia havia predicat a Damasc el nom de Jesús. Des d'aquell moment convivia amb ells a Jerusalem amb tota llibertat, predicava amb valentia el nom del Senyor, conversant i discutint amb els jueus de llengua grega. Aquests es proposaren de matar-lo, però els germans, que ho sabaren, l'acompanyaren a Cesarea i el feren marxar a Tars.

L'Església vivia en pau per tot Judea, Galilea i Samaria. Així creïa, s'anava edificant, i vivia constantment a la presència del Senyor, confortada per l'Esperit Sant.

"EN EL SENYOR S'INSPIRARÀ EL MEU HIMNE, EL DIA DEL GRAN APLEC"

Els darrers versets del salm 21 -pregària del just sofrent- canvien totalment el to dels primers. Són un cant a l'esperança de la resurrecció universal: "fins les cendres de les tombes l'adoraran!" La comunitat primitiva, que Pau va trobar a Jerusalem, la que ell mateix va formar a Damasc, la que creïa i s'anava edificant (vegeu final de la 1.ª lectura), com la nostra mateixa comunitat reunida aquest diumenge, és una comunitat de lloança al Pare, en Crist, amb Crist, per Crist! Tanmateix això només és la penyora d'aquell himne que es cantarà en el "gran aplec", en l'Església definitiva dels ressuscitats, on totes les debilitats humanes hauran desaparegut.

Salm 21: 26b-27, 28 i 30ab, 30c-32 (R.: 26a)

Davant dels fidels oferiré els sacrificis promesos.

En menjaran els humils fins a saciar-se,

lloaran el Senyor els qui sincerament el busquen,

i diran: "Viviu per molts anys".

R.: En el Senyor s'inspirarà el meu himne el dia del gran aplec.

Ho tindran present i es convertiran al Senyor
tots els països de la terra;
es prosternaran davant seu
gent de totes les nacions.

Fins les cendres de les tombes l'adoraran,
s'agenollaran davant seu els qui dormen a la pols. **R.**

Serà per a ell la vida que em dóna,

els meus descendents li seran fidels.

Parlaran del Senyor a les generacions que vindran,

i anunciaran els seus favors als qui naixeran després,

i els diran: "El Senyor ha fet tot això". **R.**

"EL SEU MANAMENT ÉS QUE CREGUEM I ESTIMEM"

Creure i estimar: les dues dimensions inseparables de l'existència cristiana. L'estimar manifesta la fe, i la fe motiva l'estimar cristià. La presència de l'Esperit és presentada com quelcom d'experimentable. En efecte: el fet de creure i d'estimar és una testificació de que quelcom superior a les nostres possibilitats humanes actua en nosaltres. Les afirmacions de l'apòstol estan lluny d'una visió només humanista de l'amor...

Lectura de la primera carta de sant Joan (3:18-24)

Fillets, que el nostre amor no sigui només de frases i paraules, sinó de fets i de veritat. Llavors coneixerem que ens mou la veritat i la nostra consciència es mantindrà en pau davant de Déu. Perquè si la nostra consciència ens acusa, pensem que Déu és més gran que la consciència, i que ell ho sap tot.

Estimats, si la consciència no ens acusa, podem acostar-nos a Déu amb tota confiança, i obtindrem el que li demanem, perquè complim el que ens mana i fem allò que és del seu grat.

El seu manament és que creguem en el seu Fill Jesucrist i que ens estimem els uns als altres tal com ens ho té manat. Si complim els seus manaments, ell està en nosaltres i nosaltres en ell. I, per l'Esperit que ens ha donat, coneixem que ell està en nosaltres.

"QUI ESTÀ EN MI I JO EN ELL DÓNA MOLT DE FRUIT"

Reunits en una sola lectura es poden llegir avui les dues parts del discurs de Jesús als deixebles, centrat en la imatge del cep i les sarments. Això ajuda a comprendre el sentit de l'amor que Jesús vol que es mantingui en els deixebles, i la raó profunda de l'ésser de l'Església: viure la comunió amb Jesús.

Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (15:1-8,9-17)

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: "Jo sóc el cep veritable, i el meu Pare és el vinyater. La sarment que no dóna fruit en mi, el Pare la talla, i la que dóna fruit, l'esporga i la neteja perquè encara en doni més. Vosaltres ja sou nets gràcies al missatge que us he anunciat. Estigueu en mi i jo en vosaltres. Així com la sarment, si no està en el cep, no pot donar fruit, tampoc vosaltres no podeu donar fruit si no esteu en mi. Jo sóc el cep, i vosaltres, les sarments. Qui està en mi i jo en ell dóna molt de fruit, perquè sense mi, no podríeu fer res. Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'asseca. Les sarments, un cop seques, les recullen, les tiren al foc i cremen. Si us quedeu en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres, podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu. La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i sigueu deixebles meus".

LA BÍBLIA A L'ABAST

L'Església, misteri de comunió (Jo 15:1-8)

Josep M. Argonès

"Jo sóc el cep veritable"

En la missa dels darrers diumenges del temps pasqual es proclamen fragments del sermó dels adéus que Jesús pronuncià després de la cena, tal com ens ho reporta el quart evangeli. Enguany, avui llegim la primera part de l'al·legoria del cep i les sarments, que diumenge vinent acabarem. Es tracta de la lliçó de Jesús sobre la seva església com a misteri de comunió. Tant la intenció del contingut com les circumstàncies que envolten el sermó -pronunciat al llent de taula després de la institució de l'eucaristia i sortint cap a la Passió- ens introdueixen en un ambient intensament comunal. ¿En la comunitat de Joan es recitava aquest text en la pregària eucarística? Podia molt ben ser així.

Jo sóc el cep veritable (v. 1a). La confessió pren el to solemne i transcendent de les grans afirmacions cristològiques del quart evangeli: Jo sóc, resso eloquent del **Jo sóc el qui sóc** de la revelació del nom de Déu (Cf. Ex 3:13-15). Jesús s'identifica com el centre vital de la comunitat messiànica, el nou Israel. El cep era imatge d'Israel com a poble de Déu. Així la trobem en diferents textos de l'AT (Cf. Salm 80:9ss.; Is 5:1-7; Jr 2:21 i 6:9; Ez 15:1ss., 17:5-10, 19:10ss, etc.). En temps de Jesús un gran cep d'or ornamentava la façana del temple de Jerusalem. Ara Jesús fa passar els seus deixebles de la consideració de la imatge a la contemplació de la realitat. Jo sóc el cep veritable. Fins aquell moment havien vist imatges més o menys evocadores de la realitat. A partir d'aquell moment tenien davant seu el cep real, perfecte, definitiu. Era el cep que el Pare havia plantat en el nostre món i en té cura. **El meu Pare és el vinyater: la sarment que no dona fruit en mi, el Pare la talla, i la que dona fruit, l'esporga** -la neteja- **perquè encara en doni més** (vv. 1b-2). Jesús està en comunió perfecta amb el Pare. Comunió d'amor i de vida. Comunió d'obediència amorosa, que deixa fer lliurement al Pare la seva obra, encara que aquesta obra passi pel sofriment i la mort. Així Jesús ha estat constituït centre vitalitzador de tota la humanitat redimida, perquè tota la humanitat, havent estat incorporada a Jesucrist, entri també en el cercle de la comunió amb Déu.

"Estiguen en mi"

Estiguen en mi, i jo en vosaltres (v. 4a). Vet aquí una magnífica definició d'església. L'autèntica Església és comunió estable, fidelitat permanent, de tots els seus membres amb Jesucrist, i, amb ell, entre tots els membres. Estar en Jesús és molt més que el simple estar amb ell. Aquesta darrera situació pot ser només companyia, o únicament juxtaposició. Estar en Jesús vol dir comunió, relació d'intimitat, entrar en la seva vida i que ell entri en la nostra. És el que sant Pau expressava quan deia que Crist vivia en ell (Cf. Ga 2:20, vegeu també Fl 1:21ss.). No n'hi ha prou d'acceptar la doctrina de Jesús ni tan sols d'imitar-lo acomodant el nostre capteniment al seu. Cal formar una sola cosa amb ell: com les sarments formen una sola cosa amb el cep. Perquè és del cep -de Jesús- que les sarments treuen la saba que les fa viure i la força per fructificar. **Qui està en mi i jo en ell** -remarqueu les dues dimensions que completen la comunió- **dona molt de fruit, perquè, sense mi, no podrien fer res** (v. 5b). La comunió eclesial no té res a veure amb l'encantament estaticista, igualment com la verdadera contemplació no s'ha de confondre amb el somni. La comunió eclesial és activa, com tot el cep: soca i sarments. Restar units amb Jesús, i ell amb nosaltres, en la comunió eclesial, el centre de la qual és la comunió eucarística, és principi i exigència de fructificació. De vida cristiana, missionera, que arrencant de dins, com la rabassa, s'expandeix cap enfora en paraules i en obres, en testimoniatge de salvació en definitiva.

La glòria del Pare

La glòria -la joia i la felicitat- del vinyater és una bona verema que empleni els cellers. La glòria del Pare -el **Vinyater**- és el fruit de bones obres que els deixebles donin. **La glòria del meu Pare és que vosaltres doneu molt de fruit i siguin deixebles meus** (v. 8). Donar fruit és una exigència repetida insistentment en aquest fragment evangèlic. Tota la vida de Jesús està orientada al fruit de la salvació. Els qui pel baptisme hem estat incorporats -"empellats"- dirà sant Pau (Cf. Rm 6:5) -a Jesucrist, de tal manera que vivim de la seva vida, també és necessari que donem fruits de salvació com Jesús en va donar. Aquests fruits de vida cristiana comencen essent la nostra fidelitat a la vida de Jesús i a la seva paraula -**Si us queden en mi, i el que jo us he dit queda en vosaltres**- continua per la fecunditat de la pregària -**podreu demanar tot el que desitgeu, i ho tindreu**-, que és alhora intimitat i diàleg amb el Senyor, i ens introdueix en la glòria del Pare. Diumenge vinent, en la continuació d'aquest discurs del cep de vida, veurem com el fruit que s'espera de l'Església -de nosaltres els deixebles de Jesús- és l'amor fraterno. Vet aquí l'autèntic revulsiu contra l'egoisme del desamor del món. La verdadera revolució de l'Evangeli. Quan els cristians no sabem -o no volem- ser signes "significatius" i reals d'aquest amor fraterno, cantem el nostre fracàs com a deixebles de Jesús. Ens mostrem com una església fracassada, arrencada del Cep-Crist: **Si algú se separa de mi, és llançat fora, com ho fan amb les sarments, i s'asseca** (v. 6). No és perquè sí que algú ha dit que la caritat és el llenguatge privilegiat de la fe.

COSTUMS I

per Esteve Busquets i Molas

TRADICIONS

Sant Marc i les "lledànies"

Tradicionalment, el dia 25 d'abril, commemoratiu de sant Marc era l'indicat per fer les processons dites "lledànies" o Lletanies majors. Especialment a les ruralies solien anar pels camps a beneir-los. Hom en deia popularment anar "a matar la cuca".

L'origen d'aitals processons es remunta al segle V, al any 469, quan a les terres franceses del Delfinat hi hagué una sequera tan forta que els arbres s'assecaven, les fulles s'agostaven i les terres, mancades d'umitat s'aterrossaven i s'endurién de tal manera que resultava inútil qualsevol esforç per conrear-les. Per acabar d'agreujar la situació es desencadenaren forts temporals de vent, tremolors de terra i incendis.

Justament un fortíssim foc es produí a la casa comunal de la seva capitalitat, Viena. El poble estava aplegat en aquell moment a la catedral on predicava el bisbe sant Mamert, el qual exhortava els fidels a pregar perquè l'ajut diví els deslliurés d'aquelles calamitats. Fou tan gros el pànic que deixaren el bisbe com qui diu amb la paraula a la boca, però aleshores ocorregué un prodigi: en arribar la multitud al lloc de l'incendi,

aquests s'apagà sobtadament. En acció de gràcies se celebraren processons d'acció de gràcies amb el rés o cant de les Lletanies dels sants.

Amb tot, fins el 590 no s'establiren i fou a Roma. S'havia escampat una pesta terrible a causa d'haver sortit de mare el riu Tíber. La gent moria com a mosques i el Papa que era Gregori el Sant, va ordenar que es fessin rogatives i que, recordant el que havia succeït a la Viena de França, es fessin processons cantant o resant les "Lletanies dels sants" però que les processons es dividissin en set cors sortint d'altres tantes esglésies. Així les processons passaren a dir-se de les "Lletanies septenes".

Per animar els fidels, el Papa en persona volgué presidir una de les processons portant a la mà la imatge de la Mare de Déu que segons tradició havia pintat sant Lluc. Les processons duraren tres dies ja que al tercer jorn ocorregué un miracle que acabà amb la pesta. Passava la processó presidida pel Sant Pare per davant la mola d'Adrià, quan caigué al damunt d'aquella un àngel amb una espasa a punt de desembeinar. Cessà doncs la pesta i en memòria del fet es colocà una figura de l'àngel damunt la mola

que passà a dir-se Castell de Sant-Angelo.

A Catalunya, la devoció solia anar -com en altres casos- acompanyada de certs ritus més aviat supersticiosos. Com és ara la presència del diable fent destrosses pels bladars. Així, a l'Urgell, "l'ligaven" els dimonis fent un nus a la tija de blat més alta.

Els dimonis fugen dels sorolls i per això, a Llofriu, els homes assistents a les processons anaven proveïts de bastons i eines del camp, fent-los repicar fortament al ritme de les lletanies i a la Terra Alta sorollaven els dimonis a tocs de timbal. De fet, però, sempre predominava la devoció; en aquest cas a sant Marc, invocat com és sabut, contra les tempestes junt amb santa Bàrbara i la Santa Creu. Així, a més a més de la coneguda deprecació hom resava aquesta oració al sant: "Gloriós sant Marc, / guardeu-me aquest camp de blat / i feu que estigui salvat / fins a l'hora de ser segat".

Per quina raó s'invoca sant Marc? Perquè essent l'evangelista que més parla del poder de Jesús sobre els dimonis, el poble li atribueix la força sobre el Maligne i per analogia contra les tempestes.

La noia del pub

Cannion ^(I)

Aquell sobreàtic del carrer dels Clavells, tot i la poca gruixària de les parets en els habitatges moderns, i malgrat la densitat del trànsit -feia ja més de tres mesos que les obres públiques al carrer d'en Virgili i Peiró havien duplicat el trànsit de tota mena de vehicles pel carrer dels Clavells- era força silenciós. Amb tot, al mes de juliol i sota terrat, si hom volia intentar dormir afrontant la xafogor enganxosa de la ciutat vora mar, calia entreobrir les dues finestres del petit apartament, amb l'esperança, sovint incerta, que algun corrent d'aire tingués la fal·lera d'entrar i sortir empaitant invisibles fantasmes.

A la matinada, quan la Vanessa arribava a casa, més fastiguejada que cansada del seu treball a la barra del pub Cannion, el medi ambient era fresquívol i silenciós. Però, a hores d'ara, (eren gairebé les dotze del migdia), aquella vaga cantarella de sons i tons indefinits i somorts que com un invisible cobertor embolcalla l'atrafagada vida de la gran ciutat, es deixava ja sentir amb un seguit de forts i fluixos imprevistos i sobtats.

Cada matinada, quan el taxi la deixava al portal del bloc de pisos -anar sola pel carrer en aquelles hores era córrer pena de la vida i acceptar la invitació d'algun client, cap calent, d'acompanyar-la a casa en el seu cotxe, era sempre un oferiment ambigu i sospitos que, d'entrada, feia fortor de socarrim- se sentia carregada de son, de beure i de ximpleries de la clientela. La falsedat i la mentida d'aquella relació purament convencional i sovint estantissa, expressada amb aquell argot fatxendós i tòpic que ella havia d'atendre amb una amabilitat i un somriure pagats, la destrossava per dintre. Ja a casa, després de beure un vas gran d'aigua, com per apagar alguna mena de foc interior, es colgava al llit, constrenyida per una urgent indigència de descans corporal i anímic. Però, ara, quina hora era?

Ja feia estona que el son profund l'havia abandonada, i mig desvetllada i mig ensonyada, una caterva de residus de somnis i malsons colpien fantasmagòricament la seva imaginació. De vegades, desitjava tenir la malaltia de la son. Li semblava que -era gairebé una impressió diària el desvetllar-se- que no dormia bé, que dormia com les llebres, i ella hauria volgut dormir, dormir, dormir com un soc i més que el guix. Per què aquesta fal·lera? Per què no en tenia prou amb dormir les hores convenients? No havia dit algú que les hores dormides eren hores mortes, perdudes, inútils? Per què aquesta mandra i aquesta por d'obrir el cor a la llum i a la vida d'un nou dia?

La Vanessa tenia ara vint-i-sis anys. Era de bona presència i d'aparença i tarannà joventívols. Havia nascut al si d'una família benestant a una vila capital de comarca. Aprovats

el COU i la Selectivitat, havia vingut a la gran ciutat per estudiar una carrera. Aquesta era la il·lusió de la família que ella sincerament havia fet seva. D'això ja feia vuit anys. La Vanessa havia rebut una bona instrucció i una bona educació. I, allò que és més important, els divuit anys de convivència familiar havien estat ben agradables. Els pares eren oberts i dialogants, i la convivència amb la resta de la família, tranquil·la i serena en un percentatge molt elevat. La seva família era típicament catalana, compromesa a fons amb el seu treball, bona administradora dels seus diners, i oberta a les inquietuds socials, culturals i polítiques del moment. Era una família sòlidament creient, gairebé diria militant. Pares i germans participaven activament en la celebració de la fe i en les activitats apostòliques de la comunitat cristiana de la seva parròquia. Aquest era el bagatge amb el qual Vanessa havia

NS

arribat a la gran ciutat. Però, ¿per què, ara, avui, en aquest lapse de temps entre el son i el desvetllament, havia tornat a passar per la seva imaginació la pel·lícula, tantes vegades bisada, de la seva infantesa, adolescència i primera joventut? Havien estat tan plenes de felicitat!

El cas és que, per una banda, el medi ambient universitari l'havia impactada fortament; i, per l'altra, tenir a les mans les regnes de la seva vida, de la seva llibertat i autonomia, l'havia impressionat i desconcertat. Potser, tot d'un cop, era massa? Segurament que, després d'una vida planera, d'idees i accions compartides amb familiars i amics de sempre, li havien caigut a sobre, li mancava, maduresa intel·lectual i agudeses dialèctiques per afrontar, sense empatxar-se, la barreja-barreja d'ideologies polítiques, morals i religioses del mercat universitari.

■ Xesc Soliú

NOTA. La narració publicada en el número anterior també es deu a la ploma del nostre col·laborador XESC SOLIU.

Suplement infantil de Catalunya Cristiana

Nº. 560

Un llibre de contes

Amb motiu de la Diada de Sant Jordi, el pare i la mare m'han regalat un llibre de contes. M'agrada molt llegir, sabeu? Moltes vegades començo a llegir un conte i m'agrada tant que no el deixo fins que l'acabo. Tot llegint m'imagino el país, les muntanyes, els camps, els arbres, les cases, i també les persones, la cara que fan, els vestits que porten, la manera com parlen, etc. Sembla que faci temps que ens coneixem. Quan acabo el conte o el llibre, em dol haver-los de deixar i pensar que mai els tindrè vora meu.

Quansigui gran, m'agradaria molt escriure contes. De vegades escolto converses o veig coses que passen, i penso: "Veus, això ho podries explicar escrivint-ho..."

Si vosaltres, com us ho he dit altres vegades, m'escrivissiu coses que us passen, m'ajudarieu a fer el petit article de cada setmana, i ens fariem, tots plegats, més amics. Proveu-ho. Estic segur que molts de vosaltres, ho fariu molt bé. Jase que tots estudiem i que l'escola ens dona feina, i allò que és primer és primer; però, llegint i escrivint pel nostre cantó aprendrem també moltes coses.

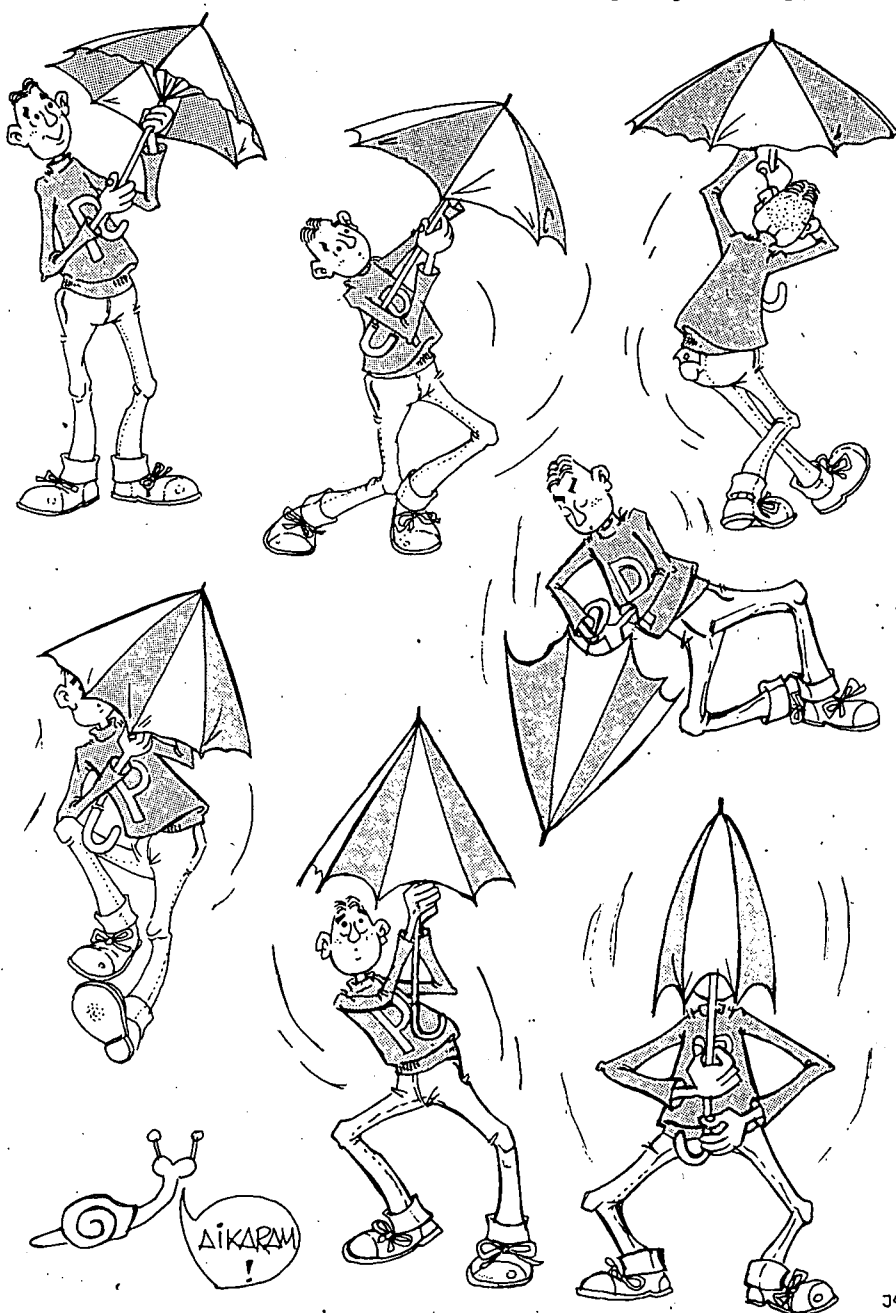
Jo, de llibres de contes, en tinc almenys vint-i-tres, i tot allò que escric ho guardo en una carpeta gran. Bé, no vull entretenir-vos més.

Adéu, amics!

L'Eixerit

ART I TÈCNICA D'OBRIR EL PARAIGUA

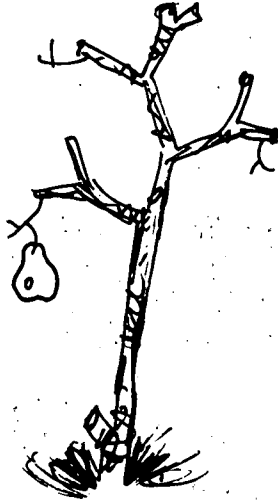
PER EN PAU

JOA

LA PERERA DE MOLLÓ

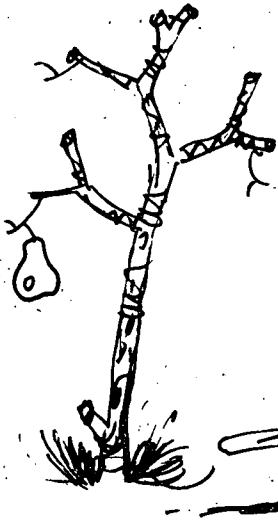
A L'HORTA D'EN TÒPOL
CADA NIT TROBEN A
FALTAR UN PERA DE LA
PERERA.
EL FILL GRAN I EL SEGON
VAN ANAR A VETLLAR-LA,
PERÒ ES VAN ADORMIR.

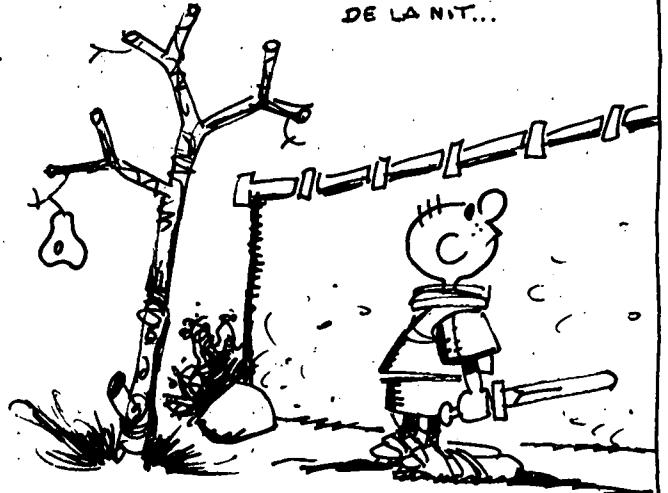
L'ENDEMA HI VA
ANAR EL FILL PETIT.

A LES DEU LA
PERA ENCARA HI
ERA...
I A LES ONZE,

I A LES DOUZE EN PUNT
DE LA NIT...

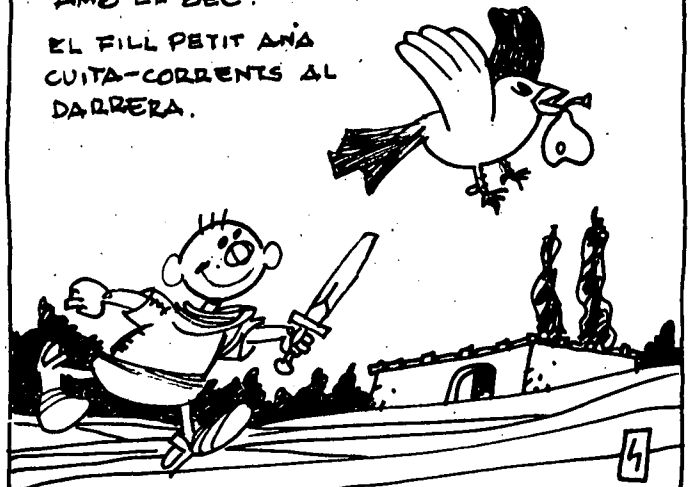

UN GRAN OCEL VA
VENIR VOLANT...

I S'ENDUGUÉ LA PERA
AMB EL BEC.

EL FILL PETIT ANA
CUITA-CORRENTS AL
DARRERA.

Madonna pobresa

Aquella mena de vida no podia durar. La crisi havia de venir, i vingué. En forma de malaltia. Fou llarga i colpidora.

Un cop refet, reneix el sentiment de la glòria militar. Francesc s'aixeca i marxa a guerregar.

Fa camí cap a Apúlia per allistar-se com a soldat.

És de nit. El cel és pur. Fa un oreig agradívol. El cavall blanc es para en sec. Es que ressona una veu misteriosa. No se sap d'on ve.

-Francesc, què és millor: servir el servent o el Senyor?

Fins ara ell lluitava per un senyor. No pel Senyor-Déu.

Torna a Assís totalment transformat. Pensa. Rumia nit i dia. Els seus amics de gresca no el reconeixen.

-De qui t'has enamorat? Quina noia t'ha fet perdre el seny?

-Teniu raó. Estic pensant de prendre muller. I és tan rica i tan noble i tan maca, que mai ningú de vosaltres no n'havia cap d'igual.

Ni ell no coneix encara la donzella dels seus amors. Serà l'evangeli de Jesús que li revelarà el rostre i el nom de la seva aimia, "Madona Pobresa!".

Per servir el Senyor, cal desfer-se i alliberar-se de tot. La dinàmica del renunciament porta de dret al goig de l'amor.

-Benaurat el qui no posseeix res -dirà Francesc- perquè de tot se'n gaudirà.

Del sol, del cel pur, del bosc i de les muntanyes; de l'aigua de la font; del vent i del foc. Dels ocells i del llop; de la mare terra amb les seves flors i els seus fruits. De l'home. De la vida i de la mort.

-De tot se'n gaudirà.

Francesc no és residu sentimental del món medieval, sinó un repté a la nostra societat de consum. La que ha malmès tantes coses i tantes persones.

DEL LLIBRE "FRANCESC D'ASSÍS, SANT ECOLOGISTA". EDITORIAL CLARET

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Joan, capítol 15, versets de l'1 al 8 (Jo 15, 1-8).

Reflexionem: 1. Amb aquest exemple tan bonic del cep i de la sarment, Jesús expressa clarament i amb gran força, fins a quin punt és viva i real la nostra comunió amb ell. Nosaltres per la fe i el baptisme hem estat "units" "incorporats" a la realitat de Jesús ara vivent i gloriós. La seva vida divina, de la qual nosaltres participem, és també vida nostra. Per això som i ens diem "fills de Déu".

2. Aquests grans dons de Déu, no ens han estat pas donats perquè quedem com inútils al fons del nostre jo, sinó perquè donem fruits de veritat, d'amor i de bé en la nostra vida. Jesucrist que coneix molt bé la nostra condició de pecadors, ho diu ben clar: "Separats de mi, no podeu fer ben res".

3. Si badem, correm el risc de ser una sarment seca, inútil, sense vida, que el bon pagès talla i llença al foc. Però, està ben clar, que allò que Nostre Senyor vol és la nostra felicitat. El camí és ser deixebles seus i treballar perquè tota la nostra vida sigui oberta a la veritat i al bé.

per Anna

El vell rodamón

Vet aquí que una vegada, temps era temps, en un país llunyà qui sap on para, vivia un vellet pobre, molt pobre. El vell dormia sota un pont i vivia del que guanyava explicant històries pels carrers i places de la vila. El vellet explicava un munt d'aventures i històries que havia sentit i après quan, de jove, feia de rodamón. Les seves històries agradaven molt a la gent del poble. Tant, que la seva fama va anar creixent. De primer, van començar a venir a escoltar-lo la gent dels pobles del voltant. Però aviat, va començar a arribar gent de contrades molt més llunyanes. Gent de països molt més allunyats arribaven al poble expressament per sentir les històries del vell rodamón.

Heus aquí que un dia, va arribar al poble un home molt ben vestit. Les seves robes eren llampants i acurades, d'aquelles tan cares. Duia un gran barret vermell amb una ploma verda, i el seu cavall anava tot guarnit. Va dirigir-se a la plaça del poble, i va preguntar a tothom on podia trobar el vell rodamón que era tan famós per les seves històries.

Així que el va trobar va dir-li:

-Escolteu bon home. La vostra fama és gran. Ha arribat fins les nostres orelles que sou el més gran contador d'històries del país. El meu senyor m'envia a buscar-vos. Vol que us preguntí si voldríeu treballar al seu servei.

-Jo no en sé de treballar, l'única cosa que he fet mai és explicar històries -va dir el vellet, mandrós.

-Bé, és això exactament el que el meu senyor vol que faci. Deixeu-me que us expliqui: el meu senyor té una filla, una noia molt bonica, però que està molt trista i avorrida -va explicar el visitant-. Es passa les hores mirant per la finestra i no troba res que li faci més agradable el dia. El meu senyor vol que les teves històries l'entretinguin i la divertixin.

I així va ser. El vellet va anar al palau d'aquell gran senyor, i mai més no va haver de viure sota un pont ni demanar caritat. I les seves històries van aconseguir fer tornar el somriure i la cara de la bonica filla del seu senyor.

I vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos. Vet aquí un gos, vet aquí un gat, aquest conte s'ha acabat.

BABAR

i els seus amics a la ciutat

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

Aquest matí, com que fa bo,

han decidit de fer una llarga passejada
pels carrers de Ciutat Celest.

Zefir s'estima més seguir-los en

no cansa tant, i és molt més divertit.

Tothom qui els veu els saluda,

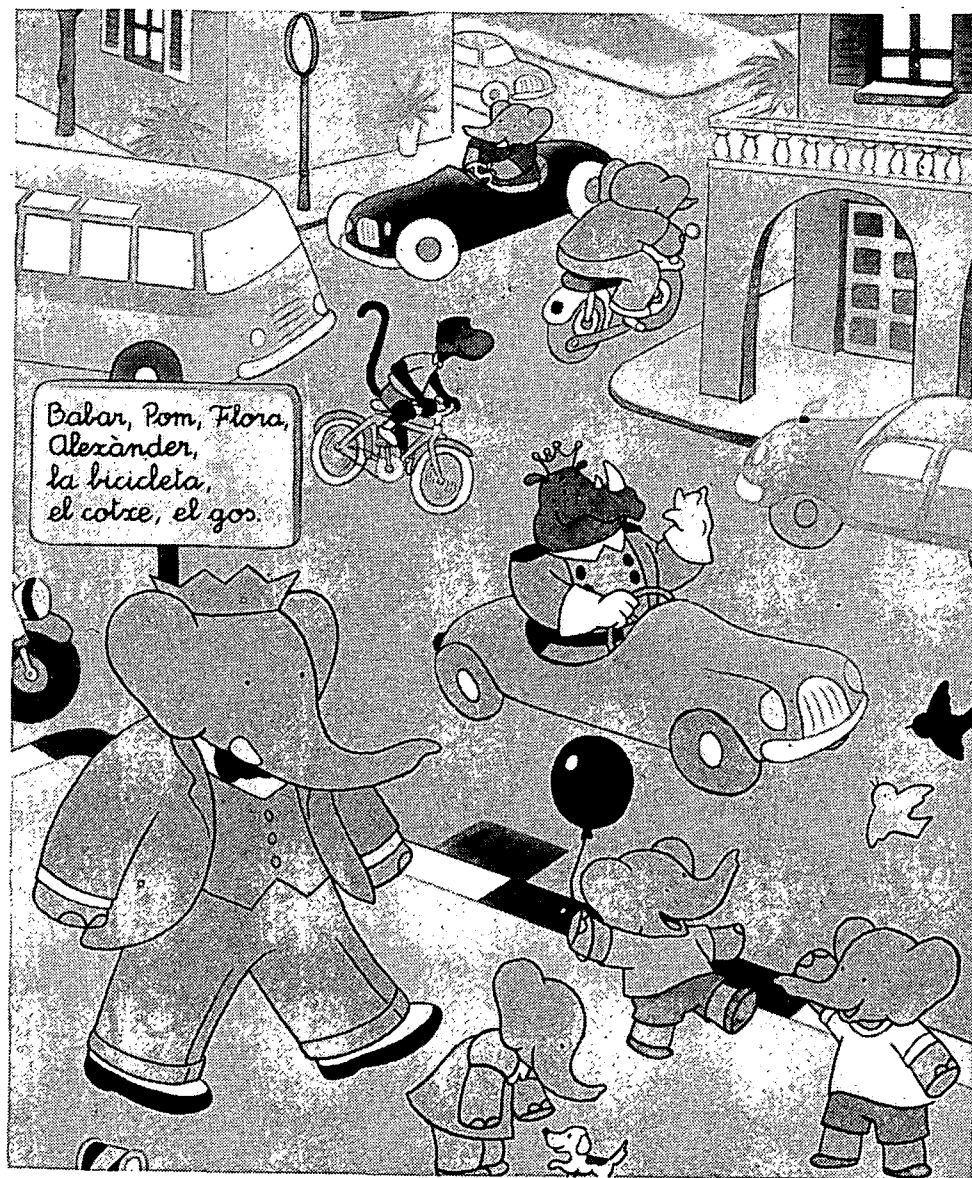
fins Rataxès des del seu

-No t'entretinguis tant, Flora -li diu
Babar. Però ella no li fa cas, té ganes
d'acariciar aquell

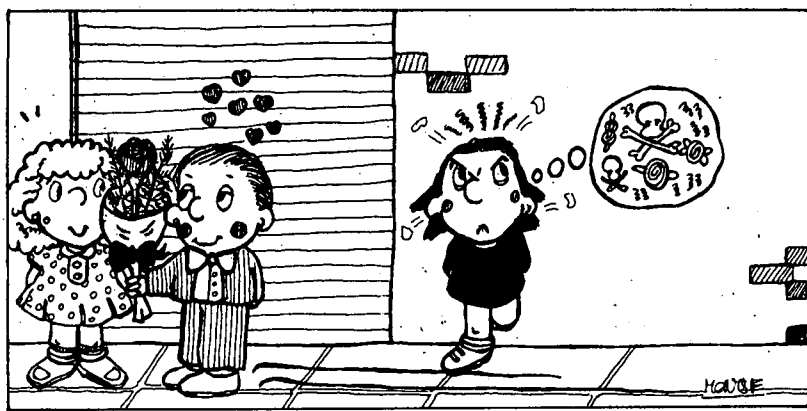
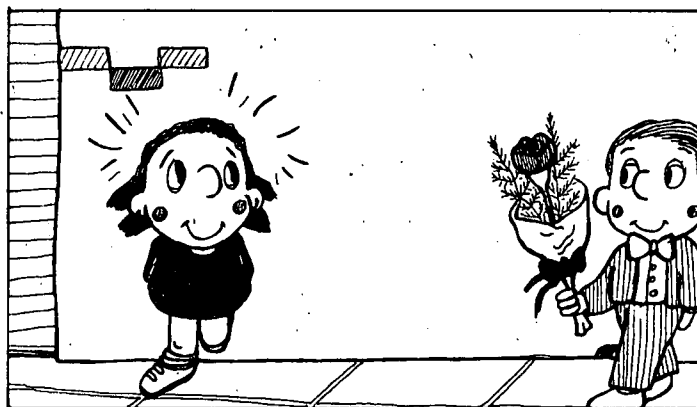
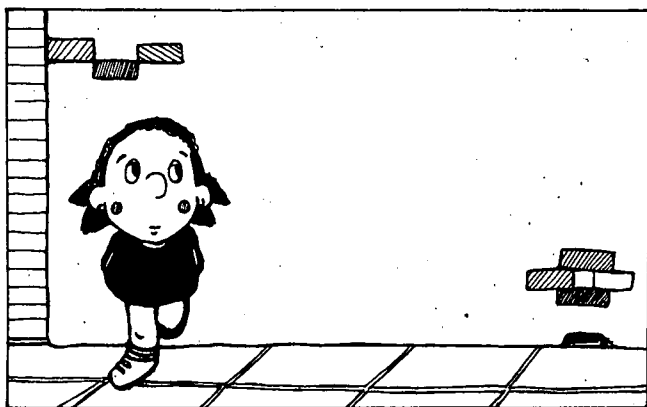

tan petit.

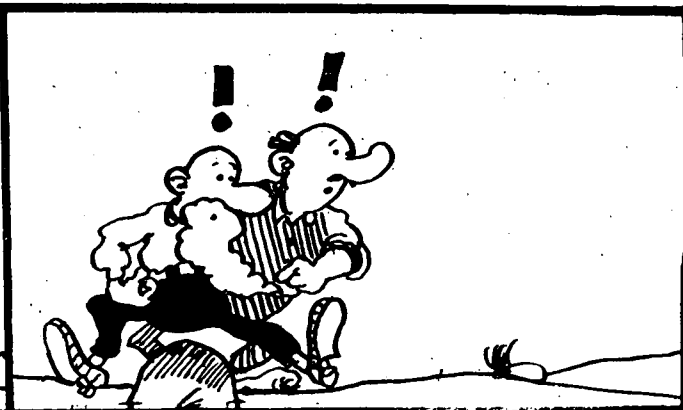

Babar i els seus amics creats per Jean i Laurent de Brunhoff

La Baldufa

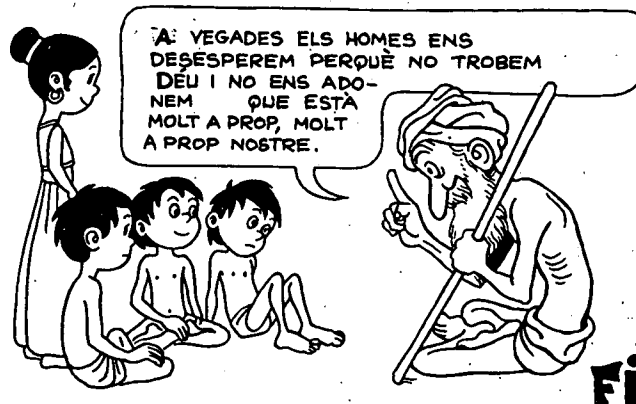
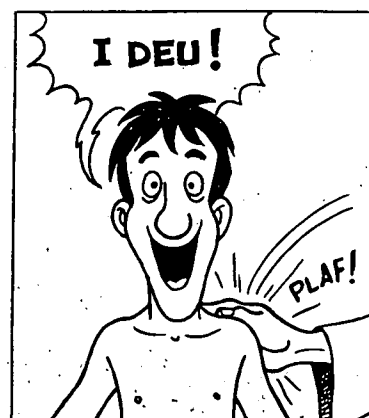
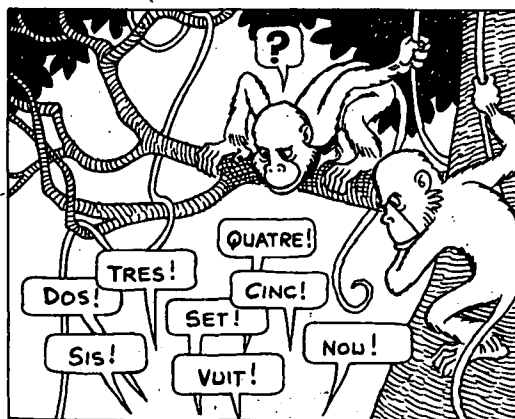

EN BADOSA I EN BASORA

ELS DEU GERMANS

-RONDALLA POPULAR
ÍNDIA-

EN BUFA I EN PUMPUM

per M. A. Sayrach

